!אלבום חדש MORBID ANGEL

לגליון זה מצורף דיסק חינם

METAL HAMMER

ISRAELI TRUE METAL FORCE

גליון מס' 11. המחיר 29.90₪ כולל מע"מ.

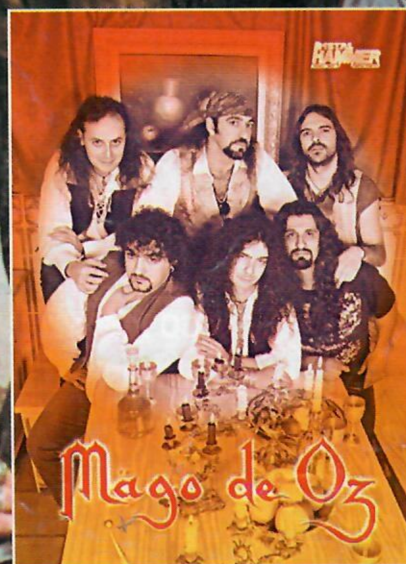
LABYRINTH

Hypocrisy • White Skull

- Joe Lynn Turner - Victor Smolski -

- Uriah Heep - Virgin Steele - 40 Grit -

- Rotting Christ - Morbid Angel -

Mago de Oz פוסטר

Special Reports: WACKEN OPEN AIR 2000 & MILWAUKEE'S METAL FEST 2000

"12:00 יום שבת. אני והחברה שלי לבד במסעדה הקבועה, שיגרה מוכרת. היישרתי מבט לטלוויזיה הפרצוף היה יותר ממוכר. ברוס ויליס מכוון אלי אקדח, ידעתי שאם אני אזוז זה הסוף שלי, הלב שלי דפק, התחלתי להזיע ואז בום.... היא השפריצה עלי קטשופ"

החופש להיסחף להתרגש להתלהב!

yes 1|2|3

3 אולמות קולנוע אצלך בבית

- 300 סרטים בחודש ■ 24 שעות ביממה
- תמונה באיכות DVD ■ סאונד באיכות CD

חגיגה בערוצי הסרטים בחגים: ■ החוש השישי ■ נסיך מצרים ■ עבודת נמלים ■ פיסמייקר ■ הלוחם ה-13 ■ צבעי שלטון ■ פרוייקט המכשפה מבלייר ■ לוק סטוק ושני קנים מעשנים ■ ליל המסכות ■ התחדשות ■ אמיסטד ■ תפוס את הכלה ■ פעמיים בוסקילה.

ב-Yes מחכים לך עוד 12 ערוצי סרטים ביניהם: ערוץ 4 (המוכר מהכבלים), Yes SHOW, TCM והולמרק.

yes
הטלוויזיה בלווין
החופש ללכת עד הסוף

לפרטים והצטרפות: 1-800-20-8000
או בכתובתנו באינטרנט: www.yes.co.il
או בעמדת yes store הקרובה לביתך.

LEO BURNETT • ידידי

METAL HAMMER 11 גליון מס'
ISRAELI TRUE METAL FORCE
מו"ל: מ.מ.י מיוזיק מדיה ישראל בע"מ

מערכת
חן רותם, יריב פרלמוטר,
בועז בר לוי, מאור אפלבוים,
שי ברקוביץ', גידי פרסקי
ניר שילוני, איתי קרש, כרמית מזרחי

EU Correspondents
Amit Lwow
Amit@metalhammer.org
Yvette Salthouse
Yvette@metalhammer.org

US Correspondents
Asaf Bar Lev
Asaf@metalhammer.org
Dr. Metal
www.metalmeltdown.com

עורך
בולוס Metal Heart
Bullos@metalhammer.org

מנהל שיווק ופרסום
איגור שניידר
Igor@metalhammer.org

מנהל מכירות והפצה
דניאל קורוגודסקי
Dani@metalhammer.org

עיצוב גרפי
NoamRaw
Noam@metalhammer.org

עריכה לשונית
רינה חבר
Rina@metalhammer.org

כתובת המערכת
ת.ד. 52043, תל-אביב 67212
טל': 03-6881410
פקס: 03-6885187
e-mail:info@metalhammer.org

המערכת אינה אחראית
לתוכן המודעות

מנכ"ל
גארי שניידר
Garry@metalhammer.org

Metal Hammer Israel
P.O. Box 52043
Tel Aviv 67212
Israel

Ph: +(972-3) 688-1410
Fax: +(972-3) 688-5187

e-mail:info@metalhammer.org
www.metalhammer.org

HEAVY METAL IS THE LAW!

28

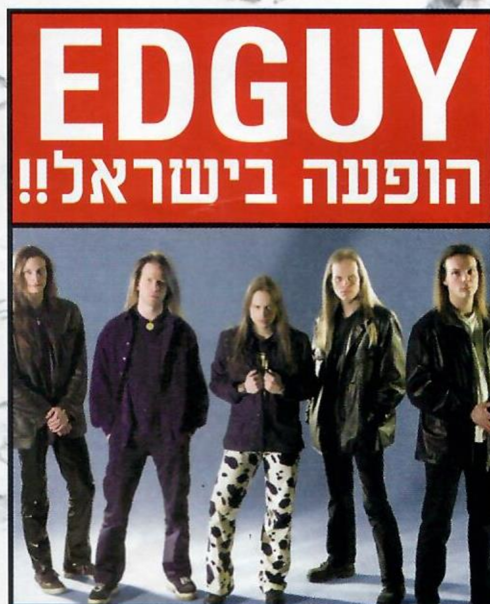

18

EDGUY
הופעה בישראל!!

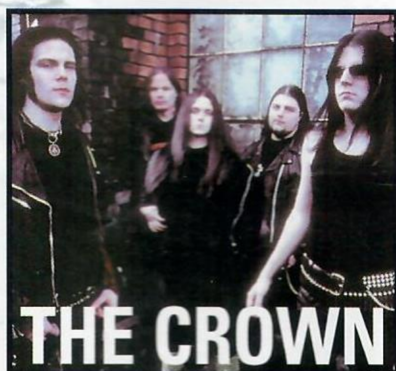

וזה סוף-סוף קורה, במסגרת פסטיבל "רוק ירוק" ביום חמישי 28.9.2000 בפארק רעננה (סוף אחוזה, מול קולנוע פארק), במופע Open-Air מרהיב בשעה 19:00 בדיוק!! כל קהל ה-power/heavy/true metal חייב לדפוק נוכחות מאסיבית שתתאפשר גם בזכות מחירו הזול ביותר של הכרטיס (חינם!!!). הלהקה תנגן שירים מאלבומה המצליח "Theater Of Salvation" וכמו כן מהאלבום החדש "The Savage Poetry" ומה-"Vain Glory Opera". מובטחת חגיגת heavy metal אמיתית!!

NIGHTWISH

מייד לאחר סיום סיבוב ההופעות באירופה, Nightwish יטוסו לצפון אמריקה ויופיעו במועדון ה-Montreal Medley ב-25 וה-26 לנובמבר.

THE CROWN

לוחמי ה-speed של Metal Blade – The Crown מסיימים את סיבוב ההופעות באמריקה כלהקת החימום של Cannnibal Corpse, חברי הלהקה הפכו חברים במהירות, נראה כי The Crown כופים את הרגישות השוודית שלהם על קהל ה-death הטהור של Cannnibal Corpse. היה נהדר, באמת ענק", אומר Magnus. "אנחנו הלהקה הפותחת, זו הפעם הראשונה שלנו בארה"ב, הקהל מגיב כאילו היינו שם 10 פעמים. אנשים אוהבים את המוסיקה, אנשים קונים דיסקים, חולצות. מחתימים אותנו. כל הסיבוב היה ממש נפלא, וכל הלהקות נהדרות".

IRON SAVIOR

Piet (מ-Iron Savior) החליט להוסיף עוד גיטריסט ללהקה לאחר מחשבה רבה. חבר הלהקה החדש הוא Piesel שעבד כגיטריסט מחליף שנים רבות ולא מזמן ניגן בהופעה עם Gamma Ray במקסיקו מכיוון ש-Dirk (הגיטריסט של Gamma Ray) לא יכל לנגן. היו לו בעיות עם עצם הקרסול...

Derek Sherinian לוקח את להקתו לדרכים!!! Planet X, הרכב progressive rock אינסטרומנטלי מדהים הכולל את הקלידן Derek Sherinian (הידוע בעבודתו עם Kiss ו-Alice Cooper ולשעבר חבר ב-Dream Theater), הגיטריסט האלכימאי Tom MacAlpine ואקרובט כלי ההקשה Virgil Donati, כל אלו יופיעו עם Fates Warning ו-Nevermore. אם עדיין לא הייתם עדים לאלבום החדש והמדהים "Universe", אתם מפסידים עולם ומלואו של כשרון!!!

CRADLE OF FILTH

יופיעו במועדון התיאטרון בתאריך 2.11.2000 הופעה חד פעמית! התייצבות חובה!!!

JACOBS DREAM

להקת ה-power metal, Jacobs Dream השלימה את תהליך הכתיבה לאלבום החדש שלהם. האלבום נקרא "Third Way", השירים שיכללו "Theater Of War", "Critical Mass", "Sanctuary", "Traces Of Grace", "Magic Garden" ו-"Runda Pigs". ההקלטות יתחילו מייד לאחר סיבוב ההופעות עם חבריהם לחברת התקליטים Armored Saint.

THE HAUNTED

The Haunted נאלצו לברוח ממרד של 4000 מעריצים נלהבים תחת לווי משטרתי בשבוע האחרון, לאחר ההופעה בצ'ילה המצב הפך לחם מידי... הסולן Marco Aro מתבדח: "אנחנו מרגישים כמו Back Street Boys של ה-metal! זה היה מטורף, אבל עדיין כיף להיות מוערכים בצורה כזו".

RETURN TO FANTASY

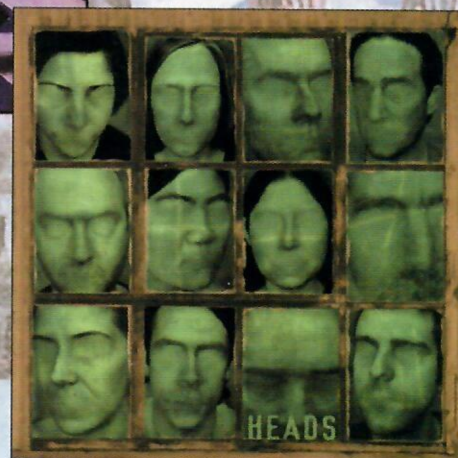

LABYRINTH

Sons Of Thunder

Finally the third album by the Italian Power Metal Gods!
Expect nothing less but superb songwriting, catchy metal hymns and perfect musicianship. LABYRINTH will conquer the world with "Sons Of Thunder", that´s for sure! Any fans from Stratovarius to Fates Warning should check this album out!

Release Date: 21.08
CD/LP 3984-14325-2/1

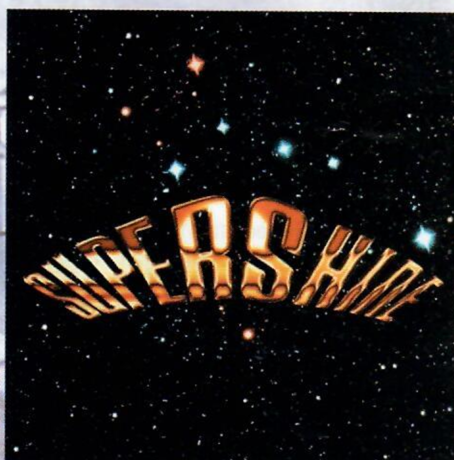
CD 3984-14334-2 www.40grit.net

40 GRIT - Heads

NEW METAL RISES

Modern Metal with a lot of groove but also catchy melodies. If you are into Machine Head or A Perfect Circle, check out 40 GRIT, they´ll make your day! Already played the Dynamo and toured with S.O.D.!

Release Date: 21.08

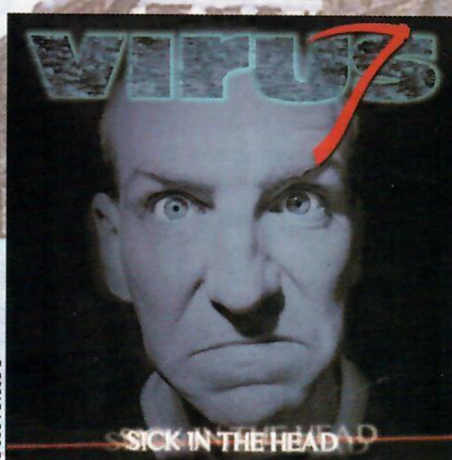
CD 3984-14342-2

SUPERSHINE -Supershine

TROUBLE VS. KING´S X

The new superproject of Doug Pinnick (King´s X) and Bruce Franklin (Trouble)! King´s X and Trouble fans will love Supershine as this album combines the best of both worlds! Here you get the genius Trouble-guitars back! Every song is a hit, this is a must-have album!

Release Date: 11.09

CD 3984-14339-2

VIRUS 7 - Sick In The Head

CRUNCHY METAL RULES

The new side-project of Mercyful Fate guitarist Henk Sherman is a brillant outfit! With a heavy sound, Sabbath-like guitars and classical vocals VIRUS 7 set new standards in Metal! What a refreshing album! They put the best of the 70s to the new millennium!

Release Date: 11.09

Visit our brandnew Website: www.metalblade.de and win a DVD-Player!

CANNIBAL CORPSE - LIVE CANNIBALISM - CD / LP / VIDEO / DVD out 25th of September, 2000
www.cannibalcorpse.net

METAL BLADE RECORDS GmbH · P.O. Box 1332, 73054 Eislingen - Germany. Fax: (+49) 7162-400 626 · E-mail: metalblade@t-online.de, Internet: www.metalblade.de
Distributed by Music Media Israel Ltd. - P.O. Box 52043, Tel Aviv 67212 - Israel. Fax: (+972) 3688-5187 - E-mail: info@metalhammer.org, Internet: www.metalhammer.org

כמה ימים לפני ש-Uriah Heep הגיעו לארץ, התקשרתי ל-Mick Box (היחיד ששרד מההרכב המקורי של הלהקה) כדי לבדוק מה מצפה לנו בהופעה שלהם בתל אביב.

אני מאד שמח לשמוע ש-Uriah Heep מנגנים בישראל.
כן, הפעם האחרונה שהיינו שם היתה בשנות 80'. אנחנו מאד שמחים על כך.

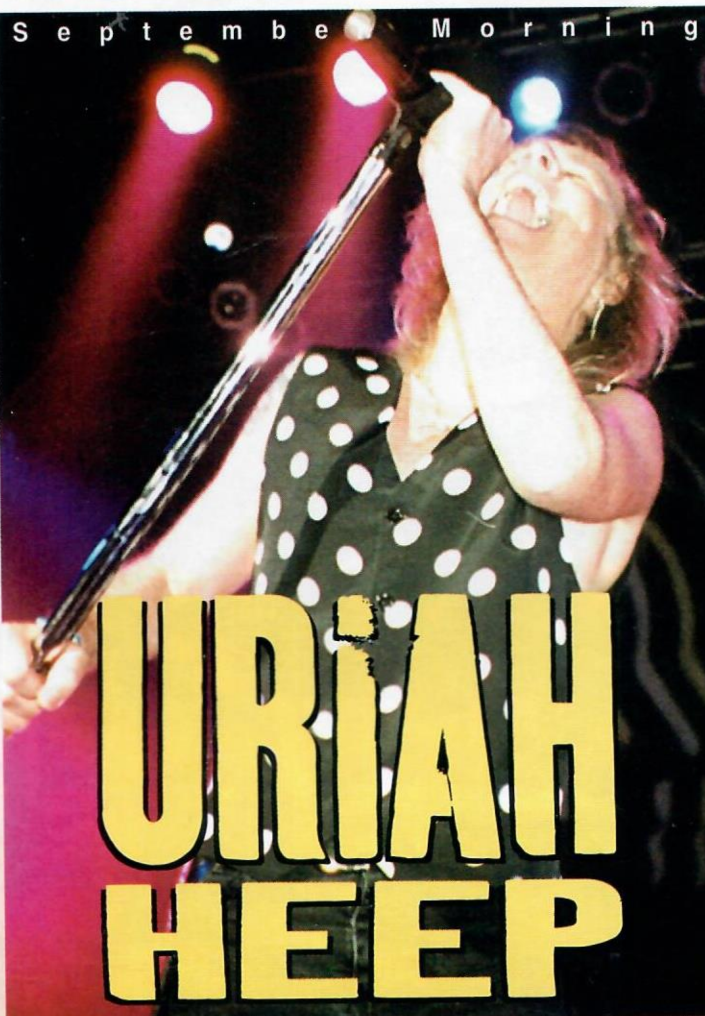
אז מה עושים Uriah Heep בימים אלה?
אווו... הרבה ועוד... יצאנו עכשיו לדרכים. חזרנו בסוף השבוע הזה מהולנד, לוקסמבורג, שוויץ וגרמניה. זה עתה סיימנו לעשות מיקסים על אלבום בהופעה חיה, ואנחנו מקווים שיצא בסוף השנה, בסביבות אוקטובר. האלבום נקרא "Future Echoes Of The Past". זה אלבום נפלא, המיקסים נעשו על-ידי Pete Williams, הוא עבד עם Status Quo ו-Moody Blues. זה אלבום ממש חי בכל המובנים. זו בעצם מעין נסיעה לתוך ההיסטוריה של המוסיקה שלנו לאורך שלושים השנים האחרונות. יש גם חומר חדש באלבום הזה, מהאלבום האחרון שלנו "Sonic Origami" ומהאלבום לפניו "Sea Of Light", וכמובן כל האהובים "July Morning", "Lady In Black" ו-"Easy Livin". זו תערובת נפלאה של שירים.

הבנתי שאתם מוציאים גם וידאו?
כן, הקלטנו D.V.D. במועדון ה-Astoria בלונדון. זהו הראשון שעשינו מעולם וזה די מרגש. גם הוא יצא בסביבות אוקטובר. הם עושים מיקסים לכל הסצינות. ראינו את המיקס הראשון והוא נראה די מגניב. ברור שכשנוציא את האלבום יחד עם ה-D.V.D. נוכל לחשוב על אלבום סטודיו חדש ב-2001. הרבה קורה כרגע.

יש לכם שירים כתובים או רעיונות כלשהם?
לא. כשתהיה לנו משבצת הזמן להיכנס לאולפן, נתחיל לכתוב לפרויקט ספציפי זה. אנחנו לא מפסיקים לכתוב. Trevor Bolder, Phil Lanzon ואני כותבים את הרוב ואנחנו אף פעם לא ממש מפסיקים. תמיד יש לנו קטלוג של רעיונות. פשוט, כשזה הזמן ל-Heep, אנחנו כותבים במיוחד בשביל Uriah Heep.

אנחנו לא שומעים הרבה Uriah Heep בתקשורת. אבל, אתם תמיד שם, או מוציאים אלבומים או בסיבוב הופעות, אבל אתם תמיד שומרים על השקט?
כן, אני חושב שזה תלוי בתקשורת, הם מחליטים אם לתת לך חשיפה או לא. המון דברים קורים בשוק והם נוטים יותר ללכת על החומר החדש ונוטים להסתכל דרכנו, אבל זה לא ממש מטריד אותנו, מכיוון שיש לנו עדיין את השוק שלנו בחוץ ואנחנו די מרוצים מכך. זה נפלא כשהתקשורת באה ומתרכזת במה שאנחנו עושים ומופתעת מהאנרגטיות ומהקשר להיום.

אתה חושב שזה נכון להגיד שבשנות ה-70' וה-80' נראה היה ש-Uriah Heep נמצאת בצל של להקות כמו Deep Purple או Black Sabbath?
אני לא חושב שהיינו בצל שלהם. אני חושב שהיינו למעלה איתם. אולי ל-Purple היו להם כמה להיטים יותר ממה שהיו לנו, אני חושב שזה ההבדל היחיד. אנחנו מוערכים ומכובדים יחד עם הלהקות הללו, וזה נפלא, מכיוון שכל המוסיקאים הנפלאים הללו, הנגנים האדירים, להקות אדירות, אז זה די נחמד. אני חושב שיש לנו את המעמד שלנו שם ויש לנו את החותמת שלנו, למרות שאנשים משווים אותנו לפעמים ל-Purple, מכיוון ששתי הלהקות ניגנו מוסיקה רועשת והשתמשנו בקלידים עם

דיסטורשיין, אבל ל-Uriah Heep היו תמיד חמישה זמרים ול-Deep Purple היה רק אחד, ל-Black Sabbath היה רק אחד, אז תמיד היה לנו את הקולות שלנו דבר שהיה התוויות שלנו והבדיל אותנו מכל האחרים. מעולם לא היינו בצל של אף אחד. אנחנו תמיד במרחב שלנו, כך אנחנו מעדיפים לראות את זה.

יש לך איזה קשר עם אחד מחברי Deep Purple?
כן, עשינו איתם הרבה סיבובי הופעות והם היו גדולים. אלה היו הופעות מיוחדות, מכיוון שקבלת ערב עם הרבה שירים קלאסיים המנוגנים על-ידי מוסיקאים גדולים וזה תמיד נפלא...

בימים אלה נראה ש-Purple מתרחקים מ-hard rock ואתם בייחוד, עם "Sea Of Light" ו-"Sonic Origami", עדיין מנגנים hard rock.
כן, אנחנו משתדלים להישאר נאמנים למה שהוא Uriah Heep באמת, וזה טוב, מוסיקה כבדה מלודית. אנחנו לא מפחדים לעשות את זה גם במובן האקוסטי, אבל אנחנו נשארים נאמנים ל-Uriah Heep ולמשמעות שלה ואנחנו לא נשנה את זה.

למה אתה חושב ש-Uriah Heep היתה תמיד יותר גדולה בכל אירופה מאשר בבריטניה, שזוהי ארץ מולדתכם?
בעיקרון, כשהיינו עושים סיבובי הופעות עולמיים, היינו חוזרים לאנגליה וזה היה לחזור הביתה. היינו עם המשפחות שלנו והיינו יוצאים לשתות עם החברים שלנו. לא ראינו את זה כחזרה לאנגליה, לעבודה. ואת הזמן שבילינו בשאר העולם, בבניית בסיס מעריצים, לא בהכרח בילינו באנגליה. חוץ מזה אנגליה נוטה להיות חלון ראווה לאירופה, במושגים של מוסיקה, סגנון ודברים כאלה ואני חושב שזה משתקף במצעדים, מכיוון שהמצעדים באנגליה משתנים כל חמש שניות. אתה יכול לצאת לסוף שבוע, חופשה, לחזור ולגלות שיש "מקום-ראשון" חדש והכל השתנה חח...חח... זה פשוט משתנה מהר מדי, בעוד שבכל מקום אחר בעולם יש נאמנות למוסיקה שלנו גם מהמעריצים וגם מהתעשייה. הנאמנות היחידה באנגליה היא לדבר החדש הבא!

אתה מעודכן בכל מה שקורה בתקשורת ובסצנת הרוק באנגליה?
בהחלט. אנחנו שומרים על קשר. אנחנו מסתכלים עליהם, אנחנו קונים אותם. אני לפעמים מופתע כמה רחוק הם יכולים ללכת עם הרעש המתמיד סביב אותו הדבר. אתה יודע, החבר'ה מ-Kiss הופיעו, ואז נראים החבר'ה האחרים יותר כבדים, יותר metal, יותר איפור, יותר מפחיד, אתה מבין למה אני מתכוון? אני לא יודע עד כמה רחוק עוד אפשר להגיע, אבל בבירור יש לכך שוק, אחרת זה לא היה קיים, אז שיהיה להם בהצלחה.

ראיתי אתכם פעמיים בלונדון ואני לא יודע אם אתם תמיד נוהגים כך, אבל לפני ההופעה הייתם בפאב, שתיתם ודיברתם עם המעריצים, אתם עושים את זה הרבה?
אנחנו מנסים לעשות את זה הרבה ככל שאנחנו יכולים, מכיוון שבכנות יש לנו מעריצים נפלאים וזה נחמד לצאת החוצה ולפגוש אותם ואני חושב שזה חלק חשוב מהמשמעות של Uriah Heep. Uriah Heep זה על תקשורת שמאפשרת לנו לנגן בארבעים ושבע מדינות מסביב לעולם. בכנות, בלי המעריצים אתה סתם רעש בחדר החזרות ואתה חייב לכבד את זה, זה נפלא. יש לנו כמה מהמעריצים הנפלאים בעולם וזה תמיד תענוג לפגוש אותם.

האם אתה מודע גם לסצנת המוסיקה האירופאית, ללהקות כמו Blind Guardian או Gamma Ray, ואני מציין את שתי אלה במיוחד?
כן, הם עשו גרסאות כיסוי לשירים שלנו. אני יודע חה...חה... כן, אנחנו מכירים את כל הלהקות הללו, הן בהחלט עלא-כיפק. Blind Guardian אפשר לראות בבירור, איפה שיש את כל הרעיונות לשירים מה-"Demons & Wizards" שלנו ו-"Magicians Birthday", וזה נפלא. זה מחמיא.

עומד לצאת גם אלבום מחווה.
כן בהחלט. זה כיף, לא?

יש לך איזשהו קשר לזה?
לא. שמעתי כמה גרסאות לשירים והם נשמעים די טוב. הם עשו עבודה טובה.

אני יודע שזה חייב להיות קשה לבחור, אבל האם יש אילו שירים שאתה מעדיף, או שיותר כיף לך לנגן בהופעה חיה?
לא ממש. ההבדל בין הופעה אחת לבאה הוא הקהל ואיך שהוא מגיב לאותם שירים המרוממים אותנו. אין שיר ספציפי שאני נהנה לנגן אותו במיוחד.

איזה אלבום הוא מיוחד עבורך?
אני לא שומע אותם מספיק כדי שיהיה לי אחד מיוחד חה...חה... כשכבר הקלטתי אותם, זה מאד נדיר שאני שומע אותם הרבה אחרי. התשובה היא שתמיד זה האלבום הבא, כי זה מעיד על המשכיות הלהקה...

כשתופיעו בישראל, תשארו זמן-מה או שזה ביקור קצר?
כרגע אנחנו מתוכננים להגיע ב-14 לספטמבר, להופיע ב-15 ולעזוב ב-16.

חבל.
באמת חבל. אולי ננסה לשכנע את היזם לסחוט עוד יום, כדי לעשות סיור. Trevor, Lee ואני היינו כבר בישראל. בילינו שם שבועיים. גם Bernie ו-Phil ישמחו אם יתאפשר להם לראות כמה דברים. נראה מה אנחנו יכולים לעשות.

טוב, בוא נסיים. למה יכולים המעריצים בישראל לצפות מ-Uriah Heep?
כפי שאמרתי, ננגן כנראה, את "Stealing", "July Morning", "Easy Livin" וחומר משני האלבומים האחרונים שלנו ומיקס מכל דבר, אולי עם כמה הפתעות באמצע.

טוב, תודה Mick ולהתראות בישראל.
כן, תודה, להתראות...

Amit Lwow

Kadosh

FOTO: Chris Kissadjekian

מאתונה באהבה

קשה לשכוח את הופעתם של Rotting Christ בקיץ שעבר בתל אביב. בפעם השנייה בישראל נתנו היוונים הופעה בלתי נשכחת. כשנחת על שולחני האלבום החדש "Khronos", הרמנו טלפון ל-Sakis, האיש בשחור (והמבין יבין...) לברר את פשר המהומה...

מיד עם השיר הראשון והמבט בעטיפה הבנתי שיש פה חזרה לשורשים, לסגנון של אלבומכם המצליח "Thy Mighty Contract", למה ומדוע?
רצינו לתת משהו כבד ואגרסיבי יותר, משהו בשביל הקהל שליווה אותנו מההתחלה ועד היום. שים-לב שגם העטיפו קיצונית יחסית ורואים עליה נוצרי רקוב, אבל לא בצורת gore, אלא בצורה אמנותית ואפלה.

האלבום מוקלט ב-The Abyss, שזה אולפן חדש עבורכם ואתה אחראי על ההפקה שלו.
כן. כפי שאמרתי קודם, רצינו לשנות אוירה וגם אולפן, הלכנו ל-Abyss שזה סטודיו מקצועי מאד ולקחתי את ההפקה עלי, באלבום מתופף המתופף של Old Mans Child אגב...

מה קרה לאחיך Themis?
הוא חלה ארבעה ימים לפני ההקלטה ואי אפשר היה בשום אופן לבטל. שלחתי קסטה למתופף של Old Mans Child והוא בא לאולפן וניגן. הימים האלה היו מאז מלחיצים ובכלל כל הסיטואציה הזאת לא נעימה. אבל, אני מרוצה מהתוצאות.

"Lucifer Over London" נשמע כאחד השירים הכי גותיים והכי אפלים שלכם...
זו גרסת כיסוי ללהקה אנגלית משנות ה-80' וזה יושב בול על האלבום החדש.

אתם חושבים שניתן כיום, בשנת 2000 לשחזר את האווירה המיסטית שאפיינה את "Non Serviam" ואת "Thy Mighty Contract"?
האלבום החדש הוא שילוב של חומר כזה בצורה עדכנית. עם הסאונד החדש שלנו זר נשמע בול כמו אלבומים הישנים. אותה האווירה, רק סאונד חדש ועדכני יותר.

שמעתי שהיה "מענין" בסיבוב שלכם בארה"ב?
מאד מענין, מרתק ומשלהב... בתחילה לא נתנו לנו להיכנס בגלל שם הלהקה. כשסוף-סוף נתנו לנו להיכנס והסיבוב התחיל, הגענו למקומות כמו קולומביה והמארגן של הסיבוב נעלם עם הכסף ועם כרטיסי הטיסה ונשארנו בלי כסף ובלי כרטיסי-טיסה-חזרה, באמצע קרטל הסמים של העולם. הקלידן שלנו ואני חיפשנו את שגרירות יוון, אבל ליוון אין שגרירות שם... נסענו באוטובוסים עם כל הציוד למדינה שכנה ומשם העבירו לנו כסף מיוון. זה היה גם די מסוכן. נגינה בלהקה יכולה לפעמים לספק חוויות מוזרות מאד.

ואפרופו חוויות, הופעתם פעמיים בישראל. מה הרשמים שלך, לאחר שהסתובבת כבר בכל העולם כמעט?
הקהל הישראלי מאד חם ואוהד. בפעם הראשונה שהופענו אצלכם ב-1994, עוד היינו להקה קטנה יחסית והופענו עם Salem שנתנו הופעה מדהימה. בפעם השניה כבר היו לנו הרבה יותר מעריצים אצלכם וההופעה היתה הרבה יותר טובה וגם הגיע המון קהל. יש לי זיכרונות מאד טובים מההופעות אצלכם ומאד נהנתי, ועובדה הגענו פעמיים. אני מקווה שאולי נוכל להגיע גם בפעם השלישית עם האלבום החדש.

אין לי את דף המילים באלבום והייתי רוצה לדעת יותר על הטקסטים.
אני כתבתי את רובם חוץ משני שירים ש-George הקלידן שלנו כתב. המילים הן במסורת Rotting Christ, מאד אפלות ושחורות, קודרות מאד, פחות פאגאניות, אבל בהחלט שחורות.

צירפתם גם וידאו של "After The Dark I Feel"...
כן. זה שיר מהאלבום הקודם "Sleep Of The Angles" שחברת התקליטים שלנו הפיקה לו קליפ. הבמאי הוא מיוון והקליפ מאד מקצועי. כל מי שמצוייד במחשב נורמלי יוכל לראות אותו.

איך אתה מסביר את הפופולריות הגדולה של ה-metal ביוון?
תראה לפני שש שנים הייתי אומר לך שזה בגלל שכמה להקות יווניות נהיו גדולות, כמונו או כמו Septic Flesh או Necromantia, אבל מאז לא צצו להקות חדשות מיוון שממש נהיו גדולות ומצליחות, אולי זה בגלל שיש תמיכה חזקה של ארבעה עיתונים גדולים ועוד כמה עשרות פנזינים קטנים ותחנות רדיו קטנות והרבה הרבה הופעות.

נוסף לקהילת ה-metal אתם מקבלים תמיכה ביוון? רואים בכם מעין פורצי-דרך?
שום דבר, הם עסוקים עם החרא שלהם והאישה שעזבה אותם... קהל ה-metal ביוון מאד תומך בנו, אבל הקהילה התקשורתית, הזרם המרכזי מתעלם והאמת - זה בסדר גמור. metal מהסוג שלנו מקומו הטבעי הוא ב-underground, למרות שהמילה הזו גדלה מאד לאחרונה. אין לי ענין להתראיין לאיזו טיפשה שתשאל אותי מה דעתי על גליקריה וכל החרא הזה.

אתם מסתובבים המון בדרכים, יש סיבוב הופעות מתוכנן עם התקליט החדש?
כן, בכל אירופה. אבל עדיין לא ברור עם מי ננגן ואם נהיה headliners או לא. משום שהאלבום יוצא רק עכשיו, פספסנו את הפסטיבלים של הקיץ, אבל יש בקרוב חורף ארוך ואין כמו סיבוב של Rotting Christ לחורף ארוך אפל וקודר.

שוב שיניתם את הלוגו...?
כן, הפכנו אותו לפחות מופק ופחות נעים, כי זה גם הכיוון של החומר החדש והאלבום החדש. אני חושב שזה האלבום הכי טוב שלנו מאז "Thy Mighty Contract", מה אתה אומר?

מסכים לחלוטין...
אני רוצה למסור ד"ש לקהל שלנו בישראל ותודה לכל מי שהיה מעורב בהופעה האחרונה שלנו אצלכם. בהצלחה ל-Metal Hammer ומקווים להפגש אתכם שוב בקרוב...
stay dark.

עד שנה שעברה לא הרבה אנשים הכירו את Victor Smolski- הגיטריסט (נכון לאותה תקופה) של Mind Odissey ומפיק מוסיקלי של להקות כמו Delirious ו-GB Arts. הזרקורים הופנו אליו כשהוא נענה לבקשתו של Peavy Wagner להצטרף להרכב המחודש של Rage. לאחרונה הוציא Victor אלבום סולו שהוקלט עם תזמורת, אך בניגוד לאלבומים אחרים שנעשו במתכונת "להקת מטאל פלוס תזמורת", "The Heretic" הוא היחיד שיכול לענות על הגדרות: איכותי, מקורי ומעניין. על קו הטלפון נמצא Victor Smolski.

קודם כל, אני רוצה להודות לך על-כך שהסכמת להעניק לנו ראיון.
אין בעיה. זה מרגש אותי במיוחד שאחי גר בתל-אביב.

אז הגיע הזמן שגם אתה תבוא לפה.
כן, אני באמת רוצה לבוא ואולי אפילו נופיע אצלכם באחד מהימים.

בוא נתחיל עם אלבום הסולו שלך- "The Heretic". זהו אלבום לא רגיל אפילו בשביל אחד שהוא שילוב של מטאל עם מוסיקה קלאסית, הוא לא דומה למה ש-Yngwie Malmsteen, Scorpions או אפילו Rage עשו בעבר. איך אתה מגדיר אותו?
למה ש-Metallica או Malmsteen עשו אין שום דבר משותף עם מוסיקה קלאסית, מכיוון שהם ביצעו שירים רגילים עם תזמורת, כלומר זאת לא ממש יצירה קלאסית, זה ביצוע המתקרב לביצוע קלאסי, אך לא יותר מזה. החומר של Rage נכתב עם תזמורת, שזה ממש דומה לאיך שאני עובד, אבל זה נשמע שונה מכיוון שאני מעוניין להעתיק ממישהו קיים... נכון, יש כאן גיטרות כבדות, במיוחד בקטע האחרון "The Heretic" זה נשמע כמו מטאל אמיתי, אבל כאן מדובר ביצירה קלאסית אחרי הכל. אני התחלתי ליצור את זה לפני שלוש שנים ובהתחלה זה היה נראה כמו סימפוניה לגיטרה ותזמורת. אחר כך התחלתי לפתח רעיון איך "להלביש" על זה סיפור. אני אוהב את כל סיפורי הערפדים הישנים האלה ולדעתי בנושא הזה נעשה שימוש יתר על ידי להקת ה-death metal. גיליתי שסיפורי כישוף זה גם דבר מענין מאד, כשמצאתי מסמכים מקוריים בארכיונים. לא שיניתי בסיפורים האלה דבר, העלילה היא עלילה מקורית לחלוטין. Peavy ו-Mike עזרו לי מאד גם כן: Mike מצא חומרים מעניינים בארה"ב ו-Peavy חיטט בארכיונים בגרמניה. זה היה מעניין מאד. למען האמת לא רציתי שירה-קולית באלבום הזה, מכיוון שאנשים בדרך כלל מגיבים קודם למלודיה ואחר כך למילים. רציתי שזאת תהיה מין קריינות, כך שמי שמקשיב יתרכז במה שקורה בסיפור.

מדוע עשיתם "קריינות" בשלוש שפות?
כשאנחנו מופיעים בכל מיני מקומות באירופה או ברוסיה, תמיד יהיו אנשים שלא מבינים אנגלית. כך גם בגרמניה - כולם מדברים - קצת. אבל לפעמים קשה להם להבין כל דבר. אז החלטנו לעשות את זה בשלוש שפות, מה גם כן ש-Rage היא להקה בינלאומית במלוא-מובן המילה.

למי בדיוק אתה פונה עם האלבום הזה, ל-metalheads או לקהל של מוסיקה קלאסית?
לדעתי זה יכול להיות מענין לכולם. זהו אלבום שצריך להקשיב לו ממש. זה לא סוג של מוסיקה שאתה יכול לשמוע כשאתה נוהג, למשל.

נכון, אתה צריך להתרכז!
בדיוק! זה כמו לקרוא ספר. כשאתה קורא ספר אתה לא יכול לעשות מסיבה או לראות סרט בו זמנית, אתה חייב להיות מרוכז.

השיר האחרון - "The Heretic" היה יכול בקלות להכנס לאחד האלבומים של Rage.
כן, השיר הזה מגשר בין מה שאני עושה לבין מה שכולנו עושים ב-Rage. הוא נועד להראות מה אנחנו יכולים לעשות באופן יחידי.

מי עוד מהמוסיקאים (חוץ מעמיתיך ב-Rage) עזרו לך בפרוייקט הזה?
רוב הזמן עבדתי עם אבא שלי. הוא תמיד עוזר לי בדברים 'קלאסיים'. אם למשל יש לי שאלות לגבי התזמורת או משהו כזה, הוא תמיד בא לעזור.

הוא אוהב ומאשר את עיסוקך במטאל?

הוא תמיד אומר שהוא אוהב את מה שאני עושה. בשבילו יותר חשוב איך אני עושה דברים ולא מה אני עושה. אני יכול לנגן ג'אז, אני יכול לנגן מטאל, אבל מה שהכי חשוב בשבילו - עד כמה מקצועי מה שאני עושה.

בוא נחזור קצת ל-Rage. ראיתי אתכם בהופעה בתחילת ה-tour בשנה שעברה ולפני כמה שבועות ב-Bang Your Head ובפסטיבל אתם נראתם הרבה יותר "ביחד", כלהקה. נראית הרבה יותר בטוח בסולויים שלך, ונראה לי שהרגשת הרבה יותר כחלק מהלהקה. איך אתה רואה את השנה הראשונה שלך ב-Rage?
הכל הולך מעולה. אנחנו מרגישים מאד נוח אחד עם השני. הכל נעשה ברמה מאד מקצועית ואנחנו גם חברים טובים ברמה האישית. לי מאד חשוב שהעבודה נעשה בצורה הכי מקצועית שאפשר. אני מכיר הרבה להקות חבר'ה שיכולים לעשות חזרות לשלושה שירים במשך שנה שלמה - אני שונא את זה. אני אוהב לעבוד קשה, מהר ויעיל וזה בדיוק מה ש-Peavy ו-Mike יודעים לעשות! כבר יש לנו הרבה שירים שיכולים להכנס לאלבום החדש ובערך בעוד חודש אנחנו נכנסים לאולפן להקליט את האלבום החדש.

אתם גרים קרוב אחד לשני?
כן, כולנו גרים באותו איזור, כך שאין לנו בעיה עם מרחקים, אם צריך לנסוע לחזרות...

אז מה קורה באלבום החדש של Rage. אתה תורם הרבה?
ל-Peavy יש הרבה רעיונות, לי יש הרבה רעיונות, גם ל-Mike יש כבר טקסטים, הכל קורה יותר מהר. לדעתי האלבום החדש יהיה הרבה יותר כבד, הרבה יותר מטאלי מקודמו. אם אתה שואל לגבי תהליך היצירה - אז כאן מדובר בלהקה של ממש, זה לא כמו "Peavy ותאגיד" כמו שכמה מהעיתונים כתבו בעבר.

יש כבר שמות לקצת מהשירים?
עדיין מוקדם מאד לתת שמות, כי ייתכן ש-Mike או Peavy ירצו לשנות משהו ממה שהם כתבו...

מה בקשר לאלבום בהופעה חיה, יש התקדמות?
אני מקווה שכן, אבל אתה יודע איך זה עם חברות התקליטים. הם תמיד יכולים לשנות את דעתם ברגע האחרון.

כולם יודעים שאתם גדולים באירופה, ניסיתם לחדור לשוק האמריקאי?
כן, למעשה רק חזרתי משם. אני מתחיל לעבוד על אלבום הסולו ועם מפיק אמריקאי ומוסיקאים אמריקאים אחרים.

איך זה הולך להשמע?
גם זה יהיה אלבום אינסטרומנטלי, אבל הפעם בלי תזמורת, רק גיטרות. אם כבר שאלת על אמריקה, לדעתי זה לא מקום טוב ללהקות אירופיות מכיוון שאמריקאים די מוגבלים והם מקשיבים רק ללהקות אמריקאיות. חה...חה...

אולי המוסיקה האירופית בכלל יותר מדי מתוחכמת עבורם?
אני חושב שכן.

ספר לי על ההשפעות המוסיקליות שלך, מה שמעת בילדותך?
כשהייתי בן שש, מאד אהבתי מוסיקה קלאסית וניגנתי על פסנתר וצ'לו. זאת ההשפעה הכי גדולה לדעתי. אחרי זה הלכתי ללמוד ג'אז וניגנתי המון ג'אז ופיוז'יון. אני לא מתרכז רק במטאל, אני לא שומע רק מטאל כל הזמן, אני משתדל לערבב. אני אוהב לשמוע גיטריסטים שיכול להיות שהם לא כל-כך מפורסמים. כולם אוהבים את Satriani ואת Vai, אבל אני אוהב גם את Jeff Beck ואחרים, פחות מוכרים. אני לא מנסה להעתיק את מה שהם עושים, אני מנסה לקבל קצת מה-feeling של כל אחד מהם. טכניקה, זה טוב. אבל, זה לא הכל. אני צריך להיות מספיק טכני כדי לדעת "לבטא" במוסיקה את הרעיון שלי. אני לא צריך לעשות מזה show כמו למשל, Malmsteen.

אז אתה לא ממש המעריץ שלו?
לא. ממש לא. אני מאד אוהב את מה שהוא עשה בשנות ה-80, אבל אני לא כל-כך אוהב את מה שהוא עושה עכשיו.

מה אתה עושה חוץ ממוסיקה? יש לך תחומי התעניינות אחרים?
בדרך כלל אין לי הרבה זמן פנוי, אבל כשיוצא לי, אולי יומיים בחודש, אני משתתף במרוץ מכוניות. יש לי מכונית ממש חזקה ומהירה, אני יודע שזה נשמע מטורף, אבל זה גם המון כיף. אני חושב שכל מי שעובד הרבה חייב שיהיה לו הובי מטורף, רק כדי לנקות את הראש ולהוציא את כל המחשבות על עבודה. לפעמים אני לא יכול להירדם בלילה, כי הראש שלי ממשיך לעבוד ואני חושב על קטעים, ריפים וכו'... כשאתה נוהג במכונית מרוץ, כל זה נעלם.

תודה לך, ויקטור על הראיון ואולי סיבוב ההופעות הבא של Rage יביא אתכם לישראל.
אני מאד מקווה. האלבום ייצא ככל הנראה בינואר 2001 ואנחנו נצא לסיבוב גדול ואני מאד מקווה שנגיע גם לישראל.

Amit Lwow

METAL HAMMER ISRAEL VOL. 11 What's On Your CD:

Anubis The Jackal
White Skull
Public Glory, Secret Agony
Breaker Records

Minute Man
Vanize
High Proof
Breaker Records

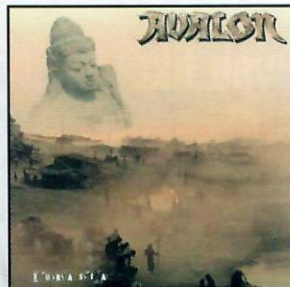
Can You Believe
Heaven's Fire
The Outside
Frontiers Records

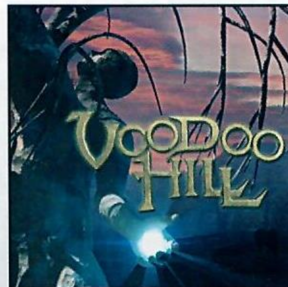
There Will Be Blood Tonight
Lizzy Borden
Deal With The Devil
Metal Blade Records

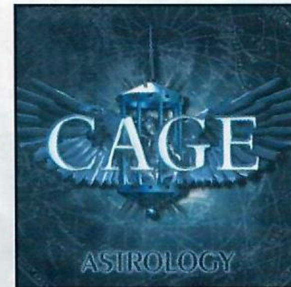
Thunder In Heaven
Ten
Babylon
Frontiers Records

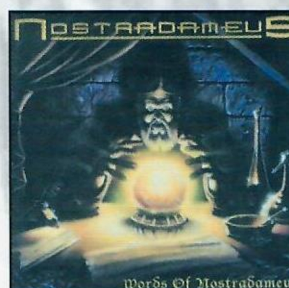
The Stranger
Avalon
Eurasia
Omega Records

Spun In Lost Wages
Voodoo Hill
Voodoo Hill
Frontiers Records

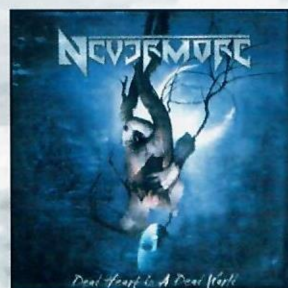
Final Solution
Cage
Astrology
Omega Records

One For All, All For One
Nostradameus
Words Of Nostradameus
AFM Records

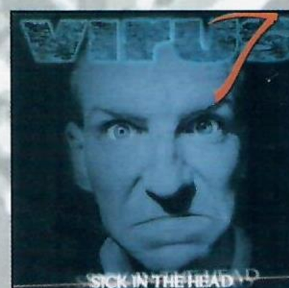
I Can't Help You
Supershine
Supershine
Metal Blade Records

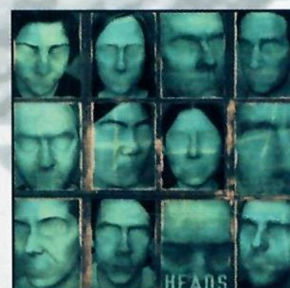
We Disintegrate
Nevermore
Dead Heart In A Dead World
Century Media Records

The Stain Remains
Orphanage
Inside
Nuclear Blast

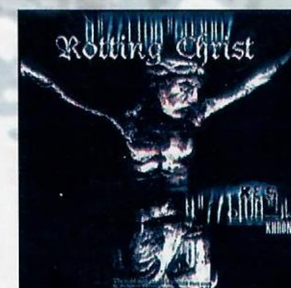
Sick In The Head
Virus 7
Sick In The Head
Metal Blade Records

Ground Zero
40 Grit
Heads
Metal Blade Records

Blowtorch Slaughter
Cannibal Corpse
Live Cannibalism
Metal Blade Records

Fateless
Rotting Christ
Khronos
Century Media Records

Iron Maiden
Edguy
HammerFall
Salem
Rhapsody
Marilyn Manson
Metallica

Stratovarius
Vision Divine
Running Wild
Motorhead
At The Gates
Napalm Death
Limbonic Art
Vanden Plas
Armored Saint
Arch Enemy

Nightwish
Edguy
Rob Hlaford
In Flames
Mastermind
King's X
Nocturnus

Gamma Ray
Riot
Rockiah
Virgin Steele
White Skull
Satyricon
Amon Amarth

Cradle Of Filth
Sinner
Pink Cream 69
Squealer
Vader
Mago De Oz
Angra

Ozzy Osbourne
Mötley Crüe
Ayreon
Tierra Santa
Sinergy
Eidolon
Borknagar
Mayhem
Sanctus
The Black League
Memory Garden
Bang Your Head 2000

Grave Digger
U.D.O.
Saxon
Metal Church
Primal Fear
Orphaned Land
Cannibal Corpse
Megadeth
Iron Maiden

Metallica
Anthrax
Slayer
Danzig
Metalium
Jacobs Dream
Type O Negative
Evergrey
Transport League
Necrodeath
Tourniquet

Blind Guardian
Bonfire
Betrayer
Pegazus
My Dying Bride
W.A.S.P.
Iced Earth
Domine
Soilwork

Iron Maiden
Helloween
Brainstorm
Power Symphony
Mrs. Hippie
Nashville Pussy
Theory In Practice
Drakkar

ISRAELI TRUE METAL FORCE
מקומך איתנו!!!

METAL HAMMER ISRAELI TRUE METAL FORCE
טלפון: 03-6881410 פקס: 03-6885187
ת.ד. 52043, תל אביב 67212

☐ אני מעונין במנוי ל- 12 גליונות: 288 ש"ח

☐ אני מעונין במנוי ל- 6 גליונות: 144 ש"ח

נא חייבו את כרטיס האשראי שלי:

☐ ויזה ☐ ישראכרט ☐ דיינרס ☐ אמריקן אקספרס

מספרו ☐☐☐☐ ☐☐☐☐ ☐☐☐☐ ☐☐☐☐

מס' ת.ז. ☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐ תוקף ☐☐\☐☐

שם משפחה ________ שם פרטי ________

כתובת ________

טלפון ________ נייד ________

ניתן גם לשלוח המחאות לכתובת המערכת לפקודת: מ.מ.י. - מיוזיק מדיה ישראל בע"מ

אם יש לך את זה...

מנוי ל-6 חודשים
T שרט וכובע של
METAL HAMMER
במתנה
144 ש"ח

מנוי לשנה
T שרט וכובע של
METAL HAMMER
ודיסק במתנה
288 ש"ח

METAL HAMMER ISRAEL
מגזין כבד

השלם את האוסף שלך! מעכשיו ניתן להשיג
גליונות קודמים של METAL HAMMER ISRAEL

HYPOCRISY

Out Of The Abyss

***Hypocrisy**, רק השם אמור להעביר בכם צמרמורת. ואם לא אז סימן שעדיין לא נתקלתם בשלישייה השוודית המוכשרת הזאת שכל אחד משבעת אלבומיה נשמע שונה מקודמו. גיוון, עניין וחדשנות זה שם המשחק. ומוזר שהפעם **Hypocrisy** לא דבקו בעקרונות שלהם, והוציאו מהחושך לאור את אחד האלבומים הברוטליים והמעניינים ששמעתי בשנה האחרונה. **Peter Tagtgren**, סולנם והגיטריסט של הצבועים האירופיים האלה, התיישב אתי לשיחה ממש לפני ש-**Children Of Bodom** קפצו לבקר אותו בסטודיו.*

פיטר! מה שלומך, איש? אין לי מושג אם תזכור, אבל נפגשנו לפני שבוע ב-Wacken.
תסלח לי על הזיכרון הרע, אבל, תן איזשהו סימן היכר?

כן, נראיתי כמו הומלס טורקי, נפגשנו על ה-black stage לפני ההופעה של Dark Funeral.
(צוחק) [illegible], זקנקן, משקפי זבוב (צוחק) ?

אני באמת מוחמא! זכרת אותי. מאד נהניתי גם מההופעה של Hypocrisy וגם מ-Pain. בדיוק שמעתי את "Into The Abyss", ולמרבה הצער כל מה שיש לי לומר הן רק מילים טובות והרבה פירגון לדיסק חזק וכל-כך לא קונבנציונלי. הוא שונה בלא מעט דברים משני הקודמים, מאיפה השינוי?
מהלב, אני חושב. לא תכננו את זה. פשוט הגיע הזמן לחזור לברוטליות.

שכחתי לשאול, איך היה בשבילך Wacken? נראית כאילו אתה נהנה עד לב השמיים.
או! זה היה ענק! אחת מה-highlights בקריירה של Hypocrisy. השניים הנוספים היו ב-Dynamo השנה, שם הקהל לא נתן לי להוציא מילה אחת מהפה שלא קשורה לשירה, הם פשוט השתוללו ואני הסתכלתי עליהם ואמרתי לעצמי holy shit אתה יודע... והפעם השלישית היתה לפני שלוש שנים בארה"ב, גם-כן בפסטיבל גדול, אני לא ממש זוכר איך קוראים לו, אבל היה מדהים.

אתה יודע פיטר, די הרבה מעריצים של Hypocrisy שואלים אותה שאלה כבר שנים. ההתחלה שלכם באמת היתה מהירה וברוטלית ובמשך הזמן התמתנתם, למה שלא תחזרו לעשות אלבום שרובו ככולו יהיה מבוסס על כבדות טוטאלית? וכן, אני מודע לעובדה ש-"Into The Abyss" כבד יותר מהרגיל.
אנחנו לא אוהבים לחזור על עצמנו. השינוי נדרש מאלבום לאלבום, ודווקא כאן בדיסק החדש יש רק שלושה שירים איטיים יחסית, כל השאר מהיר וברברי כמו פעם. נקודה נוספת היא שאני ממש לא מרוצה מההפקות של אז. זה היה נכון לאותה תקופה, אבל היום בשנת 2000 האפשרויות הן כמעט בלתי-מוגבלות ואנחנו משתדלים לנצל אותן כמה שאפשר.

מי היה הגיטריסט השני שלכם ב-Wacken? הוא תמיד מופיע אתכם?
זה היה Mattias, הוא עוזר לנו כשזה מגיע ל-live.

הוא מנגן רק בהופעות, נכון? באלבומים אתה אחראי על כל עבודת הגיטרות.
כן, אנחנו רק שלושה אנשים בלהקה.

שמעתי את האלבום החדש של Dispatched. הבנתי שאחיך Tommy Tagtgren הפיק אותם וגם את Dark Funeral ו-Theory In Practice, מתי הוא התחיל להפיק?
[illegible] כן, נכון הוא הפיק את כל אלה. Tommy התחיל להפיק בסוף '97 או תחילת '98, הלהקה הראשונה שהוא דאג

לה היתה Raise Hell באלבום "Holy Target".

לא ממש אהבתי את האלבום הזה. תגיד, Pain, הפרויקט השני שלך הצובר תאוצה אדירה בשוודיה, מפריע (הסלולרי שלו מצלצל..) איכשהו ל-Hypocrisy?.. רוצה לענות?
כן, שניה. (יאמר לזכותו שהוא מקצר), סליחה, אני פשוט מחכה לצלצול מ-Children Of Bodom, הם אמורים להגיע לכאן (לסטודיו) ואין להם מושג קלוש איפה זה נמצא.

להקה מצוינת. שמעת את האלבום החדש שלהם בהופעה?
לא, לא יצא לי, הוא טוב.

מאד. תגיד, Michael הבסיסט נראה צעיר מאד, בן כמה הוא? בני כמה שלושתכם?
אני בן שלושים, לארס בן שלושים ואחת ו-Michael בן עשרים וארבע.

הוא מנגן אתכם מ-92'?
כן.

מה האלבום של Hypocrisy שאתה הכי אוהב ומעריך, ובבקשה אל תאמר לי מה שכל להקה אומרת, שזה החדש (צוחק).
(צוחק) אבל אין לי ברירה, אני באמת הכי אוהב אותו.

גם במבט לאחור, על כל מה שעשיתם בעבר זה ה-all time favorite?
כן, לדעתי הוא הכי מגוון ומעניין ונכון לעכשיו הוא המועדף עלי.

Ok, זמן לשאלה מוזרה. לאלבום החדש קוראים "Into The Abyss" ובעבר היתה לכולכם ב-Hypocrisy להקה שניה עם אותם חברים בדיוק שנקראה The Abyss, ואם לא הבנת עדיין את הנקודה אז לסטודיו שלך קוראים Abyss.. שוקעים במצולות, פיטר?
יש בשם הזה הרבה הומור. ישבנו וחשבנו איך לקרוא לאלבום החדש והגענו למסקנה שאו שנבחר שם שיר או שנגיע עם משהו חדש לגמרי. לפתע נזרק באוויר השם "Into The Abyss" וכולנו צחקנו, ואחרי עשר דקות של צחוקים הגענו למסקנה שזה לא שם כזה נורא. אפשר להסתכל על זה בשני מובנים: או שהאלבום יצא מהמצולות (Abyss) או שהוא יצא מהסטודיו (שוב, Abyss), זו לא פרסומת סמויה לסטודיו שלי או משהו.

(צוחק) הבנתי אותך! ועכשיו שאלה אישית שמאד מעניינת אותי, ומכיוון שחשבתי שאראיין את לארס או Michael, אז ויתרתי עליה אבל כעת כשאתה על הקו היא צצה ועולה. הפקת המון להקות black ו-death מצוינות במהלך השנים, אבל דווקא אחת ההפקות

הראשונות שלך מעניינת אותי במיוחד. Naglfar פסעו לתוך ה-Abyss ב-96' ויצאו משם עם מה שלימים ישנה. לי את החיים, "Vittra". איך היה לעבוד אתם? אתה מרוצה מההפקה ומהמוצר הסופי?
כן, זה היה מצוין. באותה תקופה היה לי כבר שנתיים את ה-Abyss Studio. לא הכרתי אותם לפנים ולכן לא ידעתי למה לצפות, אבל זה יצא ממש טוב, לדעתי, למרות שלקראת הסוף היינו לחוצים מאד מבחינת זמן מפני שהם היו חייבים להגיע לרכבת שיצאה באמצע הלילה, אז מיקססנו הכל עד הסוף המר ונהגתי כמו מטורף עד לתחנת-הרכבת וממש בקושי הספקנו להגיע. זה יצא טוב ואני מרוצה, אבל היינו צריכים עוד יום של מיקסים, הבסים יצאו חזקים מדי.

תודה רבה על המידע! כשהוצאתם לפני שנתיים וחצי את "The Final Chapter", הייתי בטוח שזו תחילת הסוף, ושבאמת אין לכם יותר מה להציע. אבל אז הופתעתי כשהוצאתם את שני האחרונים שלכם ואת ההופעה החיה מ-Wacken Open Air 1998, שפשוט מעכה לי את הצורה. גם אתה רואה את "The Final.." בתור החוליה החלשה?
הממ... (מסתבך) אהה... קשה לי להגיד.. אין לי מושג! בכל אלבום אנחנו עושים את מה שאנחנו מרגישים באותה שנה, אנחנו כותבים מוסיקה עם הלב ולא עם הראש ואם זה מה שהרגשנו באותה שנה אז זה מה שהקלטנו. "The Final.." מכר הרבה יותר משאר האלבומים שלנו, אפילו יותר מ-"Abducted" וגם פנה להרבה יותר אנשים. אני לא יודע איך בדיוק לענות על זה, אבל תראה מה הוצאנו השנה - מהירות וברוטליות לשמה, לא?! אנחנו מקליטים רק את מה שאנחנו מרגישים.

כן, "Abducted" טוב. לדעתי "The Fourth Dimension" הוא האלבום הטוב ביותר שהוצאתם עד היום.
לדעתי הוא האלבום הגרוע ביותר.

אתה רציני?!?! למה?!
ההפקה מחורבנת והביצועים מסריחים.

אני ממש לא חושב ככה, מה לא טוב? אתה לא אוהב את השירים?
אני אוהב את השירים, אני לא אוהב את הצורה בה הם יצאו, וגם את הסאונד אני לא סובל.

זה לא הוקלט ב-Abyss נכון?
לא, נסענו לסטודיו אחר בסטוקהולם ואני הפקתי אותו, אבל לבחור שישב שם לא היה מושג מה רצינו ולכן הכל יצא כמו שיצא.

אז אתה ממש לא מרוצה מהעניין?
תראה, אתה למשל חושב שה-"Final.." הוא הגרוע ביותר ובחור מהולנד שדיברתי אתו מקודם טוען שזה האלבום שהוא הכי אוהב, זה משתנה מאדם לאדם.

זה לא שאני לא סובל אותו או משהו, פשוט לדעתי זה האלבום הכי מסחרי שיצא לכם.
לא, לא, האלבום הכי מסחרי שלנו הוא דווקא "The Fourth...", שבו רוב השירים איטיים והסאונד נקי מאד. ב-"Final..." יש שישה שירים מהירים ושישה איטיים והסאונד הרבה יותר ברוטלי ומלוכלך.

מי דגמן עבור עטיפת "The Fourth Dimension"? או במילים אחרות, מי ישב על הכסא המוזנח הזה עטוף מכף רגל ועד ראש בשקיות זבל ובדבק לאטימת חדרים?
(צוחק) זה היה Michael.

למה אין בשום דיסק שלכם את הטקסטים כתובים?
אני לא כותב טקסטים ברמה מספיק גבוהה כדי להתגאות בהם, בשבילי המוסיקה מדברת. הטקסטים הם הדבר האחרון שאני דואג לו לפני המיקס הסופי.

אז מה, אתה כותב טקסטים ממש גרועים, או שסתם לא מתחשק לך להראות לנו אותם?
לא, אני פשוט חושב שזה לא כזה ביג דיל, אני מתעסק ומשקיע הרבה יותר בכתיבת החומר מאשר במילים.

מי כותב את רוב החומר ב-Hypocrisy?
אני כותב לפחות חמישים אחוז מסך כל החומר בכל אלבום ואז אני מתיישב לכתוב את הטקסטים.

אין דרך באמת להשיג את הטקסטים, נכון? חיפשתי די מזמן באינטרנט והכל היה מאד מוזר, מכיוון שזה death metal ולא שירי-עם אז קשה להבין את השירה ואנשים שכתבו שם הגיעו למסקנות מאד ביזאריות, וכמעט בכל שורה שניה תראה סוגריים עם אלטרנטיבה למילה. קטע מצחיק.
נכון! גם אני טיילתי באוטוסטרדת המידע לא מזמן וראיתי את זה! תראה, אני מאד מעריך את מה שהאנשים האלה עושים, זה מראה שאכפת להם וזה שווה לי המון, אבל שוב, לא צריך להפוך את העניין עם הטקסטים למשמעותי כל-כך.

בן כמה היית כשהתחלת לנגן מטאל?
בן שתים-עשרה. היתה לנו להקה בבית-ספר ובמשך הזמן התגבשנו וניגנו עם Motorhead ו-Venom, זה היה נחמד. בהתחלה תופפתי, אתה יודע, המון דאבל בס וכיוצא בזה. זה היה מאד קשה אבל הרגשתי סיפוק לא נורמלי מכך שהופעתי לצד להקות גדולות כל-כך, זה היה ב-81' או 82', אני לא זוכר בדיוק.

הייתם שווים משהו בהתחלה, או רק wanna be's?
(צוחק) גם וגם, נתנו את המקסימום שלנו באותה תקופה. אל תשכח גם שבאותה תקופה החלפתי להקות בתדירות גבוהה מאד מפני שגדלתי על כל-כך הרבה דברים שונים כמו Possessed, Celtic Frost ו-Venom ולכן רציתי להרחיב את הניסיון המוסיקלי שלי כמה שאפשר.

מה אתה חושב על המופע ש-Venom נתנו ב-Wacken?
לדעתי הוא היה משעמם. לא יודע פשוט היה חסר בו

משהו..
באמת? אני נהניתי מהשירים, לא התעסקתי באיך הם נראים או מה הם עושים, פשוט נהניתי מהמופע.

פירוטכניקה זה טוב לכיסוי תחת עד גבול מסוים, ולדעתי Venom מתחו את החבל קצת יותר מדי, יותר מדי מסביב, פחות מדי תוכן. אהבת את האלבום החדש שלהם "Resurrection"?
מאד. בהתחלה לא ממש הבנתי מי נגד מי, אבל אחרי כמה השמעות התחלתי לאהוב הכל, את ההתקדמות, את המלודיות, את ההפקה - הכל. אני שמח שהם מתקדמים ולא נתקעים במקום כי בינינו, מי היה רוצה באמת לקבל היום עוד אלבום כמו "Black Metal" או "Welcome To Hell"?

אני לא מת עליו, אבל הוא נחמד. בכל-אופן, Pain מאד מצליחה בשוודיה. נכון שהגעת אפילו לתוכניות אירוח לצד בריטני ספירס?!
אין לי מושג איך, בנאדם (צוחק), שחררתי סינגל, וישר עקפתי את ה-Backstreet Boys ואת גברת ספירס, הזמינו אותי כמו שאמרת לטוק שואוס, אנשים שלא שומעים מטאל מתייחסים אלי ממש בכבוד, קטע מוזר, כנראה שאנשים לא רגילים לראות פריק בטלוויזיה! הקטע הכי יפה שגם החבר'ה ששומעים black או death מפרגנים ואומרים שזה נחמד מאד. בהצלחה עם Pain.

תגיד פיטר, למה המופע שהיה אמור להיות לכם בישראל בשנת 93' או 94' יחד עם Salem, בוטל?
זה הלך ככה: יום אחד מתקשר אלי בחור צעיר מאד, אני לא זוכר את השם שלו, ושואל אותנו אם נרצה לעשות שלוש הופעות תמורת סכום מסוים לכל הופעה. אמרתי לו שמצוין ואנחנו באים! כמה ימים אחר-כך הוא מתקשר ומודיע לנו שהכמות ירדה לשתי הופעות וגם הסכום ירד לחצי, עדיין הסכמתי ואמרתי לו שאין בעיה, ואז הטמבל הקטן מתקשר ואומר לי שבסוף תהיה רק הופעה אחת ונקבל עליה חצי מהחצי, בשלב הזה כבר ממש התעצבנתי כי ביטלנו דברים וארגנו את כל הסיפור הזה וחוסר הרצינות הזה היה מאד לא במקום. מאז לא שמעתי ממנו.

כמה אנשים בממוצע מגיעים אליכם להופעה?
בין חמש-מאות לאלף איש.

זה לא נשמע המון.
כן, כי במקומות שאנחנו מופיעים יש תחלופה גבוהה מאד של להקות והקהל רגיל [illegible], אז קשה מאד להביא מאסות של קהל להופעה בודדת, במיוחד בצפון-אירופה.

אנגליה, גרמניה וכאלו מדינות?
בדיוק, כמעט כל להקה המכבדת את עצמה עוברת שם פעם ולפעמים אפילו פעמיים בשנה והקהל הפך להיות מפונק מאד. אפילו אם תשים את Slayer או Deicide, לא יגיעו יותר מאלפיים איש - לכל היותר.

מצחיק, כי זה המספר שאני מעריך שיגיעו ללהקות האלה בישראל. אנחנו אמנם מדינה קטנה, אבל בהופעות אנחנו לא מפונקים.
ככה צריך. נקווה להתראות.

למה אתה ולארס כיוונתם כל הזמן את הכלים של הלהקות האחרות ב-black stage ב-Wacken?
עשינו להן סאונד צ'ק, והן עשו לנו. זה יהיה די מוזר אם נניח ש-Dark Funeral יעלו מאופרים לסאונד צ'ק. אז כל אחד עזר לשני, ומכיוון שאנחנו בקשר טוב עם רוב להקות ה-black, אז יצא לנו לעזור לרובן.

לאן הסולן הראשון שלכם נעלם?
הוא שר היום ב-Dark Funeral, זה הבחור שראית ב-Wacken.

לא ידעתי.. החכמתי! איך אתה רואה את סצינת ה-death metal היום כשיש כל-כך הרבה דברים מקוריים לצד דברים פתטיים?
יש היום כל כך הרבה תת-סגנונות שכבר באמת קשה לעקוב אחרי כל שינוי ואחרי כל חברה חדשה שצצה ומחתימה להקות טובות יותר או מסריחות. פעם הסגנון הזה היה שמור לאליטות בלבד ולהקות כמו Morbid Angel, Deicide, Carcass ועוד לא מעט חבר'ה מוכשרים היו מרעידים עבורי שמים וארץ. היום הגיוון גדול הרבה יותר ובמקרים רבים הייחוד נעלם, אם כי אני מאד שמח לראות את ההתעניינות המחודשת שיש לסגנון הזה. לדעתי ה-black וה-death יתאחדו בסופו של דבר לסגנון ברוטלי הרבה יותר מעניין, שיהיה מגוון מאד בקולות ובצורת הנגינה.

כבר היום זה לא קיים בלא מעט להקות? זה לא נשמע לי חדשני עד כדי כך.
כן, זה קיים, אבל נכון להיום, רוב הלהקות שעושות את זה פונות יותר לכיוון הרך והמלודי.

Dark Tranquillity, In Flames וכו'..?
בדיוק! אני מתכוון לברוטליות ברמה הרבה יותר גבוהה.

סיבובי-הופעות ברקע?
כן, Nuclear Blast מוציאים אותנו לסיבוב בקרוב.

כן, ראיתי את הפרסומים, עם Raise Hell, Kataklysm ועוד כמה חבר'ה, לא?
בדיוק. ומשם נמשיך בדצמבר לסיבוב עם Morbid Angel. נקווה לטוב.

ראיתי ש-Nuclear Blast הקדישו לכם את השער של הקטלוג העכשווי שלהם, מרוצים?
ועוד-איך! האמת שהם השקיעו הרבה מעבר למה שציפינו שהם ישקיעו, באלבום שהוא כל-כך לא mainstream, כל הכבוד להם, אני מרוצה! בינתיים האלבום נכנס למקום השישים וארבעה במצעד הגרמני, שזה מכובד מאד עבור אלבום ברוטלי כל-כך.

יפה-יפה. יש לך מושג כמה זה מכר בינתיים?
ממש לא. זה בחוץ רק שבוע וחצי, אבל אני חושב שהם שלחו משהו בסביבות הארבעים אלף עותקים בתור סיבוב ראשון.

כמה מכרו האלבומים הקודמים שלכם?
בין חמישים-אלף לשישים-אלף, משהו כזה.

סתם לשם השוואה, אתה יודע כמה להקה כמו Deicide מוכרת?
אני מאמין שבתקופה הטובה שלהם הם הגיעו למאה וחמישים אלף עותקים.
שמעתי ש-Sepultura מכרו מ-"Arise" שישה מליון עותקים, לא מדהים?!! נשמע לך הגיוני, בשביל אלבום מטאל קיצוני?
אין לי מושג אם הם מכרו שישה מליון, אבל הם מכרו המון! מעל מיליון בטוח.

אפשר להבין. דיסק מדהים.
נכון, והוא יצא בתקופה מאד נכונה.

פיטר, שאלה אחרונה ואני משחרר אותך להפיק את Children Of Bodom. הוצאתם שבעה אלבומים מלאים, שני Ep's והופעה חיה, כל זה בלי להזכיר את הפרוייקטים הצדדים שבהם היית מעורב כדוגמת Pain, War ו-The Abyss, ובלי לקחת בחשבון את ההפקות ואת ההופעות. מה??! איך?!!
אני לא יודע (צוחק)! אין לי שמץ של מושג.. יש לי בראש המון רעיונות, הרבה מאד מלודיות שונות שאני חייב להנציח באיזושהי צורה. לא ממש מעניין אותי אם מישהו קונה את זה, כל עוד יש לי את ההזדמנות להדביק את זה על איזה CD. זה הסיפוק שלי. משם [illegible] שואב אותו.

עוד אחת אחרונה שצצה הרגע. איזו להקה הכי נהנית להפיק?
לעולם. אני לא אוכל לציין רק אחת.

צודק, [illegible].
Immor[illegible] Dar[illegible]neral, De[illegible]uction..

(ש[illegible]תי אותו באיזה שלב) (צוחק) בקיצור, כולן!
משהו כזה, אם אומר אחת אצטרך לומר את כולן מכיוון שלא היה לי ניסיון רע עם שום להקה ומכל הפקה נהניתי.

פיטר, המון תודה על הזמן שלך, שכמו שהבנו בשיחה זו, הוא יקר מאד. אני מרגיש חשוב שהשקעת אותו בי ולא באיזו להקה שתכניס לך לסטודיו עוד כמה ג'ובות. עם הרבה מזל, נתראה בארץ בהופעה שלכם. ואם לא, אז בשנה הבאה באחד הפסטיבלים הגדולים.
מהפה שלך לאלוהים, תודה לך.
ניר שילוני

40 GRIT

40 Grit, להקה אלמונית יחסית המגיעה ממקום בו צמחו לא מעט להקות מאלמוניות להכרה עולמית. Testament ,Machine Head ו-S.O.D הן רק חלק קטן מהלהקות שהגיחו מסן-פרנסיסקו בשני העשורים האחרונים. אבל לצערי 40 Grit מקשים עלי מאד לפרגן להם מפני שהם עושים את מה שהרבה להקות בחרו לעצמם לאחרונה, את כיוון ה-new metal המעיק והסרוח. הייתי חייב לברר, למה אנשים עושים שטויות כאלה, ובכלל לרדת לעומקו של העניין הכאוב הזה הנקרא new metal או new hardcore או כל שטות עכשווית אחרת. בכנות, יצאה שיחה מכל הלב והבנתי, אם כי לא הסכמתי יותר מדי, מאיפה ולמה צמח הסגנון המיותר כל-כך.

היי Chris, מה המצב? אתה מדבר מסן-פרנסיסקו, לא? מה השעה אצלך?!
תשע בבוקר (צוחק).

וואו! אני מרגיש חשוב! מתי קמת?
לפני ארבע דקות (צוחק), כיוונתי את השעון, ואיך שנגמור את הראיון אני צולל חזרה למיטה (צוחק בעייפות)!

ועכשיו אפילו עוד יותר חשוב.. כמה דקות לקפה?
בעצם עזוב, נעשה את זה זריז ותקפוץ לך חזרה למיטה! תראה Chris, אני ממש לא חסיד גדול של new metal, new hardcore או איך שלא תקרא לזבל הגולמי הזה. להקות כמו Limp Bizkit ו-Korn גורמות לי אינסטינקטיבית להקיא - ואני בהחלט פתוח לכל סוגי המטאל מ-Bon Jovi ו-Kiss ועד Malevolent Creation ו-Vader, כך שאל תיקח את זה אישי כשאני אומר לך שלא השתגעתי על 40 Grit, אבל בכל זאת אתם קצת כבדים יותר מהנורמה ומזכירים קצת את Machine Head בתחילת דרכם, רק פנקיים יותר. אחרי כל ההרצאה הזאת, מה אתה יכול לספר לי על הלהקה?
(צוחק הרבה... הרבה... זמן) Ok... אני מקבל את זה, אולי לא בברכה מפני ש-Korn היא בין הלהקות האהובות עלי, אבל לא מפריע לי יותר מדי, להפך אפילו הופך דברים למעניינים יותר! בכל אופן הדיסק שוחרר אתמול והעניינים מתחילים לזוז!

קיבלתם כבר תגובות מאנשים?
כן. למעשה קיבלנו תגובות די פוזיטיביות. זה כיף לקבל פידבקים טובים על דברים שאתה עושה!

תראה, בלי להיות גס-רוח מדי, כי זאת בטח לא מטרת הראיון הזה, את מה שאתם עושים שמעתי כבר אלף פעם בעבר, ואני מניח שאם עוד 999 להקות עשו את זה כנראה שזה טוב... אבל הבעיה העיקרית שלי מבחינת דמיון פושע ללהקה מסויימת היא James Santiago, הסולן שלכם הנשמע בדיוק, אבל בדיוק כמו Robb Flynn מ-Machine Head. למעשה הקול שלהם כל-כך דומה שבזבזתי קרוב לרבע שעה בניסיון עקר למצוא את השורה האומרת "Guest Vocals By Robb Flynn", ותנחש מה? לא מצאתי!
(צוחק) תראה, לדעתי זה נכון שיש להם קול דומה מאד, במיוחד בדיבור, אבל בשירה הסגנונות שלהם שונים לחלוטין, Robb צועק המון ומתפרע, ו-James הרבה יותר מתון, אני מוצא הבדל רב ביניהם, למרות שאתה צודק אם אתה משווה את הקול שלהם נטו.

כן, אולי. אני מתאר לעצמי שבכמה שירים יש באמת הבדל מינורי זה או אחר, אבל אני נשבע לך שבכמה אחרים הייתי בטוח שמדובר באותו האדם. בכל אופן הופעתם בפסטיבל Dynamo Open Air ב- 99'. איך היה?
כן זה היה מפוצץ לגמרי! הופענו יחד עם Skinlab ו-Biohazard ב-pre party של Dynamo, אמנם הבמה היתה קטנה יותר והקהל מצומצם יותר, אבל נהנינו עד מעל לראש!

כמה אנשים באו?
קשה להגיד, מילאנו את המקום, זה בטוח. אבל להגיד בדיוק כמה היו... קשה. בערך אלף-חמש-מאות איש.

הבנתי ש-James הקליט איזשהו קטע ביחד עם Billy Milano מ-S.O.D לאלבום האחרון שלהם "Bigger Than The Devil". איך היה לעבוד עם הבחור השמנמן?
אחלה. בילי חבר שלנו כבר הרבה זמן ועזר לנו המון עם 40 Grit עוד מתקופת ה-demos, ובהתחשב בעובדה שאחד מה-demos תפס את צומת ליבו בצורה מיוחדת, הוא הזמין את ג'יימס לאולפן, והשאר הסטוריה (הסלולרי מצפצף).

רוצה לענות?
לא לא זה בסדר (צוחק).

אילו להקות אתה מעריך ואוהב ב-New Metal?
Slipknot, Korn גם את Sevendust. מצד שני אני אוהב גם את Celtic Frost ו-Slayer ואפילו את Pink Floyd. גדלתי על רעש וברוטליות ולכן גם קשה לי להיצמד לסגנון ספציפי.

מצוין!! הפתעת אותי מאד לטובה.
אתה צוחק. הלהקה שלנו מושפעת לחלוטין מ-Pink Floyd, זה כל מה שאנחנו שומעים בסיבובי-הופעות!

כמו שצריך. גם אני אוהב אותם מאד. מה האלבום האהוב עליך שלהם?
ואוו! קשה מאד לומר... כל אלבום רוצח, "Animals", "Wish You Were Here", כמובן "The Wall" ו-"Dark Side Of The Moon"...

שמעת את ההופעה המדהימה שלהם, את "Pulse"?

כן, גם היא מעולה, במסורת Pink Floyd.

מה קורה איתך היום מבחינת מוסיקה קיצונית, יוצא לך לשמוע Black ,Death ,Brutal ,Swedish או סגנונות אחרים, או שאתה מתמקד בסוג המוסיקה שאתה מנגן?
תראה, אני אוהב בעיקר את הקלסיקות כדוגמת Celtic Frost, Venom ו-Bathory. יצא לי לשמוע פה ושם להקות חדשות אבל אני לא ממש מקשיב לזה, אני מעדיף את הסגנון הגרובי יותר. ירדת לסוף דעתי?

ירדתי, אבל אני מרגיש צורך לשתף אותך במשהו. כמו שאמרתי לך אני שומע כמעט כל סגנון מטאל אפשרי למעט new metal, ואם כבר מטאל חדש, אז אולי רק את הלהקות הכבדות והמעניינות יותר כמו Slipknot, System Of A Down וגם Machine Head, אבל רק את החומר הישן שלהם שהוא לא ממש new metal. למה לדעתך לי ולכל-כך הרבה מטאליסטים ותיקים קשה עד בלתי אפשרי להתחבר למה שאתם ועוד די הרבה להקות עושות?
(צוחק) זה לא בהכרח משהו רע, תראה מה שפתח לי את הדלת לכל הסגנון הזה הוא האלבום הראשון של Korn שריסק אותי לגמרי. משם כבר התחלתי לשמוע הרבה מאד דברים אחרים. אבל שוב, אני לא אומר שמשהו לא בסדר אתך ועם שאר החבר'ה, שלא מתחברים למה שאנחנו ושאר הלהקות ה'חדשות' עושות.

צודק. שכחתי להזכיר את Korn הראשון ברשימה מקודם. גם אני התפוצצתי מהדיסק הזה, אפילו יש לי אותו, אבל נתת דוגמא טובה - הנה לך להקה שירדה מהפסים לגמרי, התחילו לעשות מוסיקה (אם אפשר לקרוא לזה ככה) פלצנית למסיבות של בני שתים-עשרה...
(צוחק) אולי. אני עדיין אוהב אותם, במיוחד את "Issues", אבל אם אתה רוצה דוגמא ללהקה שבאמת עברה את הגבול מבחינתי - אלה Limp Bizkit. הייתי בהופעה שלהם לפני חודש ופשוט נחנקתי מכמות הילדות שהיו שם בגילאי שתים-עשרה, שלוש-עשרה. הרגשתי כמו במופע של בריטני ספירס, חטפתי בחילה ואחרי עשרים דקות עפתי הביתה! הסיבה היחידה שהייתי מלכתחילה היא מפני שזה היה בחינם (צוחק)!!

הלהקה שאני הכי לא סובל בז'אנר הזה היא Methods Of Mayhem עם Tommy Lee המפגר ו-Tilo האוטיסט. רמת הפתטיות פשוט לא תאמן. את זה אתה אוהב?
נראה לך?! זה באמת הג'אנק של הג'אנק, ואני מסכים אתך שלדבר מסוג כזה באמת אין זכות קיום. חוץ מזה, ידעת שהם הולכים להופיע ב-Ozzfest השנה?

לא עלינו... אתה רציני? אין לפסטיבל הזה סטנדרטים?
מסתבר שלא (צוחק). נקווה שלא צפויות לנו עוד הפתעות מוזרות ב-line-up של השנה.

לא יאמן... בכל אופן אתם חתומים ב-Metal Blade, ולמיטב ידיעתי אתם הלהקה הראשונה והיחידה בסגנון שלכם החתומה בחברה הזאת. לדעתי זה כבוד גדול עבורכם, אבל איך ולמה הגעתם דווקא ל-Metal Blade?
אנחנו בקשר כבר די הרבה זמן והעברנו להם לא מעט demos שלנו. כל פעם קיבלנו מהם את התגובה, שמדובר בהתקדמות עד הדמו האחרון שבו הם החתימו אותנו.

איך הדמו הראשון שלכם נשמע?
מאד כמו Machine Head, זה היה ב-97'.

Machine Head ישנים או חדשים?
ישנים. Adam (בסיסט) הוא החבר הכי טוב שלי.

אז אולי שאלת אותו למה הם פנו לכיוון שאליו הם פנו. אמנם הם רכשו הרבה מעריצים חדשים, אבל גם איבדו הרבה ותיקים שאהבו את החומר הישן.
אני לא חושב שזה רע שהם ניסו משהו חדש. אני חושב שהאלבום הבא שלהם יהיה שונה. אולי אפילו יחזרו למקורות. תראה ניר, אם להקה מוציאה שניים-שלושה דיסקים טובים ואז מפשלת, זה עדיין בסדר מבחינתי, אני עדיין אוהב אותם. את האלבום השלישי של Korn, "Follow the Leader" לא סבלתי (צוחק), ואני עדיין מעריך אותם מאד!

אני חושב שיש לי דוגמא קרובה לך ואפילו טובה! לדוגמה Machine החדש, בשמיעות הראשונות אתה עוד משלה את עצמך שמדובר במשהו נחמד, אבל אתה עדיין לא ממש מבין למה אתה לא מתחבר לזה כמו לקודמים "Burn my Eyes" ו-"...The More", אבל אחרי יותר מכמה השמעות אתה מתחיל להבין טוב-טוב את הסיבה. הכל, הפוזה, ההופעות, הסאונד, השירה, הטקסטים - הכל התחרבן לגמרי! איך אתה מצפה שאני אמשיך לאהוב אותם?!
שמעתי את זה מכמה אנשים, אבל בצורה ההפוכה הם לא סבלו את הדיסקים הראשונים (צוחק), היה להם כבד מדי (צוחק).

לדעתי כדאי שתבדוק עם מי אתה מסתובב... בכל אופן (צוחק), מאיפה קיבלתם את הרעיון לעטיפה הביזארית והמיוחדת שלכם?
דיברנו עם איזו מעצבת גרפית והסברנו לה מה אנחנו רוצים לשדר, אתה יודע, את כל הפרצופים המוזרים האלה בלי ההבעה, והיא עשתה עבודה טובה מאד לדעתי.

אני מכיר את סאן-פרנסיסקו כאזור בעל הרבה להקות טראש. מה קורה שם היום?
הכל טוב, Machine Head פתחו את הדלת עבור הרבה להקות מקומיות, יש קהל, ואפילו להקות ותיקות יותר המגיעות מכאן כמו Testament מתפקדות לא רע בכלל.

כריס, משיחות עם להקות אירופאיות הגעתי למסקנה שהקהל שם פשוט מסריח! הם אמנם מתעניינים, אבל לא טורחים לבוא למופעים, אפילו לפסטיבלים קטנים וכשהם כבר מואילים בטובם להגיע, הם לא מזיזים אפילו את הזרת. בכלל כל תרבות ההופעות שלהם דפוקה לגמרי. איך הקהל אצלכם?
ברור שאם Machine יופיעו יגיע הרבה יותר קהל מאשר אם אנחנו נופיע. אבל זה הגיוני ומקובל. לעומת זאת כשהיינו באירופה יחד עם S.O.D, מילאנו את האולמות לגמרי!

כמה אנשים הגיעו לכל הופעה?
הממ.... בוא נראה... בין חמש-מאות לאלפיים וחמש-מאות איש כל ערב. אני לא ממש בטוח לגבי המספרים המדויקים, אבל האולמות והמועדונים שבהם הופענו היו מפוצצים!

סחטיין! כנראה שהבעיה היא ביחס של הקהל האירופאי ללהקות האירופאיות והסקנדינביות בפרט. מסתבר ש-In Flames, Dark Tranquillity ו-Children Of Bodom ביחד לא מסוגלות להביא יותר משבע-מאות אנשים לכל היותר.
הייתי אולי מתרשם יותר אם הייתי מכיר את הלהקות האלה (צוחק), איזה סגנון הם מנגנים?

אתה באמת לא מכיר? הם מתעסקים בעיקר ב-black/death משולב, מעין מיקס מלודי של הסגנונות האלה. אילו להקות אירופאיות אתה כן מכיר? שמעת על Rhapsody או על Blind Guardian?
אופס... לא, לא באמת... הפסדתי הרבה?

אני לא יודע מה להגיד (צוחק), פשוט רוץ לשמוע אותם, לפחות את Blind!
איזה סגנון הן מנגנות?

power metal על סוגיו. Blind כבדים יותר ו-Rhapsody סימפוניים יותר. אני מבין שאתה לא ממש מושפע מ-true metal, האא?
זה לא שאני שונא את זה, אני פשוט לא מכיר את זה כל-כך (צוחק).

אפילו לא את Manowar?!
(צוחק) פעם ראשונה שנתקלתי ב-Manowar היתה לפני שנתיים כשיצאנו לסיבוב-הופעות...

בן כמה אדוני?
עשרים ושבע (צוחק), אני הכי צעיר בלהקה.

Ok... עזוב את הפאדיחות. ראיתי ששמו של הספונסר שלכם הוא לא אחר מאשר "Church Of Beer", מה לעזא..?
קווין, הבסיסט שלנו גדל בעיירה מוזרה כזאת עם המון אופנוענים מקועקעים וכדומה, אז מכיוון שגם הוא וגם אנחנו שתיינים גדולים ואוהבים להתפרע וליהנות מהחיים פתחנו אתר אינטרנט www.Churchofbeer.com וזרקנו פנימה את כל הג'אנק שמצאנו בעולם. אבל ברצינות, אין באמת דבר כזה, זו רק הלצה (צוחק).

במה אתם עובדים?
אנחנו צובעים בתים יחד עם עוד Skinlab ועוד להקות, כולנו עובדים בשביל אותו הבחור.

כסף טוב? מספיק לחיות?
בהחלט! להקות כמו Machine Head כבר מתקיימות מהמוסיקה, אנחנו שואפים להגיע לשלב הזה!

אחלה כריס. שיהיה לך יום טוב או לילה טוב, מה שלא יהיה. ביי

ניר שילוני

Sons Of Success

Labyrinth פרצו לתודעת ציבור המטאליסטים עם האלבום "Return To Heaven Denied" שביסס את מעמדם כאחת הלהקות האיטלקיות המובילות (לצד Rhapsody). האלבום החדש "Sons Of Thunder" לו ציפו כל כך הרבה אנשים, הוכיח כי לא מדובר בלהקה של אלבום אחד, אלא בהצלחה מתמשכת. Olaf Thorsen המוכר לנו גם מ-Vision Divine הסכים לענות על כמה שאלות שלנו.

לפני שאנחנו מתחילים לדבר על האלבום החדש, רציתי לשאול אותך על האלבום הקודם שלכם "Return To Heaven Denied". היתה לכם הצלחה עצומה עם האלבום הזה, האם זו היתה בשבילכם הפתעה?
כן, קצת, מכיוון שאתה אף פעם לא יודע למה לצפות. כשהיה לנו את המאסטר של "Return To Heaven Denied" והקשבנו לו בפעם הראשונה, היינו בטוחים שזה אלבום מצוין, אך עדיין לא ידענו כמה הוא יצליח.

מה לדעתך היה באלבום שהפך אותו לכל-כך מצליח?
קשה לי מאד לומר. אני חושב שהיו כמה דברים שהפכו אותו להצלחה, יש בו מלודיות קליטות מאד שזה תמיד חשוב, אבל היו לנו גם מיקסים מעניינים של גיטרות מאד כבדות ומלודיות קליטות.

אז עכשיו עם "Sons Of Thunder" הרגשתם איזשהו לחץ ליצור אלבום המשך מצליח?
כן, כמובן. זה תמיד ככה כשאתה חדש והוצאת אלבום כמו "Return To Heaven Denied", אז כולם מחכים לאלבום ההמשך, לראות אם סתם היית בר-מזל או שזו באמת להקה המסוגלת ליצור משהו מענין. היה עלינו המון לחץ, היו גם אנשים שניסו להגיד לנו מה אנחנו צריכים לעשות באלבום החדש. רוב האנשים אמרו לנו לא לשנות כלום ולשמור על אותה נוסחה, אבל אנחנו חשבנו שזו תהיה טעות, אז בסופו של דבר החלטנו לשמור על הסגנון שלנו. טוב, זה לא שהחלטנו, זה פשוט ככה. זה הסגנון שלנו ואנחנו לא יכולים לעשות כלום בקשר לזה, אבל כמובן שניסינו קצת לשנות ולעשות המשך שיהיה הגיוני ולא העתק של האלבום הקודם.

הייתי אומר שיש באלבום הזה השפעות של progressive. מה היה השינוי העיקרי שעשיתם?
טוב, לא הייתי משתמש במילה progressive בקשר למוסיקה שלי, מכיוון שאני לא חושב שאנחנו להקת progressive אבל כן, בטוח שיש חלקים מתוחכמים בכמה שירים יותר מאשר באלבום הקודם, אבל אם אתה מקשיב לאלבום "No Limits" מ-1996, אתה תראה שיש מיקס בין "No Limits" ל- "Return To Heaven Denied", אז אני לא חושב שיש משהו מוזר באלבום הזה. אחרי ההצלחה של "Return To Heaven Denied", יהיו כמה אנשים שיופתעו מהאלבום הזה, אבל אחרי ההפתעה ואחרי עוד כמה הקשבות, אני חושב שזה יהיה מאד קל לחבר את זה ל-"Return To Heaven Denied".

הזכרת את "No Limits" שיצא בהוצאה מחודשת, כמה מצליח היה האלבום הזה כשיצא לראשונה?
אם אתה לוקח בחשבון שהאלבום יצא בחברת תקליטים קטנה ושבשנת 1996 איטליה היתה כלום בסצנת ה-heavy metal, אז היתה לאלבום הזה הצלחה בלתי רגילה. אני יודע שעכשיו באירופה האלבום מכר משהו כמו חמישה-עשר אלף עותקים וביפן בסביבות השנים-עשר עותקים. זו היתה הצלחה אדירה, יותר מעשרים וחמישה אלף עותקים לחברת תקליטים שזו היתה ההוצאה החמישית שלה, אני חושב. כמובן שלא היתה לנו הפצה מספיקה ורוב העותקים נמכרו הודות להצלחה של "Return To", מכיוון שהרבה אנשים רצו לשמוע את האלבום הראשון שלנו לאחר ששמעו את "Return To". אבל, אני חושב שדברים יכלו להיות אחרת אם היינו עובדים עם Metal Blade גם על האלבום הראשון.

יש לכם סגנון וסאונד שניתן לזהות, אך האם תמיד ניגנתם בסגנון זה, בוא נאמר לפני האלבום הראשון או בלהקות אחרות?
ב-1991 הקמתי את הלהקה ועד 1994 הייתי גם הזמר, זה היה מפני שניגנו מעין techno/thrash, בסגנון של Megadeth. כמובן שזה קצת שונה בסגנון, אבל לא ממש שונה עם הגיטרות, מכיוון שאני חושב שעם הגיטרות אנחנו עדיין מנגנים את אותם ריפים חה...חה... טוב, לא בדיוק אותו הדבר, אך עדיין יש לנו את אותה גישה כבדה, כמובן שעם השירה הדברים השתנו בייחוד ב-1994 כש-Fabio Lione הצטרף ללהקה והתחלנו יותר לשים-לב לשירה.

היית רוצה לשיר שוב?
לא. זה מאד מעייף ואחרי שהיו לי אנשים כמו Fabio Lione ו-Rob Tryant בלהקה שלי, חה...חה... זה יהיה מאד קשה לנסות שוב חה...חה...

מיותר לציין את Morby שהופיע אתכם...
כן, לא הזכרתי אותו מכיוון שמעולם לא הקלטנו איתו. אבל כן הוא עוד זמר נהדר.

מה קרה איתו, הוא הצטרף ללהקה לסיבוב אחד ואז עזב?
לא, זה לא שהוא עזב, הכוונה שלו היתה להישאר בלהקה. הבעיה היתה שאחרי הסיבוב רצינו להקליט את ה-E.P. – "Timeless Crime" שהוצאנו ב-1999 והתוצאה היתה שהשירה שלו היתה שונה מדי מהסגנון האופייני ל-Labyrinth. כמו שאמרת יש לנו סאונד מאד

רוב האנשים אמרו לנו לא לשנות כלום ולשמור על אותה נוסחה, אבל אנחנו חשבנו שזו תהיה טעות, אז בסופו של דבר החלטנו לשמור על הסגנון שלנו. טוב, זה לא שהחלטנו, זה פשוט ככה. זה הסגנון שלנו ואנחנו לא יכולים לעשות כלום בקשר לזה, אבל כמובן שניסינו קצת לשנות ולעשות המשך שיהיה הגיוני ולא העתק של האלבום הקודם.

מוכר ועם Morby כסולן הסגנון השתנה מאד. זה לא אומר שזה היה חרא חה...חה... זה היה מצוין בכל מקרה, אבל זה לא נשמע כמו Labyrinth יותר. זו היתה בעיה מכיוון שכבר הוצאנו את "No Limits" ואת "Return To Heaven Denied". זה היה האלבום השלישי שלנו וכמובן שרצינו לשמור על "הזהות" שלנו בלתי כבולה. זה היה מאד קשה להתחיל את הכל מאפס. בהתחלה לא חשבנו לנסות להחזיר את Rob, אבל הוא שמע שאנחנו מחפשים סולן והוא התקשר אלינו ודיבר על כך שהוא באמת רוצה לחזור, לבסוף הבנו הכל, זו היתה ההחלטה הנכונה.

האלבום "Sons Of Thunder" הוא אלבום נושא, אתה לא חושב שזה הפך קצת לדבר שיגרתי שלהקות עושות, מה גרם לכם להחליט לעשות זאת?
טוב, "Return To Heaven Denied" היה כבר חלק מהרעיון שהתחלתי עם "No Limits", אם אתה קורא את "Return To", אולי קשה לזהות את זה, מכיוון שעם שני האלבומים הללו לא כתבתי אלבום נושא של ממש, לפחות לא בסגנון שאתה מדבר עליו עכשיו. כל שיר בפני עצמו סיפר על תחושה בסיפור. עם האלבום הזה החלטתי לכתוב סיפור אמיתי, מעין אגדה שאנשים יכו־לים בקלות להבין מה קורה בכל שיר. החלטתי לעשות זאת מכיוון שזה מעין מחקר. ראיתי מאות של להקות בשנים האחרונות שהוציאו אלבומי-נושא. זה נשמע כאילו כולם רוצים להיות משוררים, אתה מבין? המון להקות מדברות על חרבות ודרקונים ודברים כאלה, אז זוהי דרכי לבקר את המצב שיש לנו כרגע, מכיוון שזה נכון שאני מספר סיפור, אבל זה לא סיפור עם מלחמה, אין דרקונים להרוג או נסיכות להציל, אתה מבין? הסיפור מתרחש במאה ה-17 ואף אחד לא דיבר עדיין על התקופה הזו במוסיקה שלנו. אז אני החלטתי לעשות זאת, כדי שישאלו אותי את השאלה הזו בעיתונים חה...חה... ושאוכל להסביר את הסיבה מדוע קצת נשבר לי מכל ההוצאות הללו, שנשמעות אותו הדבר ומדברות על אותו הדבר.

האם אני שומע קצת ביקורת על עמיתיכם האיטלקים Rhapsody?
לא, לא, אני מדבר על הלהקות החדשות. אני אומר לך את דעתי הכנה עליהם: מעולם לא אהבתי את הסגנון שלהם, זה לא שאני לא אוהב את הלהקה. אני אוהב את המוסיקה שלהם, אבל העובדה שהם מדברים על דרקונים וטירות יותר מדי, משמעותה היא שזה לא הסגנון שלי ואני לא רגיל לכתוב ככה, אז הם מאד רחוקים מהטעם שלי, אבל זו לא ביקורת כי אחרי הכל אני חושב שהם היו מהראשונים בתחום זה של מוסיקה. הבעיה בעיניי היא הלהקות החדשות שמוקמות אפילו עכשיו בשנת 2000, המציגות את האלבומים שלהם כיצירות מופת ב-power metal ואתה רואה את התמונות שלהם עם חרבות ענק והם מדברים על קרבות גדולים עם ויקינגים וכל הדברים האלה ואני פשוט חושב שזה קצת משעמם עכשיו, אחרי שנתיים שלוש, עם אותו דבר.

אני מסכים איתך לחלוטין. אני אחזור לסצנת ה-metal באיטליה יותר מאוחר, אבל רציתי לשאול אותך על העטיפה של "Sons Of Thunder", היא מאד מרשימה, מי אחראי על כך?
הצייר הוא חבר קרוב שלי, אני מכיר אותו שנים. מאז 1999 עם "Timeless Crime" החלטנו לשתף פעולה על כל אלבום שהוצאנו. למעשה הוא גם צייר את העטיפה ל-Vision Divine. אני אוהב את הסגנון שלנו ואני גם אוהב את העובדה שאני צריך להסביר רק בכמה מילים את הכוונה שיש לי בקשר לאלבום והוא מסוגל להציג הכל בריבוע כל כך קטן, אני מאד אוהב אותו.

כן, זה ציור ממש נחמד. מאד התרשמתי מהאלבום של Vision Divine בייחוד בגלל שזה היה פרויקט צדדי שלפעמים יכול להיות די משעמם. אנחנו יכולים לצפות לאלבום שני?
כן. קודם כל אני רוצה להגיד ש-Vision Divine זה לא פרויקט צדדי, זו להקה אמיתית, אז זו הסיבה לכך שהאלבום נשמע שונה מפרויקטים אחרים. השקענו המון זמן בכתיבה והקלטות והמשמעות היא שזה לא פרויקט צדדי. כשאתה עושה פרויקט אתה פשוט מבזבז כמה שפחות כסף, כמה שפחות זמן ואתה מוציא אלבום רק בשביל הכסף. כמעט וסיימתי את האלבום השני של Vision Divine ואני ו-Fabio מחכים לזמן הנכון להקליט וזה צריך להיות בסביבות סוף השנה והאלבום יצא בסביבות שלושת החודשים הראשונים של השנה הבאה.

נהדר. עבדת עם Fabio לפנים. מדוע התפרקתם בפעם הראשונה?
קודם כל היינו מאד לא מנוסים, היינו צעירים מדי. היו לנו גם כמה בעיות בלהקה עם ההרכב הקודם שלנו, בייחוד בין Fabio והמתופף, מכיוון שלא היה לנו שום ניסיון, לא מצאנו דרך להסתדר עם המצב אז לבסוף הוא עזב והצטרף ל-Rhapsody. אחר-כך העפנו את המתופף חה...חה... אבל בכל-זאת הצלחנו. תמיד נשארנו חברים ברמה האישית, תמיד נשארנו בקשר ואף פעם לא היו לנו בעיות, אז Vision Divine היה תירוץ טוב לשני חברים לנגן שוב מוסיקה ביחד, מוסיקה שאנחנו אוהבים.

מה אתה חושב על כמה מהלהקות האיטלקיות האחרות, לדוגמא Domine או White Skull?
אני חבר של White Skull, כשיש לנו זמן להיפגש אנחנו תמיד עושים חיים ביחד. הם מנגנים מוסיקה מאד מעניינת, יכול להיות שהם לא פופולריים כמו Labyrinth או Rhapsody כרגע, אבל אני חושב שתהיה להם הזדמנות בעתיד להטביע את חותמם בסצנה.

האם היה איזה שינוי באיטליה עם התקשורת או המעריצים? ללא ספק שלהקות איטלקיות צצות כל הזמן ומצליחות בכל אירופה, אבל האם אתה רואה יותר מעריצים המגיעים להופעות שלכם או יותר כיסוי תקשורתי?
אישית אני מאד גאה במצב. בפעם האחרונה שהופענו עם Labyrinth בעיר קטנה בצפון איטליה היו אלף ומאתיים איש שם למרות שלא הוצאנו אלבום שנתיים אז רק את ה-.E.P ב-1999. קשה להגיד אם זה בגלל שהסצנה גדלה או בגלל שאחרי כל-כך הרבה שנים, לבסוף יש ל-Labyrinth בסיס מעריצים חזק. אני לא יודע מכיוון שבדרך כלל אין לי זמן ללכת להופעות של להקות אחרות. אני לא יודע איך זה בדרך כלל עבורם.

האם חשבתם אי-פעם לעשות סיבוב הופעות של להקות איטלקיות באירופה?
זה מאד קשה. זה מה שהיינו רוצים לעשות עם האלבום הזה. הבעיה היא שזה לא כל-כך פשוט לעשות זאת, הלהקות היחידות שיהיו מעונינות הן Labyrinth ו-Rhapsody, אבל Rhapsody לא מתכוונים להופיע עד השנה הבאה, אז אין שום דבר שנוכל לעשות. הצענו להם לעשות זאת, אבל הם אמרו "לא תודה" אז היינו צריכים לחפש להקה אחרת.

ניגנתם ב-Wacken Open Air השנה, איך היה, נהניתם?
כן, מאד. זה היה נפלא.

בשנה שלפני-כן הופעת ב-Bang Your Head, איך היית משווה בין שני הפסטיבלים?
טוב הם קצת שונים. Bang Your Head הוא יותר קטן והוא יותר בשביל המעריצים, אתה מבין? Wacken כל כך גדול שיש את כל סוגי האנשים שאתה מצפה להם בהופעה. עד שאתה עולה לבמה ומתחיל לנגן אתה לא יודע אפילו אם אנשים אוהבים או לא אוהבים את המוסיקה שלך. היינו בני-מזל מכיוון שאנשים אהבו את ההופעה ומספר האנשים היה מדהים, היו המון אנשים שהסתכלו על ההופעה שלנו, צעקו, שרו את השירים שלנו, אז יש לנו זיכרון טוב מהיום הזה.

אני יכול להניח שאתה לא מקשיב לאותו סגנון מוסיקלי שאתה מנגן כשאתה בבית?
למה אתה חושב כך?

נשמע כאילו אתה די משועמם מכל הלהקות שיוצאות ומנגנות את אותו power metal?
כן טוב, אני לא ממש מקשיב ל-power metal, חוץ מללהקות כמו Helloween, שאני שומע אותם כבר מ-1988. להקות חדשות המנגנות power מעולם לא עניינו אותי מכיוון שאני מקשיב ל-heavy metal כבר יותר מחמש-עשרה שנים וכל התנועות החדשות לא נשמעות לי כל-כך מקוריות. לדוגמא, כן שמעתי משהו שמאד אהבתי וזה Racer X. יש להם גיטריסט מ-Mr. Big והמתופף הצטרף ל-Judas Priest מאוחר יותר - להקה אמיתית של שנות ה-80' והם חזרו עם metal אמיתי של שנות ה-80'. הם יכלו ללמד את כולם מה המשמעות של לנגן מוסיקה מצוינת ואמיתית. אני לא ממש מבקר אף סגנון, זוהי פשוט דעתי, אני לא חושב שכולם מסכימים איתי, למעשה אני יודע שכרגע הרבה אנשים לא מסכימים איתי חה...חה... הטעם שלי עדיין מחובר לשנות ה-80'. הלהקות האהובות עלי הן Whitesnake ,Fates Warning ,Judas Preist ו-Stryper לדוגמא, אז הרקע שלי מאד שונה מה-metal האירופאי האופייני שיש לנו כרגע. כשאני שומע להקות חדשות המפיקות אלבום הנשמע בדיוק כמו אלבום ששמעתי ב-1988, קשה לי להתעניין. אקשיב לו כדי לבדוק אותו, אבל אם אני רוצה להקשיב לסוג זה של מוסיקה, אעדיף להקשיב למקוריים.

ניגנת מוסיקה ו-metal בערך כעשר שנים, אתה חושב שההצלחה שינתה אותך כאדם?
לא, ממש לא. אני בטוח בכך. אני עדיין בדיוק אותו אדם שהייתי לפני חמש או עשר שנים. אני לא יודע אם יש סיבה לכך שאני לא משתנה, אבל לא השתניתי. מוסיקה היא התשוקה שלי. אני חושב שאני בר-מזל. על זה אני צריך להודות לאלוהים או מי שלא יהיה.

למנהל חברת התקליטים שלכם!
כן, אבל הוא חייב גם להודות לי על-כך שנתתי לו את האלבום הזה חה...חה...

יש עוד משהו שהיית רוצה לומר למעריצים שלכם, על Labyrinth או על האלבום החדש?
רק זה שלא חשוב מה ששומעים בתקשורת על "Sons Of Thunder", הוא לא כל כך שונה כמו שאנשים אומרים, הוא המשך ללהקה שעדיין מנסה לשמור על המוסיקה הזו בחיים. אז אל תקשיבו לאנשים אחרים, הקשיבו לאלבום והחליטו בעצמכם.

OK, Olaf. תודה רבה ובהצלחה עם האלבום הזה.
תודה...

Amit Lwow

VIRGIN STEELE

All pics: Yvette Salthouse

Virgin Steele מוציאים החודש את החלק השני של "The House Of Atreus" לו חיכינו כל כך הרבה זמן. הופתענו לראות את הלהקה מופיעה ב-Bang Your Head בלי בסיסט, אך מצליחה לתת הופעה מכובדת מאד. אלה היו שני הדברים העקריים שרצינו לברר עם David DeFeis: מה קורה בלהקה ומה צפוי לנו בחלק השני של "The House Of Atreus".

טוב, David, לא מזמן ראינו אותך מופיע ב- Bang Your Head Festival ואני מאמין שניגנת בפסטיבל בספרד, איך הם היו?
טובים מאד. נהניתי מאד משניהם. אני חושב שה-Bang Your Head Festival היה הפסטיבל המאורגן ביותר שהופעתי בו. גם הפסטיבל הספרדי היה טוב, מאד גדול, אנשים מאד נחמדים, קהל נפלא, קיבלנו אחלה תגובות בשני הפסטיבלים.

זה היה מאד מוזר לראות אתכם ללא נגן בס ב-Bang Your Head מה היה הסיפור עם זה?
טוב, בעיקרון ובקיצור עצרו אותו, אז פיטרנו אותו וזה הסוף שלו. הוא כבר לא איתנו.

האם אי פעם שקלתם לקחת נגן בס קבוע?
נראה מה יהיה. בספרד ניגן איתנו בחור מ-Iron Savior, Jan, הוא ניגן איתנו ואני חושב שאולי נשתמש בו בעתיד להופעות באירופה, מכיוון שאנחנו מסתדרים ממש טוב איתו והוא נגן די טוב.

אבל לא להקלטות...?
תמיד הקלטנו כשלושה חלקים. זה לא חדש. ברוב ההקלטות או שאני מנגן בס, או ש-Edward מנגן בס. זה תמיד היה כך.

הוצאתם EP עכשיו, מדוע בחרתם להוציא EP ולא לחכות לאלבום הבא?
מכיוון שאנשים המשיכו לומר לי שהם רוצים לשמוע משהו חדש ושהם לא יכולים לחכות שנה בין שני החלקים, אז זוהי מן מתנה להוציא את זה עכשיו כדי שאנשים יוכלו להשביע קצת את רעבונם לקראת האלבום הבא וגם כדי שיהיו להם כמה דברים, שאחרת לא היו להם. יש בדיסק כמה דברים שהם נדירים.

ומתי יוצא האלבום הבא?
אוקטובר.

והוא יהיה דומה לחלק הראשון?
אני לא יודע בקשר לזה. אף אלבום הוא לא לגמרי דומה. אמנם הוא ממשיך באותו נושא, בסגנון סימפוני, רומנטי, יש שירים כבדים, יש רגעים קלאסיים, יש כל מיני דברים, אבל כן, זה בהחלט המשך של הנושא, אבל זו התפתחות מהחלק הראשון.

כמה מצליח היה האלבום האחרון בהשוואה נגיד ל-"Invictus" או ל-"Marriage Of Heaven & Hell", איך המעריצים הגיבו למשהו שהוא קצת שונה כמו זה?
זה היה די טוב. פרצנו להרבה יותר מדינות והתחזקנו יותר מאשר לפני כן, כמו לדוגמא צרפת וספרד, שמאד אהבו את Act I ואני חושב שמכרנו יותר עותקים מהאלבום הזה בשבועיים הראשונים מאשר מכל אלבום אחר. אני חושב שזה בגלל העובדה שהלהקה יותר מוכרת עכשיו. כך אני חושב...

האם אתה רואה בסגנון הזה של "opera metal" צעד קדימה לגביך מבחינה מוסיקלית, או יותר יציאה החוצה, שאחריה תחזור לעשיית metal ישר ולעניין, כמו שעשית לפני?
זה משהו שהיה חייב להיות. מכיוון שזה מן בן-כלאיים קלאסי, הרגשתי שאנחנו יכולים קצת לדחוף את הגבולות וללכת לאן שנרצה. אנחנו יכולים לחזור ולעשות דברים פשוטים יותר באלבום הבא, או כל דבר... יש לי כבר כמה שירים כתובים וכמה מהם שהם יותר פשוטים ויותר לעניין. אבל חלקם - לא. החלק השני הוא די מגוון. יש חלקים פשוטים וישרים וחלקים שיתאימו בקלות ל-"Marriage Of Heaven", אבל יש גם דברים שהם בהחלט מעבר לכל זה.

האם אי-פעם חשבת לעשות משהו שהוא די פופולרי בימים אלה - לנגן עם תזמורת?
כן, חשבנו על זה. האתגר היה לעשות את זה בעצמנו ולהוכיח שאנחנו יכולים לעשות זאת. כבר עשינו את זה. ויהיה נחמד לעשות זאת שוב עם תזמורת ומקהלה גדולה. בטח, למה לא?

האם חשוב לך שאנשים שמקשיבים לאלבום יכנסו קצת לטקסטים של השירים, יקראו אותם ויבינו אותם?
אם הם רוצים, הם יכולים. זה שם... הם יכולים לחזור אחורה ולחקור דברים. הם יכולים לקרוא את ההערות שאני כותב ולקבל מושג על מה הסיפור. נמצאת שם גם את נקודת המבט האישית שלי. אני לא נותן רק שיעור בהיסטוריה. אלה הן הרגשות שלי, ההבחנות שלי...

כתבת על מיתולוגיה יוונית ולפני זה- על התקופה הרומית. למדת את זה או שיש לך עניין מיוחד בתקופות הללו?
אני מאד מתעניין במיתולוגיות של כל הארצות. בייחוד אני אוהב את האגדה הזו על The House Of Atreus והרבה אגדות יווניות. ראשית מכיוון שהדמויות והסיפורים עצמם הם מאד אנושיים, ומה שקרה להם יכול לקרות גם היום, מחר, או בעוד אלפיים שנה. אלה דברים נצחיים ומאד אנושיים. אפילו האלים והאלות הם אנושיים והם מייצגים את המאפיינים הרעים והטובים של האנושות.

יכול להיות שאני טועה, אבל נראה שהגישה שלך למוסיקה ולדברים שסובבים אותה כמו טקסטים והערות העטיפה, היא מאד רצינית. היית אומר שזה משקף את האישיות שלך באופן כללי?
אני בחור די רציני, כן. אני אוהב לעשות

תודה על שכתבתם לי באינטרנט או בדואר. אנחנו מקווים שבנקודה מסוימת נוכל להיות חזקים מספיק עם הסוכנות והעסקים שמאחורי זה ולהגיע לישראל להופיע.

חיים ולהשתגע קצת, כולנו בלהקה אוהבים להשתגע, אבל כשזה מגיע למוסיקה זה הופך לרציני יותר. אני לא מתייחס למוסיקה בקלילות, זה כוח חזק ומנחה בחיים שלי וכל מה שבא עם זה, הכתיבה, הדרך בה מושרות המילים, הדרך בה נשמעות המילים, הדרך בה מוצגת המוסיקה. אני לא אוהב שמפריעים כשאתה מקשיב למוסיקה... אני קצת פנאטי בקטע הזה.

האם אי פעם חשבת לכתוב ספר, או משהו שהוא לא בהכרח קשור לאלבום?

חשבתי על זה, כן. אני מניח שבנקודה מסוימת בחיי כנראה אכתוב איזה ספר או משהו כזה, אבל כרגע יש כל-כך הרבה לעשות שאני עדיין רוצה להתבטא מבחינה מוסיקלית ומבחינת הטקסט. אבל אולי יום אחד... זה משהו שאוכל אולי לעשות כשאהיה בן 80! חה... חה...!

במוסיקה שלך, שומעים בשירים החדשים, קטעים משירים קודמים, האם זה משהו אתה עושה מכיוון שאתה רוצה לחבר בין השירים?

כן. זה משהו שבא ממוסיקה קלאסית חזרה של מוטיבים או של נושאים. וכן תמיד ניסיתי לקשר רגשות מסוימים, דמויות או מקומות עם נושאים אלה, אז כשאתה מדבר על כך שהמקבילויות המוסיקליות באות מהמוסיקה הקלאסית. כמו אצל Wagner ואחרים. זהו מכשיר ידוע במוסיקה ואני חושב שזה היה הגיוני לעשות גם כאן, מכיוון שיש כאן נושאים דומים, על קרבות, אהבה, נקמה, נושאים שתמיד חוזרים שוב ושוב. זה כמו לשחות באותה בריכה. את כל הרגשות הללו אתה מוציא החוצה במורד הזמן. אז כן, זה היה ממש הגיוני עבורי לעשות זאת.

אתה קלידן מעולה, האם יש לך הכשרה קלאסית?

כן. פסנתר ומוסיקה קלאסית. לקחתי שיעורים כפסנתרן וגם למדתי באוניברסיטה תיאוריה, הרמוניה, קומפוזיציה וכדומה. אבל, מצד שני, כזמר, אני פשוט עושה זאת בגלל שהצטרפתי ללהקת רוק כשהייתי בן אחת-עשרה ומפני שאני שר עם תקליטים, אז את זה למדתי בעצמי ורגלי נמצאות בשני המחנות - יש את הצד הפראי שלי ואת הצד היותר מעוצב ואני חושב שזה יוצר שילוב טוב עבורנו. נחזור לנושאי האלבומים החוזרים על עצמן, הם לא לגמרי דומים. הם כל פעם משתנים בצורה כלשהי, או שהם משתנים למפתח אחר או שהם מתפתחים יותר, או שהם מחולקים בצורה אחרת. זה לעולם לא בוטה בצורה של "טוב, נכניס את הקטע הזה שוב", יש תמיד הרבה תשומת-לב לכך והם תמיד משתנים בדרך כלשהי, מכיוון שמשהו יכול להתחיל להציג את טבעו המנצח של האדם או את גאוותו ואז באה נפילת הגאווה הזו וההרס שלה. אז הנושא מתפתח למשהו אחר...

אתה מאד מצליח באירופה, יותר מאשר באמריקה, האם אי פעם חשבת לעבור לאירופה?

כן, אני חושב על זה כל יום...חה...חה...! אבל אתה בונה חיים פה וזה קשה, אבל אני חושב שעתידי הוא שאבלה המון באירופה בשנים הבאות. אני חושב שנתחיל להופיע שם יותר, אז אני אהיה שם בכל מקרה.

עבר המון זמן מאז שעשיתם סיבוב הופעות באירופה.

כן, הסיבוב האחרון היה ב-'98. שנתיים... כן.

אני מקבל את התחושה ש-Virgin Steele צריכים להיות גדולים יותר ממה שהם. אתם גדולים, אולי הייתם צריכים לככב בפסטיבלים כמו Bang Your Head, אבל זה לא ממש קרה...

זוהי טעות של הרבה גורמים. ממש בהתחלה של הלהקה, המראנו ודברים טובים קרו לנו, אבל לא עבדנו עם האנשים הנכונים. חלק מחברות התקליטים שהיו לנו, היו חזקות, חלקן לא והיו לנו הזדמנויות לעבוד עם אנשים - ולא עבדנו איתם. חלק מזה ודאי היה טעות שלנו. הלהקה מעולם לא הוקמה במטרה להיות הלהקה הגדולה ביותר על פני כדור הארץ. המטרה היתה לשמור על סגנון-חיים, שנוכל לחיות איתו ושגם ישלם את החשבונות בסופו של דבר - מה שקורה עכשיו, וגם ליצור מוסיקה, שרצינו ליצור ולהיות בשליטה מוחלטת על כל-מה שאנחנו עושים וזה הושג. אז מבחינה זו אני חושב שאנחנו אפילו יותר מצליחים מלהקות אחרות, שיכול להיות שהשיגו תהילה גדולה יותר, אבל אין אף אחד שאומר לי מה אני צריך או לא צריך לעשות. אמנם יש אנשים המנסים, אבל הם לא מגיעים ממש רחוק. אני נמצא במצב די טוב למעשה.

אתה שומע כל הזמן על השוואות בין Virgin Steele ל-Manowar, אתה מתעצבן מההשוואות הללו?

זאת לא הבעיה שלי, זאת הבעיה שלהם. חה..חה.. אנשים עושים זאת להרבה להקות.

אבל יש גישה כל כך שונה ל-metal בין שתי הלהקות...

טוב, הם יכולים להשוות כמה שהם רוצים. אני לא משווה את Virgin Steele לאף להקה. ומבחינת Manowar, תמיד אהבתי אותם. אנחנו מכבדים אותם. אנחנו מכירים אותם כאנשים. ניגנו איתם ואני אוהב אותם מוסיקלית. שתי הלהקות מניו יורק. לשנינו יש את אותן ההשפעות - Black Sabbath, Led Zeppelin, Queen, אבל הלכנו בשתי דרכים שונות. כן, יכול להיות שצצים דברים דומים. כשאנחנו ארכסיביים ורועשים, הקול שלי נשמע דומה, אנשים אומרים לי, אבל המבנה הגרעיני, הארכיטקטורה של המוסיקה מאד שונה. אני חושב שמה שאנחנו עושים, מבחינת הרמוניות ומלודיות, הוא... הממם... וזה לא כדי להעליב אותם, אבל אני חושב שהוא יותר מתקדם ממה שהם עושים. אני משתמש בצלילים שבדרך כלל לא משתמשים בהם ב-metal ואילו הם יותר מסורתיים בגישה שלהם, אז זה באמת די שונה.

אז עתיד לצאת לכם אלבום נוסף ואז אתם יוצאים לסיבוב הופעות באירופה, נכון?

כן. האלבום יוצא באוקטובר ונצא לסיבוב הופעות, משהו בין דצמבר לפברואר. אני לא בטוח עדיין לגבי תאריכים מדויקים עדיין.

היתה לך הזדמנות לראות להקות אחרות מנגנות באחד הפסטיבלים? היה משהו שאהבת במיוחד?

כן. ראיתי קצת מ-Primal Fear, שחשבתי שהיו מאד טובים. Watchtower נשמעו טוב. ראיתי את Running Wild בספרד והם היו מאד טובים. מאד התחברתי עם החברה האלה בספרד. למעשה ראיתי את רוב הפסטיבל הספרדי. ראיתי את Labyrinth, הם היו מאד טובים. אבל כמובן, אני לא מצליח לראות הרבה, מכיוון שהם דאגו להעסיק אותי, בראיונות וכיו"ב.

מה עם מוסיקה קלאסית, אתה בטח גם מתעניין בזה?

כמובן, בטח.

אתה הולך לקונצרטים?

אני לא הולך להרבה קונצרטים, כמו שהייתי רוצה. לאחרונה בילתי בעבודה באולפן ובניסיון לארגן את חיי כאן. אבל, יש בדרך כמה הופעות. יש כמה תזמורות סימפוניות שעומדות להגיע, שאני רוצה לראות וגם כמה להקות רוק. למעשה ראיתי לאחרונה כמה הופעות רוק מוזרות, טוב לא כל-כך מוזרות. ראיתי את W.A.S.P. וגם ראיתי קונצרט שמעולם לא הייתי חושב שאני אראה: Poison, Slaughter, Cinderella ו-Dokken. איזה בחורה סחבה אותי, אז הלכתי. מעולם לא קניתי אלבום של אף אחת מהלהקות הללו.

איך הם היו?

טוב, Slaughter היו טובים בהופעה חיה. Poison היו Poison. אתה יודע - מבדרים. אני לא הולך לקנות אף אחד מהתקליטים שלהם, אבל זו היתה הופעה נחמדה אחרי הכל.

אתה חושב שיש תקווה ל-metal באמריקה?

אני חושב שתמיד ישנה תקווה, כן. אני חושב שהסצינה קצת התרחבה, זה עדיין underground, אבל תודות לאינטרנט ודברים דומים, זה פתוח לעיניים רבות של ילדים לסוג זה של metal ויש הרבה אנשים שלא ממש אוהבים את Korn, Limp Biskit ו-Kid Rock, שאוהבים את Virgin Steele, Manowar, Gamma Ray ודברים דומים.

הבעיה היא שזה קשה בלי MTV, העיתונות והתקשורת בכלל.

כן, הם כולם יכולים לעזור אבל הם לא. אז במקום לבכות על זה, מה שאתה יכול לעשות הוא לעשות את המוסיקה הכי טובה שאתה יכול לעשות ולא לחשוב על זה בכלל. זה לא מדאיג אותי בכלל, אני פשוט ממשיך לעשות את הדברים שלי ו-"כל העולם יכול ללכת לעזאזל" אתה יודע... חה...חה...!

עלא כיפק, יש משהו שהיית רוצה לומר למעריצים שלך בישראל?

כן. תודה על ההקשבה. תודה על שכתבתם לי באינטרנט או בדואר. אנחנו מקווים שבנקודה מסוימת נוכל להיות חזקים מספיק עם הסוכנות והעסקים שמאחורי זה ולהגיע לישראל להופיע.

טוב, Uriah Heep ו-Edguy מגיעים בקרוב.

מגניב, ניגנתי בפרויקט הסולו של Toby (מ-Edguy). שרתי ארבע-חמש דקות. שיחקתי דמות שנקראת Jacob והוא נזיר מהמאה ה-14', זה די מטורף.

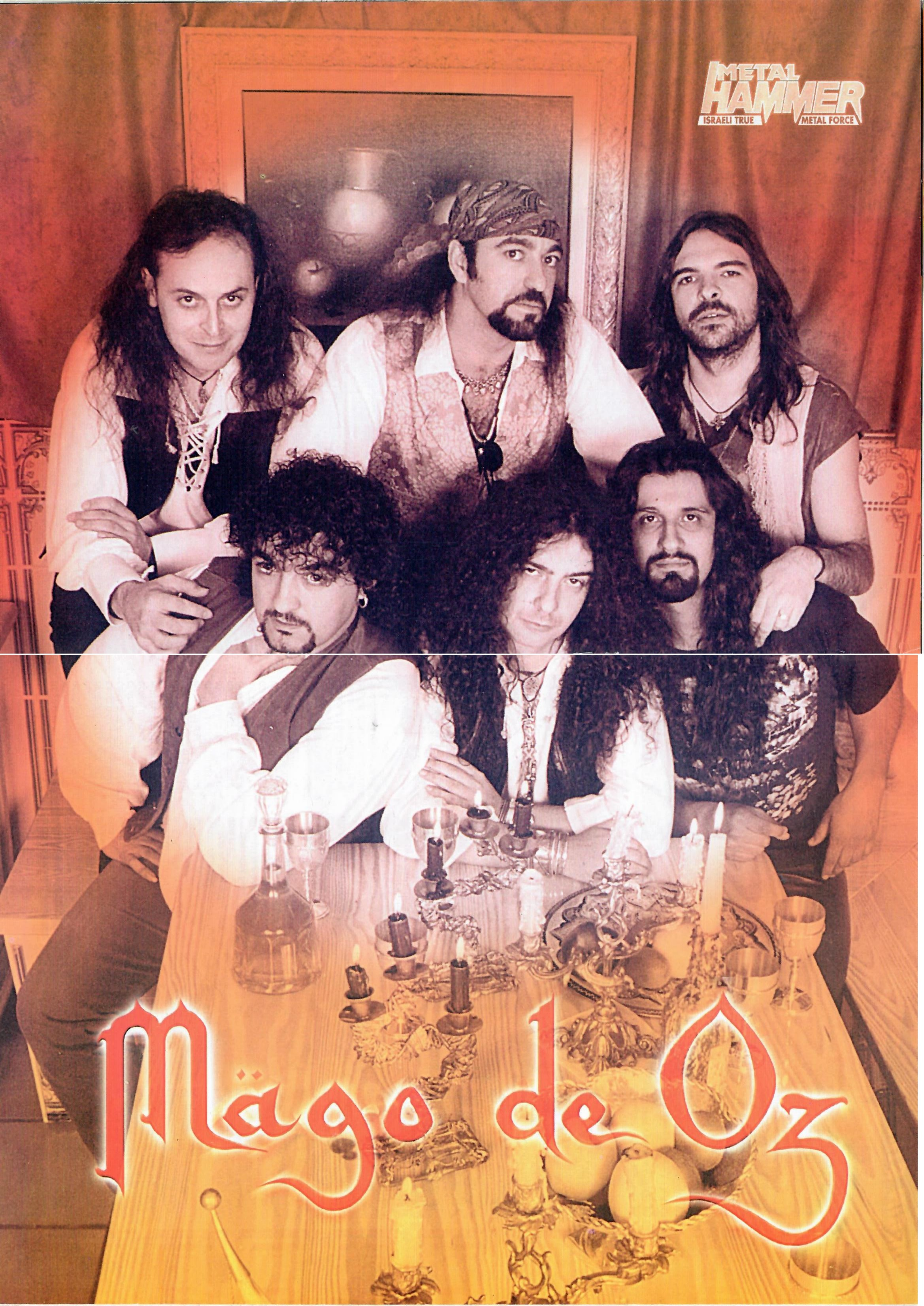
אתה אירופאי במקור?

לא. נולדתי כאן בניו יורק, אבל אני מניח שהמקורות שלי אירופאים. הורי היו מורים לאנגלית, אז תמיד היתה ספרות בסביבה. אבא שלי היה מעורב בתיאטרון והיה חשוף לזה ואהב מוסיקה קלאסית ורצה להיות זמר אופרה. אחותי היא זמרת אופרה, אז היו לי השפעות אירופאיות.

OK, David תודה רבה ולהתראות...

תודה לך...

Amit Lwow

METAL
HAMMER
ISRAELI TRUE
METAL FORCE
Mägo de Oz

White Skull - יש צורך להסביר מי הם? כמובן שלא! אין עוד להקה בעולם המקבלת כל-כך הרבה פניות מהמעריצים הישראלים, שלא מפסיקים לבקש לראות אותם שוב. מי שאהב את אלבומם הקודם, יופתע לטובה מהאלבום החדש ומי שאהב אותם בהופעה חיה בוודאי ישמח לגלות שהם יכולים להגיע שוב, הפעם - עם להקה עוד יותר גדולה... Tony Fonto הגיטריסט והמנהיג, מיהר לחזור מחופשתו כדי לדבר איתנו על הסיבוב עם Grave Digger, על חברת התק־ליטים החדשה ועל האלבום החדש.

Tony "MAD" Fontò - Rhythm Guitar

Alex Mantiero - Drums

Fabio Pozzato - Bass

White Skull

צעד אחד קדימה

הי, טוני! מה קורה?
כרגע חזרתי מחופשה של שבועיים. עבדתי קשה בשנה שעברה, כך שזה הגיע לי. חה...חה... עכשיו אנחנו חוזרים לשגרה. יש לי מרתון של ראיונות לתקשורת בשבועיים הקרובים...

או קיי, בוא נחזור קצת אחורה, ל-1999. עוד לפני שבאתם לארץ התחלתם לעבוד על האלבום החדש. נכון?
נכון, התחלנו לעבוד על האלבום הזה עוד לפני שהגענו לישראל. הקלטנו חמישה שירים, אתה זוכר? נתנו לכם לשמוע אותם?

כן...
זאת היתה למעשה סקיצה שהכנו ל-Nuclear Blast. כשחזרנו הביתה לא היה לנו הרבה זמן כדי להמשיך, כי בינואר היינו צריכים לצאת לסיבוב הופעות עם Grave Digger. כשסיימנו את החלק הראשון של הסיבוב, חזרנו הביתה וכתבנו את שאר השירים וכשסיימנו את החלק השני של הסיבוב, התחלנו להקליט.

אז בוא נדבר על הסיבוב בגרמניה...
או.. זה היה ענק. כל הופעה היתה אדירה. הקהל קיבל אותנו כמו שמקבלים להקה וותיקה ומוכרת. אני יכול להגיד לך שהקהל הגרמני יודע להעריך הופעות ויודע להתנהג בהופעות. בכל מקום שהופענו נהנינו מאד מהקהל ואני בטוח שגם הקהל נהנה מהופעה שלנו. אולי רק בברלין היה פחות טוב, כי האנשים בברלין קרים מאד...לא כמו הישראלים. חה...וחה... אנחנו היינו מאד מרוצים מהסיבוב, למרות ששלושה מהחבר'ה היו חולים ולא יכולנו לתת את מאה האחוז. אבל בסך הכל, זה היה מוצלח.

רק כדי להזכיר לכולם, שאת אחת ההופעות היה ניתן לראות באינטרנט, זה היה ב-Bochum.
דווקא ב-Bochum היו לנו קצת בעיות עם המארגנים. הם לא השאירו לנו זמן לסאונדצ'ק, אבל התגברנו גם על זה. אני יודע שהרבה אנשים ראו את ההופעה הזאת בכל העולם.

אז אחרי הפסקה קטנה, עשיתם סיבוב קצר באיטליה?
בסוף מרץ הופענו ארבע פעמים באיטליה. כן, גם הפעם הופענו עם Grave Digger.

היו נפילות בדרך?
כן. היתה "נפילה" אחת. ברומא לא הגיעו הרבה אנשים, מכיוון שבאותו יום היו עוד כמה הופעות בעיר וכמו שאתה יודע זה לא עוזר לאף אחד כשבאותו תאריך יש כמה הופעות באותה עיר. אפילו שהעיר הזאת גדולה, זה

לא טוב. בערים אחרות הגיעו אלף איש לכל הופעה. למשל, במילנו המקום היה מפוצץ! היה חם שם מאד! אל תשכח שיש גם הבדל בין צפון איטליה לדרום. בצפון heavy metal is the law!

אז מה הם שומעים שם בדרום?
בעיקר פופ! כמובן שיש כמה אנשים שחיים ואוכלים מטאל, אבל הרוב הולך עם "הרוב" והם שומעים פופ.

יש הבדל בין תגובת הקהל באיטליה וגרמניה?
ברור שהאיטלקים אוהבים אותנו כי אנחנו מאיטליה, אבל גם הגרמנים קיבלו אותנו בחמימות רבה... בגדול - אין ממש הבדל.

בוא נתקדם קצת ונדבר על האלבום החדש "Public Glory, Secret Agony". הדבר הראשון שמדהים (עוד לפני שמכניסים את הדיסק לתוך הקומפקט), זאת העטיפה. מי צייר את זה? אותו אחד שצייר את העטיפה הקודמת?
כן. זה אותו הבחור. הוא אחלה צייר! אני ו-Federica חשבנו על הרעיון הכללי של הציור, כי רצינו להעביר את המסר - את הסיפור, גם בעטיפה. זהו אלבום-נושא ומדובר בו על האימפריה הרומית וסיפורם של קיסר וקלאופטרה. בהתחלה הציור נראה שונה. הוא שם פירמידות מאחורי הרומאיים ואנחנו שינינו את זה בסוף, כי הסיפור מתחיל ברומא העתיקה ורק אחר כך עובר למצרים העתיקה...

איך שני הדברים האלה קשורים אחד עם השני - האימפריה הרומית ומצרים העתיקה?
פשוט מאד! קלאופטרה מבקשת את עזרתו של קיסר (השליט של רומא) בעניינים צבאיים ומהעסקה צומחת ביניהם אהבה. הסיפור מתחיל ברומא והאלבום נפתח

Federica "SISTER" De Boni - Vocals

"B.B." Nick Savio - Lead Guitar

עם שירים כמו "The Roman Empire", "In Caesar We Trust" ומתגלגל למצרים העתיקה. דרך אגב, אנחנו מאד מתעניינים בתרבויות של מצרים העתיקה. לדעתנו, הם הגיעו מכוכב אחר בכלל ואת זה אנחנו מבטאים בשיר "Mangler". אבל! כדי להבין את כל הסיפור ואת כל מה שרצינו להביא, צריך לשבת עם ה-booklet ולקרוא את כל המילים ואז יהיה לך ברור מי נגד מי, למה וכמה.

מי כתב את השירים הפעם?
אני ו-Nick כתבנו את כל המוסיקה ו-Federica כתבה את כל המילים. היא נאלצה לקרוא הרבה ספרים העוסקים באותה תקופה והיא למדה הרבה דברים. כשהגענו למצב בו היינו צריכים לחבר את שניהם (את המילים ואת המוסיקה), ישבנו שלושתנו וגם שינינו כמה דברים. אנחנו תמיד עובדים ביחד. כשהסקיצה לשיר מוכנה, אנחנו מתקשרים ל-Alex ול-Fabio, וכשהם באים - מתחילה העבודה האמיתית!

אם כבר מדברים על Nick, יש לי הרגשה שהוא יותר בטוח בעצמו והוא לא מרגיש כ"חדש" בלהקה.
Nick הצטרף ללהקה כשעבדנו על "Tales From The North" ומיד זיהיתי בו פוטנציאל גדול. אהבתי את הסגנון שלו. הסברתי לו מה בדיוק אני רוצה משני גיטריסטים בלהקה (שזה אני והוא) ואיך אני רוצה ליצור את הסגנון המיוחד של White Skull. הוא בחור עם סגנון משלו ומאד גמיש, דבר נדיר בקרב הגיטריסטים. מאד קל ונוח לעבוד איתו. הוא יכול לבוא אלי עם סולו ולשאול: "איך זה?" ואני יכול להגיד לו: "זה בסדר, אבל את החלק הזה הייתי משנה קצת". הוא מקבל את זה בהבנה וממש קל לי איתו. מה שחשוב לי זאת התוצאה הסופית. לא איכפת לי מי יעשה סולויים, בסופו של דבר. אני לא דיקטטור ואני לא מכתיב דברים לאנשים אחרים ואני אף פעם לא אומר שאני רוצה לעשות את כל הסולויים, כי אני המנהיג כאן. עשיתי רק שני סולויים בכל האלבום! Nick הרבה יותר מהיר ממני והוא זה שצריך לעשות סולויים. העיקר זאת התוצאה הסופית.

גם Federica נשמעת הרבה יותר טוב באלבום הזה.
Federica הקשיבה לעצות של Chris. אתה לא יכול שלא להקשיב לבן אדם עם כזה נסיון! הוא הסביר לה כמה דברים שהיא לא היתה מודעת להם והעצות שלו כזמר היו ממש שימושיות. דיברתי כבר עם כמה אנשים ששמעו את האלבום הזה והם כולם מסכימים בדבר אחד שהאלבום הזה הוא הרבה יותר טוב מ-"Tales From The North" ושזה צעד גדול קדימה עבור White Skull. אני כבר רוצה לעשות עוד צעד אחד קדימה עם האלבום הבא! חה... חה...

האלבום הזה יוצא בחברת Breaker Records, שהיא בבעלותו של Udo Dirkschneider. מה גרם לכם לעבור לשם ומה ההבדל בין שני הדילים?
מיותר לציין כי נהנינו מאד לעבוד עם Nuclear Blast, אבל לאחרונה הם שינו את מדיניותם - הם החתימו להקות ענק כמו Helloween ואיבדו עניין לגמרי בלהקות מתחילות...

Tony, שכחת שהוצאתם כבר ארבעה אלבומים. לזה לא קוראים להקה מתחילה!
טוב, אני מדבר על להקות ממש גדולות.. בקיצור הם סירבו להאריך לנו חוזה. אמנם קיבלנו פניות מ-Noise, Massacre, אבל לדעתו של Chris (ואנחנו סומכים עליו), הבחירה הכי טובה היתה - Breaker Records, מכיוון ש-NB הם המפיצים הבלעדיים של Breaker, כך שמי שהפיץ את האלבום הקודם, יפיץ גם את האלבום החדש. עכשיו יש לנו סיכוי יותר טוב למכור בארה"ב, באירופה ובסופו של דבר גם ביפן, כי NB נכנסים עכשיו לשוק היפני. וגם Udo עצמו עושה דברים בצורה הכי טובה. תאר לעצמך שהוא הביא לנו בעצמו צלם מגרמניה כדי לצלם תמונות פרומו. הוא פרפקציוניסט! הוא אוהב את המוסיקה שלנו והוא מאמין בלהקה. Udo הוא בן אדם מאד נחמד. עזוב את כל העסקים מסביב - הוא אחלה של בן אדם! אנחנו מאמינים בו וסומכים עליו. אנחנו גם מאמינים ב-NB שיעשו כמיטב יכולתם על מנת להפיץ ולקדם אותנו.

אם הייתי שואל אותך מה הם שלושת השירים שאתה הכי אוהב מכל האלבומים של White Skull, מה היית אומר?
איזה שאלות אתה שואל! חה...חה..

קדימה!
אני אוהב את כל השירים שלנו כי הם כמו ילדי! אבל אם אתה מתעקש - "Viking's Tomb" "The Terrible Slaughter" ו-"Mountain's End" מ-"Embitered". למרות שאמרתי לך שאני אוהב את כל השירים שלנו, ישנם שניים שהייתי מעדיף לזרוק.

שהם?
"Nasty" ו-"Hey Boy", שנכתבו על ידי הגיטריסט הקודם שלנו.

מה התוכניות לעתיד?
כרגע אני עושה הרבה ראיונות, ולטווח יותר ארוך - לעשות כמה שיותר הופעות.

יש כבר תאריכים?
עדיין לא, כי עדיין לא ברור עם מי נצא לסיבוב הפעם. כרגע יש שתי אופציות: HammerFall ו-Manowar.

Manowar לא מתכוונים להופיע עד שנת 2001.
אני יודע. אנחנו מדברים על ינואר-פברואר 2001. ועכשיו אני רוצה להגיד כמה מילים לכל המעריצים שלנו בישראל. אפשר?

תרגיש חופשי.
כל יום אני מקבל הרבה, המון פניות מישראל. כולם שואלים את אותה השאלה: מתי White Skull חוזרים לישראל? - אם זה היה תלוי בנו - מחר כבר היינו עולים על טיסה! יש הרבה מאד אנשים שרוצים לראות אותנו מופיעים שוב בישראל ואנחנו מאד-מאד רוצים לחזור ולהופיע שוב בארצכם. אין לי מספיק מילים להודות לכל המעריצים שלנו בישראל וכמובן לכל החבר'ה ב-Metal Hammer ישראל, על תמיכתכם בנו. אנחנו מאד נהנינו באותם ימים שהיינו בישראל. מאד נהנינו מהקהל הישראלי. אנחנו מודים לכולכם מקרב-לב ומקווים לראות אתכם בקרוב!

אמן!

Joe Lynn Turner

The Battle Rages On!!!

אני חושש שעדיין יש בקרבנו אנשים שישאלו Joe Lynn - מי? לכל אלה שממש לא בעניינים והרוק הכבד מתחיל עבורם בהתפתחות של ה-death metal בתחילת שנות ה-90, נזכיר כמה דברים חשובים. מדובר בזמר שמכר קרוב למאה מיליון תקליטים בכל העולם והוביל הרכבים כמו Rainbow, Deep Purple והיה לצדו של Yngwie Malmsteen בתקופה הכי זוהרת שלו. את Joe L. Turner זכו לראות שלושים וחמישה אלף ישראלים בהופעה ההיסטורית של Deep Purple בפארק הירקון בשנת 1991. במחצית השניה של שנות ה-90 פנה הזמר האגדי לקראת קריירת הסולו ולאחרונה הוא הוציא אלבום חדש הנקרא "Holy Man". נפל בחלקי הכבוד לדבר עם Joe L. Turner רציתי לדבר איתו יותר על ההווה והעתיד, אבל איך לא, סטינו ודיברנו המון על אירועי העבר.

אנחנו לא נהיה מסוגלים לכסות את כל הקריירה שלך, אבל בוא נתחיל עם האלבום שלך "Holy Man", מה אתה יכול לספר לי עליו?
טוב, אני חושב שזוהי חזרה ל-hard rock מלודי המבוסס על בלוז. עשיתי רוק מסחרי באלבומים הקודמים שלי, אבל הפעם באמת פגעתי במטרה. הרבה בזכות הגיטריסט שכתב את רוב השירים באלבום. יש לו חוש נפלא לכתיבת שירים. כנגן גיטרה הוא כותב בסגנון של Ritchie Blackmore או Yngwie Malmsteen וזה בדיוק מה שאני אוהב. אז כששמעתי את השירים מאד התרשמתי. חשבתי שזה כיוון מצוין ללכת בו. זה פחות או יותר ממחיש את מה שעשיתי בשנות ה-80' עם Rainbow, ובשנות ה-90' עם Deep Purple.

אתה חושב שמעריצים שלך מהעבר, יכולים להנות ולהתחבר למה שאתה עושה עכשיו?
זהו בדיוק. נראה לי שאנשים רוצים להכיר אותך בגלל מה שעשית ויותר נוח להם להקשיב לזה. אז בידיעה שכך הם הדברים זה לא מפתיע אותי שאני מקבל ביקורות מצוינות, ומכירות טובות. זה משהו שזמן-מה מנעתי, מכיוון שניסיתי למצוא כיוון אחר. החזרה הזאת, חזרה לשורשים שלי במידה מסוימת, מאד מרגשת. יש לי את הבלוז, את ה-hard rock המלודי, את הגיטרה הכבדה אך מוסיקלית. זה משהו שמרשים אותי. כל החבר'ה שכתבתי איתם את השירים, משהו קרה כשהקלטנו אותם בעשרים ואחד ימים, זה היה פשוט מאמץ אדיר מצד כולם, מכיוון שלא היה זמן לחשוב "מה אנחנו עושים פה" או מה שלא יהיה. זה היה פשוט ספונטני. ובחזרה לשאלה שלך, זוהי חזרה למשהו כמו Rainbow 2000.

באירופה שומעים הרבה על Dio או Rob Halford, אבל פחות על Joe Lynn Turner. אתה חושב שזה בגלל שאתה חי בניו-יורק ועובד עם מוסיקאים אמריקאים?
אולי. אני לא מבין למה, חוץ מזה שאולי העיתונאים רוצים לסקור סוג אחד של מוסיקה או משהו כזה, מכיוון ש-Virgin Steele או Rob Halford נשמע יותר metal. הקו המחבר בין metal, soul, hard rock, בלוז - זה לא משהו שאפשר להשוות אותו למשהו אחר. אני חושב שעם כל השינויים של רוקנרול ומוסיקת טכנו וגראנג' וכו', הוליכו אותנו שולל והציפו אותנו בכל הדברים הללו ולפעמים אנשים נסחפים עם הזרם. אז אולי זה הזמן בשבילי לשחות חזרה, לשוב אל תוך האור.

והרווח כולו שלנו.
תודה. אני חושב שזה אלבום נפלא וכל מי שמקשיב לו, מ-metalheads עד למעריצי בלוז יאהב אותו. יש בו המון רגש, המון מסרים, מוסיקה נהדרת, והעובדה שכל זה נעשה בעשרים ואחד יום מדהימה, מכיוון שלאורך כל הקריירה שלי לא עשיתי דבר כזה.

למה עשיתם את זה כל כך מהר, היה איזה לחץ מחברת התקליטים?
בכנות, היה לאנשים לאן ללכת ומה לעשות ואמרתי לעצמי "אני לא עומד להקדיש המון זמן על זה. זה רוקנרול" וזה מה שעשינו. זה מרענן, זה אמיתי, כנה ולדעתי זה הראה לי שהספונטניות עולה על כל דבר שהוא מתוכנן. לא תיקנתי כל דבר בשירה אלף פעם. עשיתי סגנון שירה אחד או שניים וזהו! לא חזרתי אחורה ולא תיקנתי חלקים מסוימים, רק אם הם היו נוראיים, אבל זה היה באמת לשיר פעם אחת, לנגן שוב, לשיר שוב, תודה ולהתראות!

האם עכשיו היה לך קל או קשה יותר לעבוד ללא שם גדול לצידך והאם יש יותר סיפוק בגלל שההצלחה היא שלך הפעם, לא של Rainbow או של Malmsteen, לדוגמא?
בהחלט. אם תראה מה ש-Ritchie Blackmore עושה עכשיו עם מוסיקת הרנסנס שלו, זו בדיחה בעיני רוב האנשים, אבל הוא עדיין מוכר מאה-חמישים אלף אלבומים ביפן! זה מדהים, אני מקשיב לאלבומים ואני יכול להגיד, נו, טוב, הוא עושה מה שהוא רוצה לעשות. הוא שמח והילדים ממשיכים לקנות את זה בגלל שהשם שלו על הדיסק. Yngwie Malmsteen עשה את אותו הדבר בכל דיסק. הוא לא השתנה בכלל, אבל הוא שם גדול, אז כולם קונים את האלבומים שלו. זו היתה ההשפעה שלי באלבום "Odyssey" שהובילה אותו לשביל הזה אז זה קצת מדאיג מכיוון שאנשים אומרים "טוב, Joe Lynn Turner היה הזמר וההשפעה שלו לא היתה כל כך גדולה" אבל, אני מצטער, אני הייתי חצי מהצוות הזה. אז היינו Malmsteen ואני או Blackmore ואני. ואם אתה אוהב תקופה זו של מוסיקה כמו שהמון אנשים אהבו, אני לא מבין למה הם לא מקשיבים למה שאני עושה עכשיו. אולי האלבום הזה קרוב יותר למה שהם היו רגילים לשמוע. עם כל הכבוד, אני חושב שאנשים הם יצורים של הרגלים, והם רוצים להרגיש בנוח. הם רוצים משהו מוכר.

ספר לי קצת יותר על Malmsteen ו-Rainbow, אבל קודם הייתי רוצה לדעת איך אתה רואה את התקופה שלך עם Deep Purple, כשביקרתם בישראל, האלבום "Slaves & Masters" אתה בטח יודע שיש אנשים האומרים שהאלבום צריך היה לצאת תחת השם Rainbow?
Deep Rainbow... כן, חה...חה... שמעתי את כל הרפש שניסו לשפוך.

זה אלבום נפלא. זה לא עלבון לאלבום כשאומרים דבר כזה.
טוב... אתה יודע. זה די קשה כשיש את Ritchie Blackmore שהוא הקים גם את Purple וגם את Rainbow. הוא הבחור המרכזי, הוא כותב את הריפים. זה לא רק אבן הפינה, אלה היסודות של הבנין. ולא משנה באיזו להקה הוא נמצא. האחריות על השירה, כתיבת השירים והמלודיות היא שלי ושל Ritchie. אז השלושה האחרים הנרגזו וקנאו מאד. הם היו מאד עצבנים בגלל כל הסיפור וזו הסיבה שהתפרקנו באלבום השני. אם אתה מסתכל לאחור, Ritchie לא העריך את מה שקרה, הוא סיים את "The Battle Rages On" והתפטר. אם אתה שואל אותי, Deep Purple עם Steve Morse, לא נשמעים בכלל כמו ש-Deep Purple צריכים להשמע. כשאני שולח להם את זה חזרה, אני קורא להם Deep Dregs או Dixie Purple אז... חה...חה... הכל חוזר אליהם עכשיו, צוחק מי שצוחק אחרון. לפחות "Slaves & Masters" נשמע כמו אלבום של Purple. זה היה אלבום מצוין ואני חושב שכל המעריצים של Deep Purple צריכים להסתכל אחורה ולהודות שזה היה אלבום נפלא והאחרון מסוגו בשביל Deep Purple. שמעתי את האלבומים האחרונים של Purple ותאמין לי, הם לא נשמעים ככה. בן אדם, אני אוהב את "Machinehead", אלבומים כמו "Who Do We Think We Are", זה הסאונד שאני אוהב ואני חושב שניסינו ליישם את זה בצורה מודרנית ב-1991 עם "Slaves & Masters".

יש לך עדיין זכרונות טובים מהתקופה ההיא או שאתה רק מביט אחורה בזעם?
לא. אני אספר לך על הפילוסופיה הבסיסית שלי. אני לא כועס יותר, אני פשוט לא יכול להרשות לעצמי לכעוס, זה רגש המתאים לאדם פחות מפותח. אני מבין מה קרה, אבל אני לא מסכים עם זה. אני חושב שזה היה חרא, אבל בעת ובעונה אחת אני לא נותן לזה לשעבד אותי, או לכבול אותי בשלשלאות הרגשות שלי, בשום אופן לא. אני מרחף מעל כל זה ואני מביט אחורה עם המון זיכרונות טובים ואני מנסה לשמור את הרעים בחוץ.

האם התחלתם לעבוד על האלבום השני?
בטח, אווו...כן, גם זה היה נפלא. עבדנו על האלבום השני שלי עם Deep Purple כשכל החרא התחיל להתעופף לכל עבר. זה היה אלבום מאד רגשני. הבעיה היתה עם השלושה האחרים, Jon Lord, Ian Paice ו-Roger Glover. הם מאד התעצבנו וקינאו שזו הופכת להיות הלהקה של Ritchie ו-Joe. הם כעסו מאד והם רצו להיפטר ממישהו, אז אני הייתי הקורבן. Ritchie יהיה הראשון שיספר לך, קראתי את זה בכמה ראיונות שבהם הוא אמר "החבר'ה כעסו על כמה דברים ומישהו חייב היה ללכת וזה היה Joe". הוא אמר שלא הגיע לי כל מה שקרה. כתבנו אלבום נהדר, כל השירים היו מוכנים, התחלתי להתאמן על השירה ואז הכל קרה. השלושה האחרים דקרו אותי בגב. אמרו עלי דברים לא נחמדים בתקשורת, שאני לא יכול לשיר יותר וחרא כזה... אתה יודע, אם יש לך בעיה עם מישהו זה בסדר, אבל לפחות תגיד את האמת, זו לא היתה האמת. הם מאד קינאו ופחדו ש-Deep Purple נלקחת מהם על-ידי Joe ו-Ritchie. אני לא יכול לעצור בעד הכעס, מכיוון שכעס הוא כמו סרטן ויאכל אותך מבפנים. אבל, אני יודע והם יודעים מה הם עשו.

ראיינתי את Purple והם מדברים על Rainbow כמו שאתה אומר, אבל אנשים נוטים לשכוח או לא להזכיר ש-Roger Glover גם הוא היה חלק גדול של Rainbow .
בטח שהוא היה. הוא היה מאד מסור. הוא מאד מקצועי ואין לי שום בעיה עם Roger. Roger ו-Ian Gillan במקרה הם חברים מאד טובים ואתה יודע מה קורה במצבים כאלה - הוא רצה את החבר הטוב שלו לצדו, כן, ל-Roger היתה המון השפעה וזה לא היה רק אני ו-Ritchie שגונבים את הלהקה. Roger היה המפיק וכתב את השירים, אז השניים האחרים שכנעו את Roger להיות לצדם. זה היה מטורף. הכל על אגו ובגידה. אני יכול לכתוב על זה ספר!

חשבת על זה?
כן חשבתי, באמת חשבתי. אני רוצה למצוא עיתונאי שיתעד את סיפוריי ומחשבותיי.

אתה צריך לעשות זאת, זה יהיה מאד מעניין. אתה האדם היחיד שלא שמעתי ממנו שום לכלוך על Ritchie. איך היה לעבוד איתו כאדם וכגיטריסט?
טוב, הוא קשה. אבל, אני מאמין שזה בגלל שהוא פרפקציוניסט. הוא באמת רוצה להוציא את הטוב ביותר מכולם, אז הרבה אנשים יגידו שהוא קשה או שקשה להסתדר איתו, אבל לי לא היתה איתו בעיה מכיוון שהבנתי את הפילוסופיה שלו. למדתי המון ממנו על שלמות ועל לדחוף את עצמך לרמה גבוהה יותר ואני אודה לו על-כך לנצח. הוא ביגר אותי והפך אותי ליותר מקצועי. כל אחד שיש לו אגו נפוח יותר משיש ל-Ritchie, חושב שהוא איש קשה. אני מוצא את זה במוסיקה. בגלל התהילה הם מתחילים לחשוב שהם גדולים הרבה יותר ממה שהם באמת. למרבה המזל, עברתי כמה חוויות ששמו אותי בקטגוריה אחת עם אותו סוג של אנשים. אנשים חשובים באו אלי ואמרו "תראה, אתה חייב להיות אמיתי, אתה חייב לשמור על הזהות שלך, אתה לא יכול להתעופף מסביב עם הראש בעננים. אתה עדיין מכניס רגל אחת אחרי השניה כשאתה לובש מכנסיים, אתה פשוט בנאדם" (!!!). ואני אמרתי "אתם צודקים. זה בולשיט הרוקנרול, הסקס והסמים, תהילה וכסף, הכל אשליה"!!!! עשיתי עבודה רוחנית כבדה והמון עבודת מחקר.

איזה סוג?
הכל - מדתות בנות-זמננו ועד לרוחניות של העת החדשה. תמיד התעניינתי בדברים מסוג זה, אבל זה דחף אותי עמוק יותר לתוך הפילוסופיה של מהות הקיום. הבנתי שאני בנוי מהרבה ישויות ואחת מהן זה - זמר-בלהקת-רוק. אבל זה לא הופך אותי לטוב יותר או טוב פחות מאף אחד אחר. זו פשוט העבודה שלי ואני שמח שאני יכול לעשות אותה. אבל אני לא מסתובב עם חזה נפוח ומראה את הנוצות שלי. אני עכשיו נהנה מהחיים כמו שזה צריך להיות, אז דרך זה למדתי שיעור חשוב, כל הקנאה, הכעס, החמדנות והבגידה ב-Purple, כל תקיעת הסכין-בגב היתה הבלתי יאמן. העיניים שלי פחות פקוחות לרווחה. אז דרך ניסיון החיים מצאתי שלוה, שלוה פנימית. אני לא מעונה על-ידי השדים, אמנם הם עדיין שם, אבל אני שולט בהם.

האם היו אי פעם דיבורים על חזרה שלך ושל Ritchie לעבוד ביחד שוב?
טוב, היינו אמורים לאחד את Rainbow והוא אכן עשה כך אבל בלעדי, בגלל השפעה חיצונית, וההשפעה החיצונית בנקודה מסוימת זו היתה החברה שלו ואמא שלה.

למה, מה הסיפור שם?
כשהיינו ב-Purple הוא הכיר את הבחורה הזו והיא היתה מאד מתנכלת, היא רצתה להפוך לכוכבת, היא ידעה שהיא יכולה להשתמש ב-Ritchie כסולם לכוכבים. היא התחילה לברר מה הוא אוהב ומה לא. היא ניגנה עליו כמו על כינור. היא משכה בחוטים בצורה שרק אישה יכולה. בהתחלה זה היה די משעשע אבל זה הפך לסיוט. ידעתי ש-Ritchie אוהב לנגן מוסיקת רנסנס, מכיוון שבסיבובי הופעות באירופה הוא היה מחפש להקות מסוג זה. היתה רביעייה מסוג זה בגרמניה שהוא היה עוקב אחריהם כמו גרופי, אבל היא מצאה נקודה, מקום שהיא יכלה להיכנס ולהשתמש בו לטובתה. אז הוא שמח עם מוסיקת הנוודים שלו, אבל התוכנית שלה היא שהיא תהפוך גם לעשירה ומפורסמת. מעבר לזה, האמא שלה מנהלת אותם. זה די מטורף, מכיוון שהאישה הזו היא לא מנהלת, היא אמא! היא אישה חלקת לשון מלונג איילנד שהעיניים שלהם צרות על הרבה דברים וכל מה שאני יכול להגיד לך שזה מעורר צחוק.

ראיתי אותו בסיבוב הופעות לפני מספר שבועות ואני חושב שרוב האנשים הרגישו כמוני, שאתה תלך פעם אחת אבל אתה

לא תלך שוב, זה לא מה שאתה מצפה או רוצה מ-Ritchie Blackmore, אבל אני לא יודע למה הוא לא רואה זאת בעצמו.
כשאתה מהופנט על-ידי מכשפה, על-ידי כלבה. אתה יודע, עמית, מה אישה יכולה לעשות חה...חה...

טוב, בוא נעבור הלאה מ-Ritchie ונדבר על עוד אחד מגיבורי הגיטרה שעבדת איתם Yngwie Malmsteen.
טוב.

הוצאת אלבום אחד נפלא איתו את "Odyssey", שהרבה ממעריציו של Malmsteen מתייחסים אליו כאל אלבומו הטוב ביותר, למה לא היתה המשכיות?
טוב, Yngwie הוא אדם מאד קשה ובנקודה זו של חייו הוא היה צריך להיות בשליטה מוחלטת. כל האורות חייבים היו להיות מכוונים אליו, ואני לקחתי חלק מהאורות, מה שמאד עצבן אותו בלי להתחשב בכך שהמוסיקה נהדרת. האלבום הזה הוא אחד מהטובים ביותר שעשיתי מעולם ואני יודע שזה אחד הטובים שהוא עשה, מכיוון שהקשבתי לכל החומר שלו. נראה לי שהוא תמיד מנסה לרדוף אחרי הסאונד של "Odyssey", אבל לעולם לא מתקרב אליו, הוא פשוט צל של האלבום הזה. אני מאמין שהוא פחד ללכת ראש בראש איתי, מכיוון שזה יהיה כמו שני שוורים בחנות חרסינה, אנחנו נרסק הכל. היו לנו המון רעיונות חזקים וזו הפילוסופיה שלי שכשיש לך שני אנשים חזקים, אתה עושה מוצר טוב יותר. היתה המון אש בינינו. התוצאות היו מדהימות, אבל Yngwie לא יכול לחיות עם זה. זו לא היתה הבחירה שלי. רציתי לעשות אלבום שני אבל Yngwie פשוט לא יכול לחיות בלי להיות סופר-סטאר. הוא אפילו לא רצה לחלוק את הבמה. הוא תמיד היה בא ומנסה לדחוף אותי מחוץ לאור, זה הפך למגוחך, כמעט ילדותי. הוא היה כל-כך מלא קנאה, בנקודה מסוימת, שהייתי צריך לומר "היי, תראה בנאדם, אתה הגיטריסט, אני הזמר המזוין, ממה אתה כל-כך מתעצבן?" ברוקנרול אתה זקוק ל-Jimmy Page ו-Robert Plant, Mick Jagger ו-Keith Richards, זה תמיד היה סולן וגיטריסט, Blackmore ו-Turner, אז אמרתי "מה הבעיה שלך, לעזאזל? אתה לא רוצה מישהו טוב? אתה לא רוצה מישהו שאנשים יאהבו? זה לא הופך אותך לטוב יותר?" תמיד סיפרתי סיפור לתקשורת ב-87'-88' כשנפרדנו, תמיד סיפרתי שנפרדנו בגלל בעיות דת. כמה עיתונאים שאלו "בעיות דת, על מה אתה מדבר?" ואני אמרתי "טוב, Yngwie חשב שהוא אלוהים ואני לא הסכמתי אתו!" חה... חה...

אך בכל זאת הקלטת כמה שירים לאלבום "Inspirations", או שהם היו כבר מוכנים?
כן, אחרי שהעשן קצת התפזר, שנתיים לאחר מכן היה הרבה יותר קל להתמודד עם כך, מכיוון שהוא אמנם עיצבן אותי, אבל כמו שאמרתי לך, אני נותן לזעם להשתחרר ואני זורם עם הרוחניות שבזה. אתה לא יכול לשמור על זה בפנים, מכיוון שזה יאכל אותך מבפנים, אז אני לא מתעצבן, אני פשוט ממשיך הלאה ואומר "אני סולח, אבל אני לא שוכח". הדבר היחיד שיכולתי לעשות היה להתחיל את קריירת הסולו שלי, לחפש אחרי מה שנקרא "זהות", רק כדי להבין שסגרתי

מעגל עם האלבום "Holy Man". אז זה איפה שאני נמצא היום ואני שמח במיוחד עם האלבום הזה, מכיון שאני חושב שהוא כנראה מבטא הכי טוב את מה שאני.

אני יודע שהיית מעורב בהרבה פרויקטים כזמר אורח, אבל יש פרויקט אחד שבמיוחד הייתי רוצה לשאול אותך עליו וזו האופרה "Nostradamus"...
כן. טוב. "Nostradamus" הוא אלבום כפול שמהתחלתו ועד סופו יש בו את המוסיקה הפנטסטית ביותר, ורעיונות ליריים ששמעתי עליהם ב-עשרים השנים האחרונות, אז עכשיו אנחנו במו"מ עם חברת תקליטים בקנה מידה עולמי. יש חברת הפקות פה בארה"ב המעונינת ב-"Nostradamus" ואנחנו באמת מנסים לחבר בין השניים כדי לגרום לדבר הזה לצאת הכי גדול שיוכל להיות. זו לא סתם אופרת רוק או אלבום רוק, זו באמת יצירת אמנות. זו עבודה נהדרת שמגיע לה להיות מושמעת. עבדו על זה שלוש שנים וזה היה מאד אינטנסיבי. היינו צריכים לעבוד על-פי תסריט מסוים, להכניס היסטוריה, מלודיות, חינוך והכל וזה מעבר לטוב, זו יצירת מופת פנטסטית. אני כבר לא יכול לחכות שהקהל ישמע את זה...

אני יודע שאתה מופיע ביפן, מה אתה חושב על השוק ביפן, חברות התקליטים וכל העסקים שם?
טוב, לא מזמן חזרתי מיפן מקידום של "Holy Man" והם באמת עשו עבודה מצוינת. אני חוזר באוקטובר לארבע הופעות. חצי מהמוסיקאים יהיו יפנים וחצי אמריקאים. זה צריך להיות מעניין במיוחד. אני יכול רק להגיד שתודה לאל על השוק הזה, מכיוון שבלי השוק שם, תישאר רק רגל אחת לעמוד עליה, שזוהי אירופה, מכיוון שאמריקה זה חרא. אמריקה עדיין לא מבינה מה לעזאזל קורה והעסקים פה שולטים על מה שאנשים שומעים. יש מיליונים של אנשים הרוצים לשמוע את ה-hard rock הזה, אבל העסקים מפנים את הגב. חבל, מכיוון שלא רק שהם מפסידים את האמנות, אלא גם את הכסף שהם יכלו לעשות, אם זה מה שחשוב להם... הם יכולים לעשות ביליוני דולרים על השוק הזה, אבל הם בוחרים להפנות את הגב...

זה היה עוד שיעור מעניין ללמוד, שתעשיות מסוימות, כמו זו, פשוט זורקות אותך כמו נייר טואלט והחיים שלך הם פתאום כלום. לא יאמן...
לאיזו מוסיקה אתה מקשיב בימים אלה?
בוא נראה מה יש לי פה על השולחן... יש לי את האלבום החדש של Glenn Huges, שהוא נתן לי, והוא נהדר... אני אוהב את Glenn... Steely Dan, Don Herley, Brother Kane, Acoustic Alchemy, שזה יותר ג'אז.

האם אתה מכיר את ה-metal המודרני, ומה קורה באירופה עכשיו?
כן, אני די מכיר את הכל, אבל אני לא מעריץ גדול.

הזכרת את Virgin Steele לפני כן...
כן, דברים מסוג זה הם עלא-כיפק, אבל השולחן הספציפי הזה של הדיסקים פה הוא לא אינדיקציה למה שאני מקשיב לו, זה רק מהשבועות האחרונים. אני בודק דברים חדשים ממקומות שונים כמו Steely Dan החדש. הופעתי עם Glenn Fry מה-Eagles בסוף השבוע, מכיוון שאני עובד על עוד פרויקט הנקרא "The Voices Of Classic Rock". זה עשרה בחורים, יש לנו את Kimbals Robby מ-Toto, Mickey Thomas מ-The Jefferson Starship, Spencer Davis, כנראה Edgar Winter ורבים אחרים. אלה הם הקולות של הרוק הקלאסי, אפשר למצוא את זה באינטרנט www.rockforever.com ושם יש link (*קישורית-העורך*) ל- Voices Of Classic Rock יש שם הסברים על מה שאנחנו מנסים לעשות. אנחנו מופיעים, מנגנים שניים או שלושה שירים כל אחד, הקהל אוהב את זה, מכיוון שאתה שומע את השירים האהובים עליך מבוצעים על-ידי האמנים המקוריים. זו הופעה מדהימה ודי מצליחה עד כה.

אם תראה מה ש-Ritchie Blackmore עושה עכשיו עם מוסיקת הרנסנס שלו, זו בדיחה בעיני רוב האנשים, אבל הוא עדיין מוכר מאה-חמישים אלף אלבומים ביפן! זה מדהים, אני מקשיב לאלבומים ואני יכול להגיד, נו, טוב, הוא עושה מה שהוא רוצה לעשות. הוא שמח והילדים ממשיכים לקנות.

האם אתה מרוצה מהדרך שבה אתה עובד על קריירת הסולו שלך, גרעין האם והרבה פרויקטים צדדים. היית מעדיף, או האם אתה שוקל להתחיל שוב עם להקה, לחזור לטקס של להוציא אלבום, לצאת לסיבוב הופעות וכו'?
כן, הייתי מעדיף את זה עכשיו. כשעשיתי את כל הפרויקטים הללו והוצאתי את זה מהמערכת, מכיוון שזה דבר שמאד מענין לעשות. עכשיו יכולתי בקלות "להתיישב" עם להקה אחת, או פרויקט. זה היה נהדר אם יכולתי לחיות מלעשות דבר אחד. מצב הרוקנרול הוא מאד קשה, אז אתה חייב להיות כמו להטוטן בקרקס ושיהיו לך הרבה פרויקטים שונים ביד לשחק איתם. שלא תבין אותי לא נכון, זה מאד חינוכי ומאיר לעשות את כל הפרויקטים הללו, מכיוון שאתה תמיד לומד משהו חדש ואני חושב שזה הופך אותך לאדם יותר טוב ואמן יותר טוב, אבל עכשיו זה הזמן שאני באמת מעדיף לעשות זאת - לדוגמא אם Ritchie היה בא ואומר "בוא נעשה פשוט Rainbow", הייתי שם הכל בצד ועושה Rainbow, מכיוון שזה פרויקט שישתלם להקדיש לו את זמני.

אני יודע שמוסיקאים לא תמיד מקשיבים לעבודות הקודמות שלהם, האם אתה מקשיב לפעמים והאם יש משהו שאהוב עלייך במיוחד?
זה מעניין מאד. עם "Holy Man" אני יכול להקשיב לאלבום הזה עכשיו. אני תמיד מקשיב למה שעשיתי, בערך חודש לאחר שאני עושה אותו ואז אני שם אותו על המדף ואני באמת לא מקשיב לו שוב עד שאני הולך למסיבה ומישהו משמיע אותו, ואני תמיד אומר להם להוריד את זה. האלבום הזה - "Holy Man", אותו אני יכול לשמוע. אני יכול לעמוד מהצד ולהקשיב לו ולהנות ממנו, כאילו אני מישהו אחר, ולהגיד "בנאדם, זה שיר טוב, בשיר הזה המוסיקה מצוינת" וכו' וזה לא אני. עדיין כשאני מקשיב לזה כאני עצמי אני מאד גאה ושוב אני בשוק שהכל נעשה בעשרים ואחד יום. אני יכול לשים את "Holy Man" במכונית, בבית, להגביר את הווליום ולהנות. אני באמת מאד נהנה ממנו.

אז בעיקרון אתה לא מקשיב לאף אחת מהעבודות שלך?
בוא נגדיר את זה ככה, כשעשיתי את הקידום ביפן לפני שבועיים, הם השמיעו את "Odyssey", "Difficult To Cure" ו-"Straight Between The Eyes", ובנאדם אני חייב להגיד לך שמאד התרשמתי, מכיוון שלא שמעתי את זה כל כך הרבה זמן ואמרתי "וואו... השיר הזה נפלא... וזה גם שיר טוב.. ואוו.. אני זוכר את זה..." וכו' אני חייב לומר לך שזה היה מרענן מאד ומאד שמחתי לשמוע שהחרא הזה היה נפלא. עכשיו אני מבין מדוע כולם אהבו את זה. היה בו משהו קסום ואני מרגיש את זה ושמעתי את זה שוב. אמרתי לעצמי "אלוהים, אתה חושב שאני צריך ללכת הביתה ולהקשיב שוב ושוב לחומר הזה. לשבת בחדר עם אורות כבויים, להדליק נר או משהו?" והשבתי לעצמי "לא, מכיוון שבנאדם צריך לעשות את העבודה שלו ולהמשיך הלאה, אחרת אתה תעשה שוב ושוב את אותה עבודה, זה כמו לעשות ילדים - אתה משקיע בהם זמן, מאכיל אותם, מחנך אותם ואז הם עוזבים וזה נחמד כשהם באים לבקר, אבל חוזרים חזרה לבית שלהם חה... חה... זה אותו הדבר עם האלבומים.

מה אתה עושה חוץ ממוסיקה ועסקי המוסיקה?
גננות...חה...חה... אני מוצא שזה מאד בריא ומאד מרומם רוחנית. הידיים שלך באדמה, אתה מזיע, אתה מזיז אבנים, שותל דברים, יוצר חיים, אני יודע שזה נשמע קצת לא "גברי", אבל אני גם מרים משקולות, רוכב על אופניים, בונה את הרכבים, האופניים שלי - " דברים גבריים". אני גם אוהב ספורט, אני משחק כדורגל וגולף ומשחק קצת פוטבול עם חברים מדי פעם, אז כדי להירגע יש לי את הכלב שלי ואת הגינה שלי ואת אישתי חה... חה...

אם אתה אוהב כדורגל, אתה חייב לדעת משהו על חברת התקליטים שלך MTM?
בטח, Thomas Hessler, שחקן נבחרת גרמניה, הוא אחד הבעלים. לא פגשתי אותו עדיין, הכרתי את שני הבעלים האחרים, אני ממש מצפה לכך.

טוב, Joe, תודה רבה לך על ראיון מאד מעניין ואני ממקווה שיום אחד נראה אותך בישראל.
כן אני מקווה, היה תענוג לדבר איתך. Rock On!!!

Amit Lwow

MORBID ANGEL

Will They DOMINATE?

Morbid Angel היו ותמיד יהיו בשבילי להקת-על. להקה שלא מנגנת בחמישים ושבעה פרוייקטים כדי לתקתק עוד מזומנים ולהקה שהילת המיסתורין וחרושת השמועות סביבה עדיין חיה וקיימת. Steve Tucker על הקו מפלורידה, עונה לנו על ריאיון לגמרי לא רגיל ולרוב מצליח להתמודד עם השאלות שלנו.

השירה באלבום החדש ברורה יותר, מזכירה יותר את הכיוון של האלבומים הקודמים, זו החלטה מכוונת?
לא. זו למעשה השירה הרגילה שלי באלבום הקודם שרתי איך ש-Trey רצה, הפעם הייתי גם אני שותף בכתיבת החומר ולכן היה לי יותר חופש הבעה. שים לב שיש באלבום הזה הרבה שירים איטיים, הקהל. אוהב את החומר האיטי שלנו כמו למשל "Gods Of Emptiness" האלבום באופן כללי איטי יותר, אם כי יש גם חומר מהיר.

בכלל, אני חושב שמאז ש- David Vincent עזב, הפכתם ללהקה עם תדמית אחרת, וגם המוסיקה השתנתה למדי.
מוסיקלית, אני ממש לא מסכים עם זה, אבל תדמיתית יש בזה משהו. David אמר דברים על דעת עצמו, שגרמו ללהקה להראות כמו משהו שהיא לא .. יצאה עקב-כך תדמית של להקה פאשיסטית.

משהו שהיא לא, אבל הוא כן..?
כן, אבל שוב חשוב לי להבהיר, הלהקה לא פאשיסטית ולא נאצית, ממש לא. הגיטריסט שלנו יווני והמתופף מאל-סלוודור. סילקנו מההרכב את הגורמים הבעייתיים, זו הסיבה ש -Treyהרגיש שהנושאים צריכים להיות יותר כמו באלבומים הישנים ופחות כמו ב-"Domination". אנחנו ממש לא תומכים ברעיונות ש-David כתב, הוא אמנם זמר גדול אבל אישיות מאד שנויה במחלוקת...

בני כמה אתם? חוץ מ-Eric, יש עוד פרוייקטים שבהם אתם משתתפים?
אני בן עשרים ותשע, Trey בן שלושים וארבע, Pete בן שלושים וארבע גם כן. אני מנגן מגיל שלוש-עשרה על בס. בקשר לשאלה השניה - אין עוד פרוייקטים.

בוא נתרכז רגע במסר ובמוסיקה. האלבום החדש נשמע שוב שונה מזה שקדם לו, אך עדיין הוא חולייה נוספת בשרשרת האלבומים שלכם. איך אתה מסביר את השינויים בסאונד בין אלבום לאלבום.
באלבומים המוסיקה היא הקו המשותף. הסאונד משתנה כדי ליצור עניין וכדי לגוון. אין לי ענין למחזר את עצמינו שוב ושוב. האלבום הקודם למשל היה מאופיין בסאונד נפוח וכבד, ואילו בחדש הלכנו על סאונד ברור יותר. גם המפיק שלנו מכיר את ההרכב ויודע בדיוק מה אנחנו רוצים וצריכים.

אתה נראה לי מאד מעודכן בנעשה בסצינה כיום, יש לך קשר חזק עם הרבה להקות, אתה גם היחיד בלהקה הלובש חולצות של להקות אחרות פרט לשלכם?
אני מחובר מאד למה שקורה היום במטאל. אני אוהב את זה וזה מה שאני שומע. הענין עם החולצות פשוט מאד, אני יודע שאם אני אלבש חולצה של Nile לדוגמא וזה יעזור להם לקבל עוד חשיפה אז אני אעשה את זה, כי זו להקה שאני אוהב ורוצה לתמוך בה. אני יודע שזה מאד קשה להצליח בסגנון הזה ולכן אני מאד משתדל לעזור ללהקות שאני אוהב. אני לא הצלחתי מיד. הייתי במשך עשר שנים מעצב בתים ובנאי ואת החזרות עשיתי כל-יום אחרי העבודה. מסתבר שההשקעה משתלמת. היום אני מצליח להתפרנס מזה, אבל זה אך ורק על-ידי הרבה זיעה ועבודה מאד-מאד קשה.

מה אתה שומע בבית?
הרבה death metal. אני איש מטאל. תמיד הייתי כזה. Trey אוהב דברים יותר אווירתיים. אבל גם הוא וגם Pete מקשיבים להרבה מטאל ישן שהם גדלו עליו. אני אוהב את Vader. הם פיצוץ של להקה. גם Krisiun טובים מאד.

ומה למעשה הציפייה שלך מן האלבום החדש ?
אין לי שום ציפייה מיוחדת. אני שלם אתו מאד ומקווה שאנשים יאהבו אותו. מה אתה חושב עליו?

אני אוהב אותו מאד, אבל אני אוהב את כל החומר ש-Trey אי פעם כתב. הבנאדם גאון מוסיקלי, לדעתי. תגיד, מי מתארח אצלכם בשיר התשיעי יחד אתך?
זה Trey הוא רצה לשיר איתי את זה. גם באלבום הקודם היה לו שיר שהוא שר לבד.

אתה עדיין רואה ב-Morbid Angel להקה שטנית או שהנושא הזה כבר לא מעניין אתכם?
אני לא רואה אותנו כלהקה עם רעיונות שטניים. זה יותר נובע מהרקע שלנו שהנצרות עשקה את המסורת העתיקה.

אז למה הפנטגרם עדיין על הלוגו שלכם? אני חושב שיש לכם הרבה יותר מה להציע מבחינה רוחנית.
קודם כל אני שונא שלהקות מתמסחרות ומשנות את הלוגו שלהם, זה חלק מאתנו ותמיד זה יהיה כך. אנחנו מתעניינים הרבה יותר ברעיון של פיתוח עצמי דרך המוטיבים העתיקים, שהיו אמיתיים יותר מכל פילוסופיה בת זמנינו.

ומה קורה איתכם מבחינת הופעות?
אנחנו מתחילים סיבוב אירופאי ממש בקרוב.

o.k היה ממש אחלה לדבר אתך. אני מאחל לכם המון הצלחה עם האלבום החדש והמצויין "It's Here To Dominate" ומקווים לראות אתכם פה בקרוב.
תודה רבה. גם לי היה אחלה לדבר אתך. אני מקווה שיום אחד נוכל להגיע אליכם ולהופיע.
.see you

MILWAUKEE'S METALFEST

Reviewed by: **Deena Dasein** All pics by: **Deena Dasein**

Alexi מ-COB

אומות מאוחדות של metal אמיתי, התכנסו בליבה של אמריקה בסוף יולי. ה-Milwaukee's Metalfest השנתי הארבעה-עשר הוא גן עדן לכל headbanger, ומושך מעריצים, להקות ואת אנשי תקשורת ה-metal לעליה לרגל שנתית, עם יותר ממאה וחמישים להקות. זה עדיין לא אירוע אולימפי, אך לאירוע בן יומיים זה, שבו ארבע במות - מגיעה מדליית זהב.

הגיעו להקות משש-עשרה מדינות ויותר, אם אתה מחשיב את הגהינום למדינה ריבונית. ספקטרום רחב של underground metal (מוסיקה קיצונית מכדי למשוך קהל ממוצע). הוצגו: death, thrash, grindcore, hardcore, doom ו-black metal. האודיטוריום הממוזג של מילווקי הוצף באלפי מעריצים עטויי טי-שירטס אפלות, קונים דיסקים וחולצות שקשה להשיג, משוחחים אחד עם השני, משיגים חתימות ממוסיקאים ובעיקר מקשיבים בתשומת לב למוסיקה שהם נסעו כל כך רחוק כדי לשמוע. מה שהופך Metalfest לכל כך מיוחד הוא מסה קריטית של קהל, הרבה קהל, שמתוכם חלק גדול עושים מוסיקה בעצמם.

Schimier מ-Destruction

בכל אחת מארבע הלהקות המככבות, מנגנים בסגנונות שונים, הקיצוניים אחד ממשנהו. כל הלהקות מגיעות מצפון אירופה. אזור זה הוא הגרעין היוצר של ה-metal המודרני, למרות שגלובלית - metal- חובק עולם. להקות מכל רחבי אירופה, כולל צ'כיה ופולין, אמריקה הלטינית (שום דבר דרומית למקסיקו השנה) וגם אסיה (יפן) הצטרפה וכמה מאות שהגיעו מכל רחבי ארה"ב וקנדה.

הסט של הלילה הראשון, הציג משמעויות ישנות וחדשות יותר למושג black metal עם כובע על הראש וזנב, עם האיפור השחור-לבן על הפנים, ועם קולו הרחב של King Diamond הדני והופעתו התיאטרלית, כל אלה יוצרים סגנון מיוחד. להקתו הקודמת והפועלת של Diamond Merciful Fate, הוגדרה כ-black metal, בהסתמך על הטקסטים השטניים שלו. הסט שלו התבסס יותר על חומר ישן, אבל בהמשך היו כמה שירים מהאלבום האחרון.

Schimier מ-Destruction

Merciful Fate היא בהחלט הלהקה שמגיע לה התואר - מייסדי המוסיקה הנקראת -black metal, אחריהם Mayhem. Maniac, הסולן של Mayhem, צבוע כגווייה, בצריחות מניאקיות צורמות, הטיף לקהל: "הצטרפו אלינו, להדחת אלוהים מכס המלכות!" בשיא ההופעה, הנורווגים הללו נשמעו כמו בבית-מטבחים, על גבול מטוס סילון שנמלט. עם הכוח היצירתי המרכזי שירשו מ-Euronymous, (שנרצח מזמן על-ידי יריב), השם Mayhem מתאר את ההיסטוריה שלהם טוב יותר מאשר את הסאונד העכשווי שלהם.

הלהקה הבאה המופיעה בפני הקהל הנלהב והדחוס יחדיו, הם מקומיים - Macabre. הסט שלהם של "Murder Metal", היה לוהט, משאיר את הקהל מתנשם בכבדות לסירוגין בחוסר אמון ושר יחד שירים אהובים כמו "The Vampire Of Dusseldorf".

מי שהתענג במיוחד היו ה-Chicago עם שירים קצרים, מתחכמים והיפר-מהירים של הלהקה, על היליד המפורסם של מילווקי והרוצח הסדרתי, Jeffrey Dahmer. כמה דברים יוצאי דופן המוכיחים את הכלל ש-metal הוא משחק של אדם שמוסיף חן לבמות. ארבע נשים יפניות זעירות, Yellow Machinegun, פרצו לבמה עם סאונד אגרסיבי ביסודיות ומלא ביצים, מראה את השקר של כל הסטריאוטיפים. death metal עם השראה של חנק, הוגש על-ידי Promisques - ארבעה בלונדינים, ארוכי שיער (זה שמאחורי מערכת התופים המסיבית Kit, הוא הזכר היחיד על הבמה), מיוטה.

התקשורת זכתה לכמה מסיבות עיתונאים, עם מגוון רחב של מוסיקאים. אחד הנושאים היה, העמדה שלהם לגבי התוכנה Napster, המחלקת שירים באינטרנט. Dan Lilker (Brutal Truth, Nuclear Assault וכו' ועכשיו Ravenous), אמר שהוא בעד זה, "כל עוד הם לא גורמים לנו להישמע כמו חרא של כלבים". Jorgen, מ-Entombed אישר את אמרתו: "הפיצו את המוסיקה שלנו בעולם, שתהיה של כל המעריצים".

דת היא נושא נצחי הקשור ל-metal. קבוצה של נוצרים פונדמנטליסטים מסיונרים, הסתובבו מחוץ לאולם, בנסיון להחזיר בתשובה את ה-metalheads. במסיבת העיתונאים, Maniac, כתגובה להסתייגויות לגבי המטרה שלו, קבע לעצמו מטרה הפוכה: "אני רוצה להעיר אנשים ממגפת הנצרות". האם אתה יכול להיות נוצרי ולאהוב את Mayhem? מישהו שאל אותו. "אם אתה אוהב את Mayhem ואתה נוצרי, משהו בהחלט לא בסדר עם הראש שלך".

אחד מהמופעים המרכזיים של שבת היו Entombed- אדוני ה-death metal. ההרכב השוודי היה חסר עוצמה, שלה דווקא ציפיתי מהופעה חיה שלהם - הם היו טובים בקושי, לא מעולים. קשה להעריך, אחרי שחווים את הטוב ביותר. בעקבותיהם באה האטרקציה המרכזית - Destruction - האיחוד של ה-thrashers הגרמנים, עם Schmier, שעזב את הלהקה וחזר אחרי שתים-עשרה שנים. ועוד איך הוא חזר. מול "Kill' em All" של Metallica, ל-Destruction יכול להיות קרב, אבל אם הם היו עומדים מולם היום, היו מאשימים את Destruction ברצח מדרגה ראשונה. Destruction חיו את שמם - חשוב הרסני, סופות טורנדו והוריקנים. כולם חשבו ש-Destruction היו הקרם דה לה קרם של יום שבת. וגם אני חשבתי עד שנתפסתי מזילה ריר, בערך בחצות, על-ידי שתי להקות הסותרות בפראות אחת את

Jurgen מ-Entombed

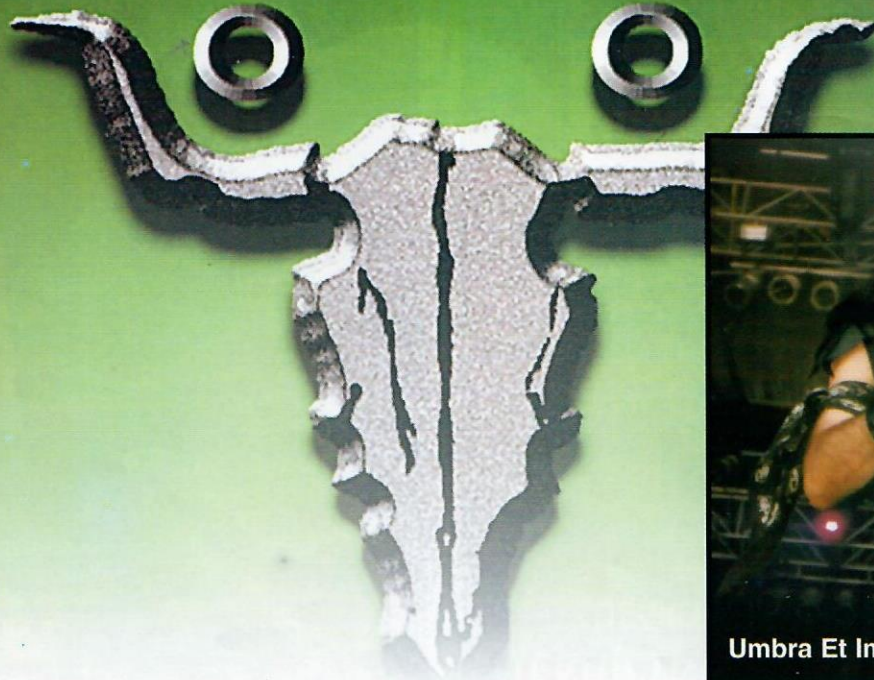
השניה. Transmetal ממקסיקו, עם תלבושות העור השחורות, נוטפים, שיער שחור ארוך שבהחלט התאימו למוסיקת ה-death metal הפראית אך מתחכמת שלהם, עוצמה הנישאת לגבולות חדשים. ואז באו Children Of The Bodom, הלהקה השניה, עם הופעה ראשונה בארה"ב. הופעתם היתה ההופעה לה ציפיתי יותר מכל. metal הוא סגנון לא סולח; זה מחורבן אם המיקס הוא לא מושלם ושתי להקות אחרות, שההקלטות שלהם היו ענקיות, נשמעו די מרוטות ב-Milwaukee's Metalfest. סגנון ה-metal של Children Of The Bodom הוא חסר הימנוניות, thrash מלודי אגרסיבי, עם קלידים חזקים המתחרים בגיטרה המובילה. הנשק הסודי הלא כל כך שמור של הלהקה, הוא הסולן והגיטריסט ה-Yngwie-ish המוביל של הלהקה, Alexi. התפקיד הכפול שלו הוא שילוב נדיר בסגנון הדורש וירטואוזיות בשני התחומים.

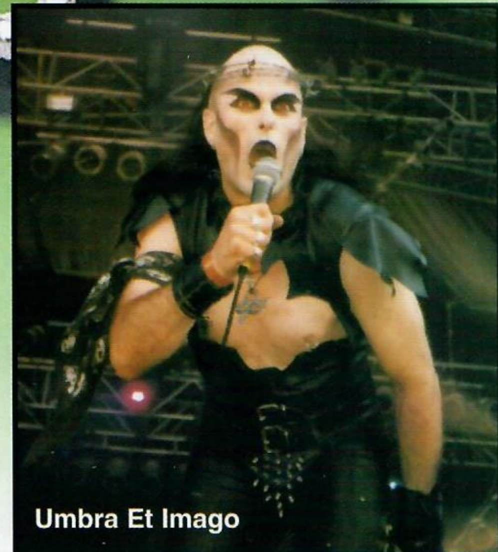

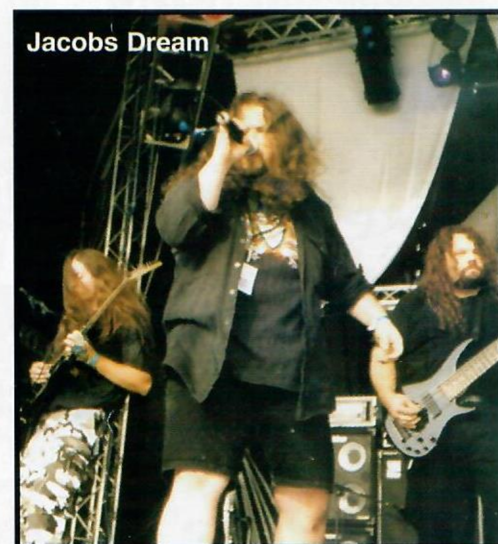
Macabre

מוקדם יותר באותו יום, באחת ממסיבות העיתונאים, Alexi הרים גבה או שתיים כתגובה לשאלה שנשאלה לכל החברים בפנל, לגבי ההשפעות שלהם. "Glam, Poison ו-Cinderella", השיב Alexi ללא רתיעה. הוא הצדיק את המוניטין שלו כגיטריסט-על. אך יצירת מוסיקה נפלאה ומדהימה כזו, זו עבודת צוות. מהערת הפתיחה, חמשת הפינים גרמו לכולם להבין שזוהי המוסיקה המיוחדת ביותר שהם שמעו והמשיכו לאשר את האמונה הזו עד 1 לפנות בוקר, כשנגמר הסט שלהם.

WACKEN 2000

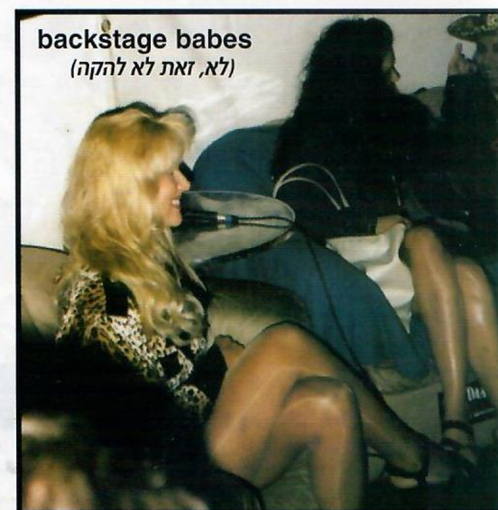

Umbra Et Imago

Jacobs Dream

היה היתה עיירה קטנה אי שם בצפון גרמניה. בעיירה העדינה והפסטורלית שכן לו כפר קטן, שמו של הכפר היה Wacken, ומעבר לנוף הטובל בירוק אינסופי וליערות המקיפים אותו בטבעת הדוקה של קילומטרים רבים מכל צד, היה לכפר הסימפטי ומכניס האורחים הזה, צד אפל מאד... שלוש-מאות ששים ושלושה ימים בשנה העניינים היו התנהלו כהרגלם ב-Wacken, ואז אי-שם באוגוסט 1989 קרה מאורע איום ונורא הרודף את המקום עד עצם היום הזה: Wacken Open Air נולד!! האנשים הטובים של המקום לא ידעו, ועדיין אינם יודעים כיצד להתמודד עם הקללה האיומה המושכת עשרות אלפי לובשי שחורים למקום מדי שנה בתחילת חודש אוגוסט. מעדות ראיה של כמה בני-מזל שהצליחו לחזות במאורע הנורא ולשרוד, מתגלה אמת מזוויעה: עשרות להקות רוק כבד מכל המינים והסוגים תוקפות את Wacken חסר ההגנה, פעם בשנה וזורעות הרס ואימה כמעט בלתי פיכים. למרות העובדה שרק חלק קטן מהעיתונאים שנשלח לחקור את התופעה המודרה הזאת, חזר בחתיכה אחת, שם כתבנו ניר שילוני את נפשו בכפו ויצא לחפש את האמת, אי-שם במעמקי יערות Wacken כשהוא מצויד במצלמה ובמפה בלבד...

(בפרוטוקול יירשם שעוד ארבעה עשר חסרי מזל אומללים התלוו לניר במסעו, אבל בדרך חזרה החלוקה היתה ברורה: שבעה יבלו את שארית חייהם בגהה, שישה - בשלוותא ואחד בביתו שבצפון).

backstage babes
(לא, זאת לא להקה)

יומן מסע

יום ו', 13:14, Vader כבר בעיצומה של המלחמה...

איחרנו ל-Vader, אני לא מאמין! בעצם מה חשבתי לעצמי, ישראלים או לא?! וגאים! Vader שחטו בלי רחמים את באי הפסטיבל המסכנים שחלק גדול מתוכם היו אנשי true metal שאם לומר את האמת לא ממש ידעו כיצד לאכול את המעדן שהוגש להם.

Dark Funeral שעלו אחריהם ב-14:30 הפתיעו כששילבו בכוחותיהם את הסולן לשעבר של Hypocrisy (ששר אתם באלבומים "Penteralia" ו-"Osculum Obscenum", show עוצמתי ומיוחד היה מנת חלקם של הלוויה השחורה ביותר שידע הפסטיבל זה זמן רב. מאוחר יותר בשעה 15:15 בדיוק עלו Royal Hunt, ועד כמה שאני רוחש ללהקה הזו כבוד, הפתיעו בהופעה משעממת וקיטשית במיוחד וחסרת כל ייחוד.

אחד מה-highlights האמיתיים של היום הראשון, ולהקה שממש לא היו לי שום ציפיות ממנה הייתה Umbra Et Imago והם שווים הרחבה. שתי דוגמניות יפהפיות עלו לבמה כשהן מחזיקות לפידים בעלי שלושה קצוות, לא הרבה אחריהם עלה המכשף בכבודו ובעצמו, סולן Umbra, שנשא בידו צלב הפוך ענק מפלדה, וכמו שתראו בתמונה הבעת פניו אומרת הכל: תן לנו שואו בראש! אינטרו קלידים קצר והמופע ממריא בשניות. הקהל מיד התפנה להציץ בפרנקנשטיין הקטן שטיפס לו מעלה לקדמת ה-black stage, והחל צורח

וצווח בגרמנית. אש, להבות ופיצוצים ליוו את כל אורכו של המופע הביזארי והמצוין הזה. באמצע ההופעה, סתם כך בלי שום התרעה זינק ידידנו הפריק לקהל, עקף את השומרים ונישק (כן, צרפתית!) צופה ברת-מזל (?!) שנענתה לדרישתו ללא היסוס ובלי שום תנאים מוקדמים. באותו הזמן ובמקום מרוחק משם כחמש-עשרה מטרים ליוה הבסיסט בשירת death את המוסיקה הגותית שבקעה מעשרות הרמקולים בעוד שתי הדוגמניות חוזרות לסיבוב שני, רק עם הרבה פחות בגדים (ערומות לגמרי! ישש!!) ועם הרבה יותר מוטיבציה לענג אחת את השניה בעזרת הצלב ההפוך שנזרק מקודם, וגם קצת קצפת... אולי לא ההופעה המהנה ביותר בפסטיבל, אך בהחלט השואו המוצלח ביותר שראיתי מזה שנים!

בשעה 17:30 בדיוק (הגרמנים האלה משהו!) היו אמורים להופיע Marduk, אך המארגן השמנמן של הפסטיבל עלה על הבמה והודיע לכולנו בגרמנית רהוטה שסולן הלהקה מחפש את החברים שלו בשירותים, מקיא קצת כנראה ולכן Immortal עולים לפוצץ לנו את הצורה! לשמחה לא היה גבול ושבע או שמונה כוסות הוויסקי עם הקולה שלגמתי במהלך השעתיים האחרונות רק שיפרו את העניין!! Immortal ובראשם Abbath השמן הגיחו ממעמקי ה-backstage ישר לקדמת הבמה מאופרים טוב-טוב, כמסורת Immortal! ההופעה נפתחה במילים "Oh, Mighty Ravens!!" והבלגן שעקב אחרי מילים אלו היה בלתי ניתן לעצירה! אלפי metalheads משולהבים דפקו את הראש בפראות קדימה ואחורה כמו קבוצת צ'יפים אינדיאנים שזה עתה זכו בנוצותיהם וגרמו ל-Immortal להגביר את הקצב ולשחרר לאוויר שירים מכל אלבומיהם כולל "Pure Holocaust" ו-"Battles In The North" שאתו הם גם סיימו את ההופעה המוטרפת שלהם. הקהל היה באקסטזה ודרש עוד, אבל אין מה לעשות, ב-Wacken לא שמעו על הדרן, ולכל להקה יש בקושי 45 דקות להפגין יכולת ולסחוף את המעריצים. sad but true.

אמנם חזרתי לראות את הסוף של Immortal אבל בין ההתחלה לסוף חתכתי לבמה הצדדית, ה-Wet Stage, ששמה ניתן לה כנראה מכל דוכני המשקאות (ולא, לא פטל) שמוקמו ממש מולה. על במה זו עלו בשעה 18:00 Lock Up האימתניים, שיכורים כביום היוולדם וכעוסים עד לב השמיים. למי שלא מכיר: Thomas מ-At The Gates על השירה, Jesse ו-Shane מ-Napalm Death על הגיטרות והבס ו-Nicholas Barker מ-Cradle Of Filth לשעבר, ומ-Dimmu Borgir בהווה על כלי-ההקשה. קשה, קשה מאד להסביר למי שלא נכח במקום את כמויות האנרגיה השליליות שנכחו במקום מהרגע שהחבר'ה האלו הדליקו את המגברים, גם כמעט בלתי אפשרי להעביר את איכות השואו, את האנדרלמוסיה שהתקיימה בקרב המעריצים ובטח שלא את ההנאה שעבדכם הנאמן להחריד ספג מכל העניין! Thomas פתח את ההופעה בשאגות וצרחות מהרבה מינים וסוגים (של בירה?) וכמעט כל שיר נפתח במילים: "Mr. Barker, show these guys the way to chaos!" ועוד אי-אילו פניני חוכמה בסגנון. ההופעה כמו שנאמר כבר, הייתה רוצחת והשאירה המון טעם של עוד, במיוחד בסופה כשסול־נם הקודם Peter Tagtgren שהופיע השנה ב-Wacken עם Hypocrisy ו-Pain עלה לשיר אתם קטע, וגם Barney Greenway מ-Napalm Death הופיע משום מקום וסגר את מעגל השאגות. סוף-הדרך כבר אמרתי? בין לבין התעלף לו איזה מעריץ נלהב של הלהקה הנ"ל בעוד חצי מבאי הפסטיבל מפליאים בו מכותיהם. אל תשאלו אותי למה, פשוט זה מה שקרה ואני בטוח שאפילו אימא שלו לא זיהתה אותו אחרי שהשומרים דגו אותו מההמון... אבל חוץ מהתקרית הזאת (ועוד אחת) כמעט ולא הייתה אלימות ב-Wacken ולמעט ניאו-נאצי אחד שהסתובב עם חולצת SS וצלבי-קרס שאישית פוצצתי בפוגו, לא היו גם גילויי אנטישמיות למיניהם.

קשה מאד

לראות את כל האטרקציות שיש לפסטיבל האלוהי הזה להציע ולכן

Rhapsody נאלצו בלית-ברירה להתחיל בלעדי. בהמשך הסתבר שכל הממעיט לראות את Rhapsody בהופעה זה ועוד-איך משובח... הלהקה הזאת שהוכיחה בשני אלבומיה רמת נגינה מן המעולות שידע המטאל האיטלקי והאירופאי בכלל, הגיעה ל-Wacken כשבאמתחתה הרבה מאד הבטחות. הטפט הענק שלהם נתלה על

Rhapsody

הבמה כבר זמן רב לפני שהחבר'ה דידו לכיוון מצוידים בגיטריסט ובמתופף החדשים שלהם שצורפו לא מזמן. מיטב הלהיטים של Rhapsody נוגנו לנו, וביניהם "Land Of Immotals" ו-"Emerald Sword". אישית הגעתי עם המון ציפיות לראות להקה גרנדיוזית כמו Rhapsody מתרגמת את החומר המיוחד שלה ל-live. קבוצתית (אני והחבר'ה) התאכזבנו רצח מהביצועים החיוורים והצולעים שהם סחטו מעצמם (בקושי רב יש להוסיף). התופים - מעולים, הגיטרות אפילו יותר מוצלחות באיכותן מהתיפוף, אבל פה נגמרות המחמאות.

Fabio Lione לא הצליח לסיים שיר אחד אפילו בלי לשפוך לאגר.. הבחור פשוט משתנק ונחנק כמעט כל פעם שהוא מנסה להגיע לטונים הגבוהים, בדיחה לאור יום. הקלידן משנה מצב צבירה לגז במהלך רוב ההופעה ובלתי-מורגש ונשמע בכלל. הגיטרות המוצלחות של מקודם מוגברות כל-כך, שהן למעשה בולעות ונוגסות בכל כלי נגינה שמעז איכשהו לפלוש לטריטוריה שלהן. ולסיום (כאילו שלא סבלנו מספיק) כנראה שלכל חברי הלהקה הזאת יש יומולדת באותו היום, ואותו היום הוא כל יום, ואני אומר את זה מכיוון שהם חייכו כמו קופים כל ההופעה הזאת ו-Fabio במיוחד ניסה לשלהב את הקהל (הבלתי-משולהב בעליל) בעזרת מחיאות כפיים קטנות ומעצבנות עם הידיים צמודות למיקרופון ולגופו בו-זמנית - פשוט אמנות! לסיום ההחרדה, אם להיות קצת פחות נוקבים לרגע, אני מניח שקשה מאד להעביר חומר מורכב כל-כך לבמה ולהשאיר אותו באותה רמה. אבל אם הם לא יכולים שלא ינסו!
אף אחד חוץ ממנהל הבנק שלהם (שמחליף בזכותם את המרצדס שלו אחת לשבועיים) לא מצמיד להם אקדח לרקה.

<u>***ממש כשבבר***</u>

התייאשתי מה-heavy metal שאמור היה להיות משובח (Rhapsody) עלו לבמת ה-Stratovarius True Metal Stage והוכיחו לי שאפשר אחרת. "ואוו" הייתה המילה שנחרטה לי טוב ועמוק מאד בזיכרון החזותי והשמיעתי אחרי שלושה שירים שיוצאי פינלנד החמודים האלו ביצעו. "Haunting High & Low" פתח את ההופעה, "Father Time" עקב, ומיטב הלהיטים של להקת הפופ-מטאל המעולה הזאת נוגנו בזה אחר זה עם דגש קל לחומר החדש יותר.
מעבר להנאה ולדפיקות הראש האין סופיות שלי ושל שאר הקהל ההופעה הזאת ראויה לציון מיוחד בזכות מספר אלמנטים שאי-אפשר להתעלם מהם:

1. המתופף, Jorg Michael מתופף בצורה ראוותנית כל-כך שזה מפחיד (בנימה הטובה של העניין!) בין מכת סנייר אחת לשניה הוא מספיק לסובב את המקל בין האצבעות, לזרוק אותו לקהל, לחכות לצרחות השמחה שמלוות את המהלך האסטרטגי הזה, לשלוף מקל חדש מחבית-המקלות שהוא סוחב אתו ולהכות שנית וחוזר חלילה, פשוט לא ייאמן!
2. הסולן, Timo Kotipelto נשרף ביד מזיקוק פירוטכני (מנסה להיות James Hetfield 2 אה?), וירד באמצע ההופעה מהבמה כששאר הלהקה מנגנת בינתיים. לאחר חמש דקות של ציפייה מותחת הוא חזר כשמגבת מונחת על ידו השרופה והמשיך את השיר מהמקום בו הוא נקטע! טרומפלדור קטן עליו!
3. הביצועים לשירים המקוריים היו מקצועיים כל-כך, שפשוט לא ייאמן שהלהקה הזאת לא חרגה מהנוהל וחזרה לאיזה הדרן נחמד. הפגנת כשרון מרשימה ומצוינת של Stratovarius!

Stratovarius ירדו ו-Marduk עלו. אתם מבינים, זה היופי והקסם האמיתי שטמון במקום הזה. תמיד הניגודים יהיו פטאליים וההתרגשות לעולם לא תדעך! תמיד הייתה לי בעיה עם להקות שמכריזות בגלוי שהן שונאות יהודים, כושים וכל דבר שלא נראה ומתנהג בדיוק כמוהן, ו-Marduk היא כזאת בכל רמ"ח אבריה וחבל כי ההופעה הייתה דווקא לא רעה.
כשהנאצים wanna be סיימו את ההופעה הסבירה שלהם כולם כבר ידעו שהחלק המעניין ביותר של היום עומד להתחיל. הלילה ירד על הכפר הקטן, חושך אפף את כולנו ומשום מקום נדלקו הלפידים בראשו של הסמל של Wacken בין שתי הבמות המרכזיות.

Iced Earth שהתייצבו ב-22:45 למילוי חובותיהם כלפי קהל המעריצים הנאמן שנאסף למרגלות הבמה המרכזית התגלו (כמו שידענו כבר שנים) כאחת מלהקות ה-live הטובות ביותר שישנן. חדי-הראיה הבחינו שצווארו של Jon Schaffer אחוז במעין מכשיר מיוחד שנועד ככל הנראה לקבע את העניין ולמנוע תזוזה מיותרת, זה לא פגע לו כהוא-זה ביכולת הנגינה ובסולואים המפורסמים שלו, אבל כנראה שעל ה-'headbangin הוא יוותר הלילה.. אדון Barlow ששר מדהים באלבומים הוכיח פעם נוספת שהוא אחד השליטים הבלתי-מעורערים כשזה מגיע ל-power metal מיוחד, מקורי ואיכותי. בכלל מאד נהניתי מכל האיכויות שנשפכות מהלהקה הזאת וגם מה-cover של Iron Maiden שהם הכניסו משום מקום: "The Trooper".

שעתו האפלה ביותר של Wacken Open Air 2000,

12 בלילה בדיוק, ניתנה לאחת הלהקות האפלות והמכובדות ביותר. אדוני האופל והרשע הופיעו על הבמה בלי שטויות, הקדמות או משחקים מיותרים. Hypocrisy הגיעו להשמיד את Wacken בפעם השניה בהיסטוריה!!

מסת דציבלים עצבנית במיוחד זרמה אט-אט לכיוון הקהל כשהלהקה פתחה לרווחה את הנשקייה שלה והחלה מרססת לכל עבר: גם חומר חדש ולא מוכר, גם ידוע עצבני ומהיר, וכמובן איטי ומסיבי שהתבטא בקלסיקות כדוגמת: "Apocalypse" או "Rosewell 47". אין הרבה מה לפרט מלבד העובדה שהם הביאו אתם להופעה גיטריסט נוסף מלבד Peter Tagtgren, שמתמקד למרבה הפלא דווקא ב-rhythm ומשאיר את הסולואים והשוויץ למנהיג המטורף. רעיו לנשק, Lars ו-Michael עשו את המוטל עליהם בלי תלונות מיותרות ודפקו אחלה שואו שבעולם.

00:45 - שעתם של Gamma Ray הגיעה, וחבל! אני מת עליהם וציפיתי לשואו מצוין במיוחד בהתחשב בכמות התפאורה שסידרו לכבודם על הבמה. אני מקווה שהם מצ'פרים את ה-roadies שלהם כמו שצריך על איכות התפאורה מכיוון שמעבר לזה הרבה לא היה כאן. Kai קיפץ לו מאושר ומחויך כתמיד ולידו התמקמו Henjo ו-Dan גם הם נראים כאילו סוף סוף נכנסו להריון אחרי שנים... חסר-חן, גועל נפש, סדר שירים מזוויע, פשוט שיט!

Six Feet Under לקחו כאן את כל הקופה ובגדול! רגע! לפני Six Feet. שכחתי לספר לכם על החולצות ב-Wacken. כל להקה שעדיין לא הוציאה דמו התנוססה שם קבל עם ועדה על איזו חתיכת בד שחורה או צבעונית. יותר מכל חולצה אחרת שנראתה בפסטיבל בלטה בצורה ברוטלית Six Feet Under עם ההדפס של אלבומם האחרון "Maximum Violence". שוב, שום הקדמות ושום שטויות! אחת הלהקות הברוטליות, הרוק'נרוליות והמקוריות של הפסטיבל זינקו משום מקום עם "War Is Coming" בעודם מבטיחים הרס ומלחמה לכולנו. למי שעוד לא הבין השעה כעת היא 02:15 לפנות בוקר והקהל מותש אחרי יום ארוך (מאד...) של הופעות נו-סטופ על 4 במות, אבל עדיין לא היה בן-זונה אחד בין כל עשרות האלפים שלא התייצב מול ה-black stage ודפק את הראש כאילו אין מחר! ל-Six Feet אין ניטים וגם לא איפור אידיוטי. אין להם 18 נגנים שמחייכים ומריצים קטעים עם הקהל ולבו-

Stratovarius

Gamma Ray

Entombed

All pics: Nir Shiloni

שים כמו ברברה סטרייסנד.
מה שכן יש להם הם ארבעה טיפוסים עצבניים בקנה-מידה לא אנושי שבאו במטרה אחת: לעשות בלגן, והרבה ממנו! מהרגע ש-Chris Barnes (Cannibal Corpse לשעבר. אני אצטרך להזכיר את זה עוד הרבה פעמים כאילו?!) הופיע מולי פנים אל פנים מטווח של פחות משלושה מטרים אשכיי התחילו לרעוד - פשוטו כמשמעו, ואחריהם הרגליים, הידיים ולבסוף כל הגוף שלך נמצא במעין אקסטזה מטורפת לחלוטין וכל האלכוהול ששתית באותו היום מתנקז לראש והחגיגה מתחילה!

הצצתי אחורה לקהל לראות אם אני האידיוט היחיד שעומד לאבד את העשתונות למשמע "Victim Of The Paranoid" ו-"Beneath A Black Sky" והבנתי מהר מאד שהשומרים ואני הם האנשים השפויים היחידים עדיין בכל המתחם הענק הזה שנקרא Wacken! כל שומר גורילה. 2 מטר אורך וגודל זהה ברוחב. אלו לא הערסוותים הרגילים שכולנו מכירים מה"ברבי". השומרים האלו לא יודעים פחד מהו, מצוידים באלות ובכפפות לניגוב דם הקורבנות הם ניגשים למשימתם מדי הופעה. אבל לא הפעם... הפעם, בסיומו של היום הראשון והמצוין ראיתי לראשונה בעיניהם פחד.. ראיתי והרחתי את החשש שלהם שמא הם לא יצליחו להשתלט על המסות האדירות של הקהל שצבאו על הגדרות ועשו crowd surfing בלי הפסקה. מאוחר יותר בשיחה עם אחד מהם התברר שהם כמעט והזעיקו כוחות של משטרת המבורג לסייע להם.. מה אתם יודעים!

Pain

מסתבר ש-Six Feet Under גרמו להרבה יותר המולה מהמתוכנן ולאחר 45 דקות של מוסיקה בין הקיצוניות שידעה האנושות וקול מפלצתי שהתגלה כמפחיד אף יותר בהופעה הגיעה החוויה המולטי-חושית הזאת לסיומה המפתיעה בצורת cover ל-AC/DC שדאג אישית לכך שלפחות עשרת-אלפים זוגות ידיים ינפנפו בקרניים שטניות בשעה 3 בבוקר, מחזה נעים לכל הדעות.

יומן מסע:

יום שבת, ה-5 באוגוסט שעה 0711: בבוקר. אלי, איך שרדתי את היום הראשון?!

כנראה שבאמת יש השגחה עליונה.. אני והחבר'ה בקושי עומדים על הרגליים אחרי בקושי 3.5 שעות שינה. דבילים ואופטימיים אנו ניגשים להתמודד עם היום השני... Immolation שהיו אמורים לפתוח את היום השני בשעה 11:15 ביטלו משום מה ברגע האחרון את ההופעה והשאירו את שתי הבמות המרכזיות מיותמות למשך 50 דקות תמימות, מצב שתודה לאל לא חזר על עצמו פעם נוספת במהלך האירוע.

Squealer נאלצו לחנוך את יומו האחרון של הפסטיבל בשעה 13:45 (אם נתעלם מכל הופעות השוליים המעצבנות שהתקיימו מוקדם יותר) ודפקו הופעה מפוצצת במיוחד (תרתי-משמע) כש-Mike Terrana גורם בפעם המי יודע כמה לתופים שלו לדמם למוות בצורה וירטואוזית ומקורית במיוחד. באמת מתופף יחיד במינו.

מההופעה של Sentenced שהתקיימה בין השעות 14:15 ל-15:00 אני מרשה לעצמי להתעלם. רק אומר שלמעט פיהוקים ותנודות ראש מאולצות (רק כדי לצאת מידי חובה) הקהל לא באמת התייחס ברצינות לבדיחה האלטרנטיבית שגנבה 45 דקות שלמות מלהקת מטאל אמיתית שהייתה יכולה למלא את מקומה בקלות.

Pain, אוו Pain! איזו הופעה ש-Peter Tagtgren ו-Pain רקחו לנו כאן! מסתבר שהבחור וגיטריסט הליווי שלו מ-Hypocrisy לא שתו או התעייפו יותר מדי אתמול, קמו מוכנים ומזומנים ליום המחרת (היום) ודפקו הופעה צבעונית ומהממת. Peter באיפור שטני במיוחד שכלל צבע גוף אדום בוהק, קרניים (בטוח שהן היו מלאכותיות? אולי תסרוקת שונה?) וזקן מחודד שיכול בקלות להוציא עין למישהו, הוכיח לכולנו פעם נוספת שכשמדובר באומנות המורכבת שנקראת הופעה הוא עדיין הלוציפר הבלתי-מעורער של עולם המטאל, ואם אתם חושבים שמדובר בליקוק-תחת מסיבי או בהתחנפות בגלל שראיינתי אותו לגיליון הזה, תשקיעו שנה הבאה כמה ג'ובות ותטוסו לראות את הבחור בפעולה (או שההר יבוא למוחמד, מי יודע). אוקיינוס קלידים, חוסר בסיסט לא מורגש, שני גיטריסטים פראיים והמתופף

של Immortal. מה אפשר לבקש עוד? אה כן, וסאונד לא מהעולם הזה
(שוב, תרתי משמע) מלא באפקטים אלקטרוניים ובמקוריות שטנית. Hail Peter!

Entombed שעלו ב-15:45 גררו בכוח את היום לעיצומו. עוד יש לפנינו את Morbid Angel, Nightwish ו-Venom! השוודים הוותיקים לא אכזבו כלל וכלל ובניגוד לאלבומם האחרון והכושל (לטעמי) הופיעו כמו בהמות, טוב ומסיבי! הדבר היחיד המוזר בלהקה הזאת הוא הבסיסט. ראיתם פעם בנאדם בצבע זהב?! אני לא מתכוון לבלונד או צהוב וגם לא עישנתי יותר מדי. אני מתכוון לאדם שלקה ככל הנראה בזהבת. קטע מוזר באמת.

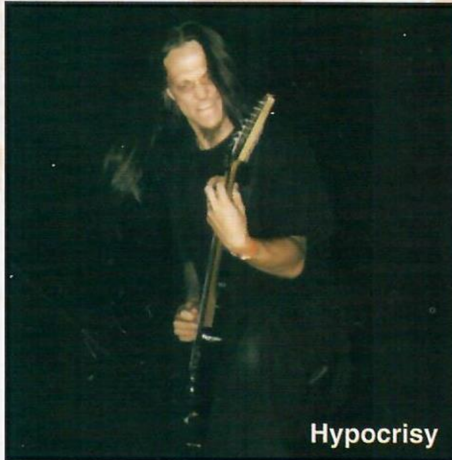
ריף הסיום של Entombed היה גם ריף הפתיחה של Nightwish ואחרי אינטרו קלידים נחמד אבל ארוך מדי קיבלנו את החבר'ה בהרכב כמעט מלא. בהנחה שרובנו חרמנים בפוטנציה האבידה הייתה נוראית הרבה יותר מהמצופה, Tarja נפקדה!!
אפילו חיפושים קטטוניים אחריה בעזרת הזום שלא היה לי במצלמה העלו חרס. אחרי שלוש דקות נגינה מורטות עצבים הסטארית הופיעה במלוא הדרה וסינתטיותה. נחזור ל-Nightwish מיד לאחר מבזק Tarja קצר.
הבחורה לבשה שחור לחלוטין (בלאקרית בפוטנ־ציה?) והתכסתה במעיל תחרה למרות ה-30 מעלות. משהו מוזר בה, ותאמינו לי שהסתכלתי מקרוב מאד (מאד) מאד. אין בפרצוף שלה חלק אחד שלא עבר דירה או שלא נראה סינתטי לחלוטין. פשוט לא נתפס הסיפור הזה, מסתכלים על בנאדם 20 דקות ולא מצליחים להבין איך הוא באמת נראה מתחת לכל השכבות והניתוחים האלו. קטע. ובחזרה לתוכנית. Nightwish שיחקו אותה. אמנם לא בגדול ובטוח שאף אחד לא יתעקש לספר על זה לנינים שלו, אבל מבחינת סדר שירים, סוג הופעה, רמת נגנים (Tuomas הקלידן נגן מצוין ופרפורמר עוד יותר מצוין) ובכלל, כל מה שנוגע לצד הויזואלי והמקצועי של Nightwish הם שיחקו אותה.
Tarja נשמעת בהופעה בדיוק כמו בדיסק, הווה אומר פיצוץ.

עם כל הכבוד לכל משתתפות היום, השבת השחורה הזאת שייכת ללא צל של ספק ל-Morbid Angel שעשו הנה את כל הדרך הארוכה מהסטודיו שלהם בארה"ב.
כש-Pete Sandoval הופיע לבדו על הבמה ל-soundcheck של התופים, אני חושב שאנשים התחילו להבין מה מצפה להם בשעה הקרובה.
מערכת ה-Premier בעלת מנוע ה-double bass זעה ונעה, התחננה וצעקה אבל כלום, פשוט כלום לא מנע ממנה את הגורל המר לו היא נידונה. Pete פוצץ לה את הצורה והשתמש 10 פעמים בשניה בכל אחת מ- 25 המצילות שהיו תלויות לו מול הפנים, וזה רק ב-soundcheck.

לפתע בלי שום הכנה נפשית מתאימה (כאילו שיש דבר כזה) התקדם לכיווני Steve Tucker, הסולן והבסיסט המבטיח שהחליף לא מכבר את David Vincent שפנה לעסקי הסאדו. בניגוד ללהקה נורמלית שפותחת שיר בטסס טסס (היי הט של התופים), פה כל שיר מקבל הקדמה בצורת הקשה פראית על הסנייר. אחרי שלוש דקות הופעה של Morbid Angel אתה מרגיש כאילו מינימום נפלת בטעות לאמצע שדה-מוקשים ולכל כיוון אליו תפנה תשמע פיצוצים מחרישי-אוזניים, אש, עשן והרבה הרבה צרחות!

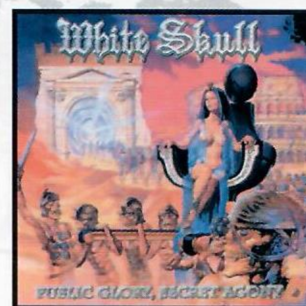
Steve מנפח את פיו כמו קוברה ו-Trey יורק את הארס בצורת ריפים מהירים וכוחניים שלא משאירים מקום לתהיות לגבי כוונותיהם של רביעיית הפסי־כופטים האלו שהעלו כבר מזמן את ה-death metal לדרגת אומנות, וגם כאן בגרמניה הם מצליחים לשלח בקהל ובי את חצי השנאה שלהם ולגרום למסת הקהל העייפה כל-כך לזוז כגוף אחד למשמע צליליהם הדיאבוליים. רפרטואר ההפצצות כלל בין השאר את "Rapture", "Day Of Suffering" ו-"Opening Of The Gates" מתוך האלבום החדש שיוצא ב- 25 לספטמבר "Gates To Annihilation". ההופעה של Morbid Angel השאירה אותי כל-כך חסר נשימה ומותש שבין 18:40, סיום ההופעה, לבין 23:15, זמן תחילת ההופעה של Venom האלמותיים פשוט ישבתי ב-backstage חצי מעולף וגמרתי משהו כמו 12 בירות. הרבה לכתוב על Venom אין מה. לנו, הצלמים, לא הרשו להיכנס ולצלם מתוך חשש אמיתי לחיינו (ה-מ-ו-ן פירוטכניקה) וההופעה גם ככה הייתה פושרת, אז בשביל לא לקלקל חלק מהחוויה בואו נאמר ש-Morbid Angel חתמו את הפסטיבל האלוהי עם הרבה כבוד והרבה ציפייה לאלבום החדש. הדבר היחיד שאני מצטער שהפסדנו הוא את התענוג המפוקפק לחזות ב-Chantal Chevalier, כוכבת הפורנו הגרמניה שהוזמנה לשעשע את הקהל במופע קשה מנשוא שהיה אמור להיערך על במת ה-black בין 1:45 ל-2:00 בלילה. ביג דיל, פחות ציצים, אני אחיה זה בטוח, עכשיו צריך רק למצוא את הדרך החוצה מהיער המקולל הזה ואת הדרך חזרה פנימה עוד שנה, מפני שעל גופתי המתה - אני אהיה כאן (בלי כפל לשון)!!
I Survived Wacken 2000!!

ניר שילוני

Hypocrisy

Morbid Angel

Morbid Angel

White Skull
"Public Glory, Secret Agony"
(Breaker Records)

שמעתי את White Skull לראשונה בהופעה בתל אביב בשנה שעברה. ציינתי אז לעצמי במיוחד את קולה המחשמל של פצצת האנרגיה, הסולנית Federica De Boni. באלבום הרביעי של הלהקה מאבד הקול הזה משהו מן העוצמה המהפנטת שלו על הבמה. בכל זאת, סגנון השירה המיוחד של Federica, הנתמך בנגינה מדויקת וחדה של הגיטריסטים Fonto ו-Savio, יוצרת את אחד האלבומים הכבדים, הכוחניים והמהירים ביותר ששמעתי לאחרונה. האלבום הוא אלבום נושא, בו חוזרת הלהקה האיטלקית אלפיים שנים אחורה ומתמקדת באימפריה הרומית בתקופתו יוליוס קיסר. האלבום רציף מבחינה מוסיקלית ומהווה נקודת ציון חשובה עבור הלהקה, אבל מצאתי בעייתיות מסוימת בהתפתחותו משיר לשיר מבחינת התכנים של המלים, דבר שחשוב לדעתי לכל אלבום נושא שמנסה לבנות סיפור.
האלבום הזה גם לא מחדש שום דבר. על הנקודה הזו אפשר להסתכל משני צדדים. מצד אחד White Skull לא נושאים שום בשורה חדשה, אבל מצד שני הם מספקים מטאל מסורתי כהלכתו ועושים את העבודה שלהם לא רע בכלל. האלבום נפתח ומסתיים בקטע אינסטרומנטלי שמתחיל לאט וממ־שיך בתופים מבשרי רעות (רעיון ישן, אבל עדיין עובד), ממשיך עם "High Treason" המרגש עם מלים קודרות וסולו גיטרה מהיר ומלוטש, ומכיל גם את "Greedy Rome" המצוין, אולי הטוב ביותר באלבום ועוד קטעים טובים כמו "In Caesar We Trust" ו- "Valley of the Sun". יש גם קטעים אחרים, שגורמים לך ללחוץ על הכפתור בשלט המערכת שמעביר לשיר הבא, אבל בסך הכל אלבום טוב של מטאל בסיסי כמו שכולנו מכירים.

כרמית מזרחי 8

Ten
"Babylon"
(Frontiers)

נראה כי Ten, להקתו של Gary Hughes, משתפרת יותר ויותר מאלבום לאלבום, וללא ספק "Babylon" שהינו האחרון הוא הטוב ביותר עד כה. למרבה הצער הם הלכו בעקבות האופנה האחרונה ועשו את האלבום הזה במתכונת של אלבום נושא. אלבום זה מספר את הסיפור של Lex Bader, מתכנת מחשבים ו-Jen Jarrett - מזכירה שעובדת באותה חברה איתו - Cryotech Industries (כן, כל זה קורה בעתיד!) שמתאהבים אחד בשני. כשהם לבסוף מכריזים על מערכת היחסים שביניהם במסיבת חג המולד שמתקיימת בחברה, שני בניו של הבוס הגדול של Rev Cryotech ו-Don Devlin צוחקים עליהם... יום למחרת נמצאת גופתה של Jen בדירתה. Lex מבין שאלו היו שני האחים שהרגו את אהובתו והוא ממציא תוכנת מחשב שתהרוג אותם.
הסיפור הוא די בסיסי, אבל השירים מתארים אותו לא רע והטקסטים של Gary Hughes תמיד מתאימים למוסיקה בצורה מושלמת. הביקורת העיקרית שלי על "Spellbound", האלבום הקודם של Ten, היתה שהוא היה חלקלק מידי ומלוטש ואני חושבת שהלהקה הסכימה מכיוון שהם חספסו מעט את הדברים באלבום זה והוסיפו לסאונד שלהם קצת יותר בסים וכבדות, בייחוד בשירים כמו "Barricade" או השיר המצוין "Thunder In Heaven". כמובן שהם שמרו על סאונד ה-hard rock המלודי והם גם צרפו את Don Airey (Ozzy Osbourne, Rainbow) על הקלידים, שמגע הקסם שלו יכול רק לעזור ולשפר כל אלבום שבו הוא מופיע, למרות שבשירים טובים כמו "Timeless" או "Give In This Time" רק מעט שיפור הוא אפשרי. וכשאנו סוף, סוף חושבים שהם הצליחו ליצור אלבום כמעט ללא רבב הם הורסים את הכל ומפריעים למוסיקה עם קול שהוא בסגנון ממוחשב או שידורי רדיו בין השירים, שזה בעצם חלק מהסיפור, אך היו צריכים להופיע בחוברת ולא כחלק מהדיסק מכיוון שזה פשוט מפריע את שטף המוסיקה ומציק לך.
חוץ מהצקה קלה זו מאוד נהניתי מהאלבום הזה, ולגבי החלק של הדיבורים, בשביל זה קיים כפתור ה-"Skip" במערכת שלכם!!

Yvette Salthouse 9

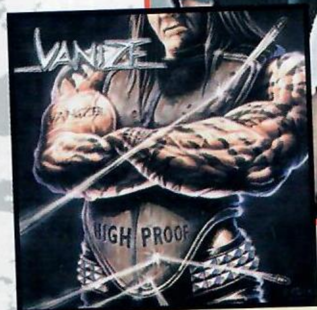
Metalium
"State Of Triumph"
(Massacre)

אני לא חושב שהיה מישהו יותר ביקורתי ממני כלפי אלבום הבכורה של Metalium "Millennium Metal" שיצא לפני כשנה, אבל כגודל האכזבה מאותו אלבום, כך גם ההתלהבות מהדיסק החדש שלהם "State Of Triumph", ואולי לאחר שנשמט מהם התואר של "סופר-גרופ" שכ-Mike Terrana ו-Chris Caffery נטשו את הספינה, אפשר להתייחס אליהם כלהקה אמיתית לכל דבר ולא כעוד פרויקט. הסגנון כאן הוא אותו סגנון של Metalium שהרבה בזכות הקול הנהדר של Henning Basse והסאונד הבומבסטי שלהם, קל מאוד לזהות אותו, רק שהשירים בדיסק הזה והרצף שלהם טובים הרבה יותר מקודמו ואפשר להקשיב לו מתחילתו ועד סופו בלי שום רצון לשחק עם השלט. שני הקטעים הראשונים "Steel Avenger" ו-"Years Of Darion" הם Metalium במיטבם ונותנים לנו בפרצוף פיצוץ של metal מלודי עם כמות נכבדה של דאבל באסים תוצרת Mark Gross פלוס הבאס המאוד דומיננטי של Lars Rats שגם עשה עבודה מצוינת בהפקת האלבום הזה, אבל עם כל הכבוד והערכה לשניים האלו וגם לצמד הגיטריסטים הנהדרים Matthias Lange ו-Jack Frost, השופר והדגל של Metalium הוא Henning Basse הסולן שסוף סוף מצא את מקומו והשירה שלו כאן נותנת לנו להבין מדוע כל כך הרבה הרכבים רצו בשרותיו. "Prophecy" נותן לנו את הצד היותר מרוכך של Metalium כשמיד אחריו מגיע הקטע הטוב באלבום "Eye Of The Storm" ונותן לנו שבע וחצי דקות של epic מוסיקלי שלאחריו אי אפשר להתווכח לגבי יכולת השירה של Basse. בסה"כ "State Of Triumph" נותן לנו את מה שקיווינו לקבל מ-Metalium באלבום הקודם, אבל מוטב מעט מאוחר מאף פעם. מי שבכל זאת אהב את "Millennium Metal" יאהב גם את הדיסק הזה ולמי שהתאכזב-כמוני, אני ממליץ מאוד לתת ללהקה הזו הזדמנות נוספת עם האלבום החדש שלכם הם נותנים לנו אלבום heavy metal אדיר.

Amit Lwow 9

Vanize
"High Proof"
(Braker Rec.)

ענק! פשוט ענק! heavy metal מבית החרושת האורגינלי ל-heavy metal ובבעלות חלקית של Peter Dirkschneider שהוא כמובן אחיו של Udo הגדול, שביחד עם שלושת השותפים שלו ב-Vanize הם נשמעים כמו ש-Accept היו אמורים להישמע אילו עדיין היו קיימים. וזה לא מפליא מכיוון שחוץ מהשירה של Peter שהיא כמעט זהה לזו של אחיו, "High Proof" מלא בתביעות אצבעות של Stefan Kaufmann שהפיק את האלבום. אמנם זהו כבר הדיסק השלישי של Vanize, אך נראה שהפעם הם הגיעו למסקנה הנכונה שאי אפשר לברוח מההשוואה המובנת מאליה וכמו שאומרים "אם אי אפשר להלחם בזה, אז עדיף להצטרף". כמעט כל קטע בדיסק, מלא בניחוחות של אותו ריח מוכר ואהוב של Accept או .U.D.O, אם זה במבנה השירים, המלודיות, השירה הקבוצתית, בפזמונים, בסאונד ונגינת הגיטרות של Marcus Bielenberg ו-Markus Becker. ל-Vanize מגיעות מחמאות גם על יכולתם לכתוב שירים כמו "Minute Man", "Rolling" או "What You Give Is What You Get" ההימנוני, וכל קטע בדיסק הזה מלא בשרירים מוסיקאליים ונשמה טהורה של metal בלי שום ניסיון להיות מקוריים או חדשניים ובעצם יורת מפעם אחת בזמן ההקשבה נדמה לך שכבר שמעת את השירים האלו איפשהו, אבל למי זה אכפת, הצוואר עובד, הלב דופק והחיוך לא יורד מהפנים. הדיסק הזה חייב להקפיץ את Vanize למקום ראוי ומכובד בין הרכבי ה-metal, יש להם את כל הנתונים הדרושים, את הקשרים הנכונים והכי חשוב - הם יודעים לכתוב שירים אדירים ו-"High Proof" הוא ההוכחה לכך. אלבום חובה!!! לכל metalhead אמיתי!!!

Amit Lwow 9½

Lizzy Borden
"Deal With The Devil"
(Metalblade)

Lizzy Borden חוזרים, ובגדול. עם הדיסק החדש שלהם אחרי הרבה זמן שהיו בנפרד ביליתי כמה שעות מצוינות שהזכירו לי את ימי בית הספר התיכון שלי. האלבום מכיל את כל המרכיבים הישנים והמוכרים שעשו את המטאל של שנות השמונים: קצת גיהנום, קצת מהשטן, כמה אופנועים, שיר אהבה כעוס אחד לנערה מורדת, קמצוץ מרד נעורים, וקריצות הומוריסטיות לעבר החיים בשולי החוק. האלבום מקסים כל כך כי אף על פי שהוא אינו מנותק ממה שקרה לז'אנר הזה של הרוק בעשור האחרון, הוא בכל זאת נשמע כאילו שהזמן עצר מלכת מתישהו באמצע שנות השמונים.
הבחירה בשיר "There Will Be Blood Tonight" לפתיחת האלבום היא מצוינת. השיר מציג ומייצג את כל הטוב שמציע האלבום: גם מהיר, גם כבד ועם מלים וקצב שנשארים בראש הרבה אחרי שהוא נגמר. השיר הטוב ביותר באלבום לטעמי הוא זה הכבד ביותר בדיסק, "We Only Come Out At Night" עם תיפוף מצוין, גיטרות חזקות ומפיק שעשה אחלה עבודה. אין לי גם כמעט שום דבר רע להגיד על אף אחד מהקטעים האחרים, אולי רק שבאיזשהו מקום הם די דומים זה לזה. בהרבה מקרים דבר כזה יכול להפיל אלבום, אבל Lizzy Borden מצליחים לא לשעמם ולא לגרום למאזין לאבד את הסבלנות בדרך. אמנם בשיר האחרון, "Believe" האטת הקצב לא כל כך מוצלחת ויש חזרה על שורה אחת בפזמון כמה פעמים יותר מדי, אבל אחרי שלושת רבעי שעה של מוזיקה מצוינת, אני חושבת שאפשר לעבור על זה לסדר היום.

כרמית מזרחי 9

HEAVEN'S FIRE
"THE OUTSIDE"
(FRONTIERS)

למרות השם המגוחך או "המבהיל" שלהם, (תלוי איך מסתכלים על זה), Heaven's Fire הם דווקא לא עוד אחת מלהקות ה-power metal האירופאיות, כי אם שלישיה אמריקאית, שעל פי מה שמספרים לנו, מעולם לא נכנעה לתכתיבי האופנה המוסיקלית. ומאז תחילת דרכה כשעוד פעלה תחת שם אחר וכך גם היום Heaven's Fire עושה hard rock פשוט ומלודי וזה פחות או יותר באמת מה שאפשר לשמוע באלבום המאד נחמד הזה שלהם "The Outside". ההגדרה הזו של hard rock היא די פשטנית לדעתי מכיוון שלא קשה לחוש בדיסק הזה בהשפעות מוסיקלית שונות והרבה בזכות נגינת הבס והשירה של Andy Narsingh, שאצלו מרגישים בהשפעות של Rush שנותנות לפעמים את אותותיהן במוסיקה של Heaven's Fire, לא הרבה, אבל מספיק כדי למנוע מהשירים בדיסק הזה שהם בסה"כ קליטים, מלהיות דרסטיים בפשטותם. הגיטריסט Jim Theoharis תורם לסאונד היותר מלודי של השירים שלו בהחלט מרשימים. החוליה השלישית בלהקה הוא Mike Mackinnon שאחראי על התופים. "The Outside" אולי לא יפיל אתכם על הרצפה. בחציו הראשון ועם קטעים כמו "Beyond", "Futures Waiting" או "Can You Believe", החבר'ה האלו מראים שיש להם מה להציע לנו, בהמשך יש מעט נפילה... אבל מי שאוהב metal כמו שהיינו שומעים פעם מעל גבי תקליטים לפני שהיינו תובעניים ובכלל במידה ונמאס לכם מכל הבומבסטיות שיוצאת מכל דיסק שאתם קונים, אז אולי Heaven's Fire היא התשובה לכך, גם אם החלקית... לאוהבי hard rock בעיקר!!

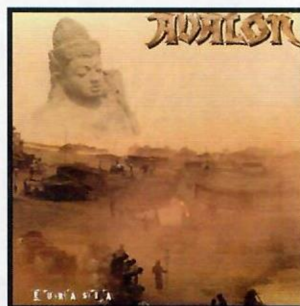
8 *Amit Lwow*

GAMMA RAY
"BLAST FROM THE PAST"
(NOISE REC.)

לאחר שישה אלבומי סטודיו בעשר שנים מוצלחות ביותר החליט Kai Hansen שהגיע הזמן לאלבום אוסף של Gamma Ray, וכזה הוא "Blast From The Past" - אלבום כפול ובתוכו עשרים קטעים שמרביתם נבחרו ע"י מעריצי הלהקה דרך האינטרנט. הדיסק הראשון מסכם את החלק הראשון של העשור כש-Ralph Scheepers היה סולן הלהקה ואיתו הם הוציאו שלושה אלבומים, כשברקע Hansen המייסד וכותב השירים התחלפו הנגנים מספר פעמים. השירים פה הוקלטו לאחרונה מחדש ועם ההרכב הנוכחי והיציב של הלהקה כש-Hansen אחראי כמובן גם על השירה. האמת היא שאפשר להתווכח על הביצועים האלו לשירים נהדרים שביניהם אפשר למצוא את "Heaven Can Wait", "Heading For Tomorrow", "Changes", "One With The World"... וזהו כאמור רק קצה קצהו... מי שמכיר ואוהב את המקור אולי יהיה לו מעט מוזר לשמוע אותם עם סאונד מעט שונה ובעיקר עם השירה של Hansen שהיא מעט שונה מזו של Scheepers, אבל למרות שהביצועים אינם עולים על אלו המקוריים משלושת האלבומים הראשונים, הם עדיין טובים ועושים צדק עם האיכות של Gamma Ray. הדיסק השני הוא אוסף מיצג (ולאו דווקא "המיטב") מתוך שלושת האלבומים האחרונים של הלהקה ובהחלט אפשר לשמוע ולהרגיש בהתקדמות ובשינוי שעברו על Gamma Ray ושהפכו אותה לאחת מהמובילות והמשפיעות בסצנת ה-power metal האירופאית. תקשיבו ל-"Rebellion In Dreamland" הענקי, ל-"Land Of The Free", "Somewhere Out In Space", "Send Me A Sign" ובעצם לכל אחד מהקטעים פה ותבינו על מה אני מדבר. בונוס נוסף בהוצאה הזו היא חוברת מהודרת ועמוסה בתמונות, בעיקר מההווה של הלהקה, אבל גם כמה מהעבר פלוס טקסטים לכל השירים הכלולים באוסף זה. עם Gamma Ray השאיר Kai hansen את עברו ב-Helloween הרחק מאחוריו, ו-"Blast From The Past" נותן הזדמנות למעריצים הרבים של הלהקה הזו מהמבורג לחגוג איתם עשור ראשון ונהדר. וכמובן למי שלא מכיר ולא יודע, הזדמנות לרכוש השכלה, לחיי עשר השנים הבאות!!!

Amit Lwow

AVALON
"EURASIA"
(OMEGA REC.)

שמעתם פעם להקת progressive metal שמשתמשת בסיטאר הודי עתיק? קרוב לוודאי שלא... Avalon באלבומם הרביעי והטוב ביותר מראים שגם כשמנגנים progressive metal, סגנון שנטחן עד דק, ניתן לנגן מקורי. "Eurasia" זהו אלבום קונספט העוסק בתרבות האסיאתית מסורתית ובפגאניזם עתיק משולב בתרבות האירופאית העתיקה, דמיינו לעצמכם איך נשמעת התרבות של אפגניסטן עם התרבות של אוסטריה למשל? נשמע מעניין? זו רק ההתחלה, שירים על הבנים שלא ישובו לעולם, על הארץ הנכחדת, השירים כתובים כמעין יומן של אזרח באחת מארצות אסיה האפלות, הקורא לעזרה וכמו נושא תפילה לשובה של תקופה שלא תשוב כנראה לעולם... "Save The Holy Land" וכמובן "The Last Call" הנהדר והעצוב, מקצבי השבטים האסיאתים, נגינת הסיטאר בשילוב metal מלודי ומתקדם, שירה של מקהלות משבטים אבודים, דרבוקות ועוד היד נטויה... Avalon הצעידה את הז'אנר צעד אחד קדימה והוכיחה כי הנה להקה סופר חכמה ובוגרת היוצרת מהלב, אין כאן אפילו פעם אחת את המילה Steel או Power, אבל יש כאן מוסיקה כל כך איכותית שכמוה לא שומעים כבר היום. ניתן להשוות את זה ל-"Holy Land" הנפלא של Angra ואולי ל-Orphaned Land במהדורת progressive, לא התפלאתי כששמעתי שהלהקה מגרמניה, אך המתופף מצרפת, הבסיסטית מיפן והזמר מסרי-לנקה!!! רק קיבוץ גלויות שכזה יכול ליצור אלבום כל כך תרבותי, כל כך מגוון קונספטואלית ומבוצע כל כך טוב. האלבום הופק ע"י Sascha Paeth שהפיק גם את Heaven's Gate Rhapsody ו-Luca Turilli, אבל הסאונד הנשמע כאן הינו הסאונד של Avalon בלבד, זהו קולה של התרבות העתיקה של השבטים האבודים שחיו בהרמוניה עם הטבע, עד שבאה הטכנולוגיה והמכניקה והרסה הכל, זה הזמן לחזור למקור רבותיי, עכשיו!!!

$8\frac{1}{2}$ *גידי פרסקי*

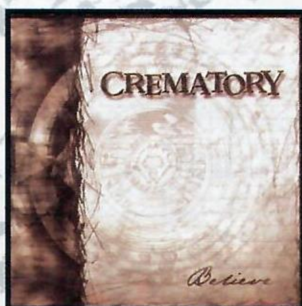

LABYRINTH
"SONS OF THUNDER"
(METALBLADE)

לאחר הצלחתם האדירה של Labyrinth עם האלבום "Return To Heaven Denied" מ- 1998, וסיבוב ההופעות האירופאי עם HammerFall ו-Primal Fear שבא אחרי האלבום, כל העיניים היו נשואות אל שישית האיטלקים הללו כדי לראות אם הם יכולים על ההצלחה בחיים עם אלבום זה - "Sons Of Thunder" והתשובה היא כן, הם בהחלט יכולים. כל שיר מלווה ע"י הסיפור הקטן שלו בספרון והם כולם מתחברים יחדיו בכדי לספר את הסיפור של Kathryn, ביתו היפה של מלך ונציה והמעריץ שלה לואי ה- 14' הצרפתי ששולח את הקרדינל שלו לחטוף אותה בשבילו. למרבה הצער, במסע חזרה לצרפת הקרדינל מתאהב ב-Kathryn בעצמו ובגלל כל רגשות האשם הוא מתאבד. כל בכל אלבום קונספט מודרני, הסיפור מאוד רפוי ואפשר בהחלט להקשיב לשירים בפני עצמם בלי לדעת את הסיפור מאחוריהם, למעשה "Save Me" היה כבר ב-EP "Timeless Crime" מ- 1999.

סגנון השירים השתנה מעט מאוד בין האלבומים והקצב השונה של "Machine Gun Fast", הנשבר ע"י הקלידים המלודיים של Andrew Mc. Pauls וסולואי הגיטרה המשותפים של Olaf Thorsen ו-Anders Rain הוא עדיין המרכיב העיקרי לרוב השירים. כמובן שמעל לכל זה יש את הקול העצמתי של Rob Tyrants מה שעוזר לקבוע את מעמדה של Labyrinth כאחת מלהקות ה-power melodic metal המובילות באיטליה. אני באופן אישי הייתי מעדיפה לשמוע המשך של העבודה הניסיונית שהם עשו עם סאונד הטכנו/טרנס ב-"Return To Heaven Denied" מכיוון שזה מוסיף עניין נוסף ויותר גיוון לסאונד שלהם, אבל חוץ מזה אין לי שום תלונות לגבי האלבום הזה. הוא בהחלט לא פורץ גבולות חדשים, אבל כשהמתכון המקורי שלך הוא טוב, למה לשנות אותו?

8 *Yvette Salthouse*

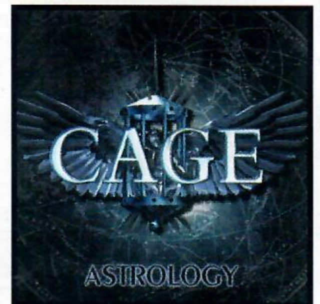

CREMATORY
"BELIEVE"
(NUCLEAR BLAST)

כל-כך הרבה לכתוב וכל-כך מעט מקום... אני יוצא מנקודת ההנחה הבסיסית שאני לא צריך לעשות לכם הכרות עם Crematory ושכולכם מכירים את חבורת הגרמנים המלודית, הקיטשית והחמודה הזו. למי שלא, אומר בשורה וחצי שמדובר בלהקה שמתיימרת לעשות death מלודי, רווי וספוג קלידים ומונוטוניות, השירה מתחלקת לגרגורים עדינים לצד קולות נקיים ברמה גבוהה (פחות מזה בעבר), ומגמת ההתרככות אצלם מאלבום לאלבום (היו כבר 7) פשוט מפחידה. ההווה מסמן לדעתי את ההתעוררות המחודשת עבור Crematory, ונחמד לראות שהם התאפסו סופית על הכיוון שהם בחרו לעצמם ומצליחים לשלב בצורה נחמדה בין מוטיבים של death metal (השירה וקצת דיסטורשין) לבין משהו הרבה יותר אישי ומייצג שמתבטא בטאצ' קצת אלקטרוני, הרבה שירה נקיה תודות לגיטריסט החדש Matthias וגם קלידים קצת (ממש קצת..) פחות מונוטוניים מאשר בעבר. מי שמכיר את הלהיטים הגדולים שלהם מהעבר כמו "Tears Of Time" ו-"Shadows Of Mine" והתרגל לקול המשובח של Felix, למוסיקה השמחה יחסית ל-death ולתיפוף חסר הכשרון יהיה קשה, סביר להניח, להתרשם מהשינוי שהם הביאו אתם, למרות שאם אני צריך לשים יד על הלב זה לא ממש הדליק

אותי ואפילו לא הרשים יותר מדי, סתם נחמד, לא יותר מזה. מי שלא מכיר את הטעם המוסיקלי של כותב הביקורת הזאת עלול בקלות לטעות ולחשוב שמדובר בקטילה, אך לא כך הדבר. Crematory היו בעבר הלא כל-כך רחוק אחת מהלהקות שמאד אהבתי והערכתי (למרות המונוטוניות והסתמיות הגולמית..) ואלבומים כמו "..Just Dreaming" ו-"Illusions" לא יעזבו את מפתן ביתי גם בשביל סכומים מכובדים מאד. אין ספק ש-"Believe" טוב יותר משני האלבומים שקדמו לו שהיו מזעזעים ברמת השעמום שהם שידרו, אבל בין זה לבין מה שהם עשו בעבר שהיה בעשר רמות יותר מוצלח מאשר היום, המרחק גדול ו-Crematory כבדי-המשקל (תרתי משמע) מעולם לא היו אלופים בקפיצות מעל המשוכות שהם העמידו לעצמם נחלו כאן הצלחה חלקית מאד.

6½ ניר שילוני

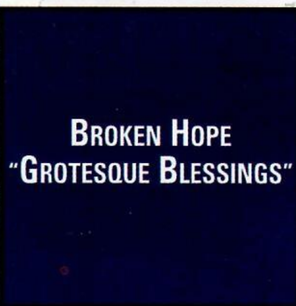
CAGE
"ASTROLOGY"
(OMEGA REC.)

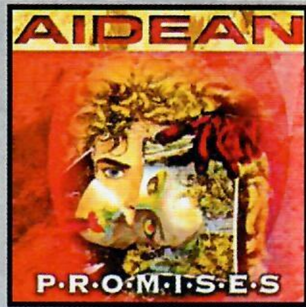
אלבום הבכורה של Cage שיצא בשנה שעברה "Unveiled", לא עשה רעש גדול בסצנה, למרות היותו אלבום בכורה טוב ואמיתי, אולי הסיבה הינה בחיבתו היתרה של הקהל ללהקות אירופאיות בעלות הסאונד המתקתק ו-Cage מגיעה מסאן-דיאגו בארה"ב, שימו לב שלפני דור מועדון ההסתדרות והלהקות מאיטליה, ספרד, קזחסטן היתה ארה"ב ספק ה-heavy metal הגדול ביותר, להקות כמו Savatage, Sanctuary, Virgin Steele וכמובן Manowar. Cage מגיעה מהמקום הזה, מושפעת ישירות מלהקות כמו Savatage ו-Judas Priest, אבל נשמעת מקורית ואמיתית ולא כלהקת חקיינים בני 18... אם ה-power המודרני מיוצג הכי טוב ע"י הרכבים כמו Edguy ו-Rhapsody ואחריהם עדר מעתיקנים, אז האמריקאים מובלים ע"י הרכבים כמו Cage שעם קצת מזל יכולים לתפוס חזק, העיתון Rock Hard בגרמניה בחר בחבורה הזו כהרכב המבטיח של 1999 ומי מתווכח עם הגרמנים על heavy metal? "Final Solution" פותח בסערה, "The Edge" שופע הסולואים הארוכים, "Roots Of Evil" מדהים בשירתו של הסולן Sean Peck שמצויד בקול ענק ונוכחות שאין להרבה זמרים בז'אנר, זהו אלבום heavy metal קלאסי שמזכיר את שנות ה- 80' ונראה לפחות לפי גילם של חברי הלהקה שהם היו שם וחיו את זה כשזה קרה (*אני נותן למתופף 40 בכיף... ג.פ.*) Cage הופיעו לפני שנתיים ב-Dynamo, פסטיבל ה-metal בהולנד ולפי התגובות ששמעתי נתנו הופעה סוחפת ומעוררת התפעלות. הגיע הזמן שיפרצו החוצה מתוך הכלוב ושוב נראה אותם מסתובבים באירופה, דווקא הסצינה האירופאית נראית כיום כנמצאת במעין כלוב... אחלה אלבום.

7½ גידי פרסקי

BROKEN HOPE
"GROTESQUE BLESSINGS"
(HAMMERHEART REC.)

את Broken Hope גיליתי רק השנה, תמיד רציתי לשמוע מה הם עושים ואיכשהוא - לא יצא, ההפסד כולו שלי מסתבר אך עדיף מאוחר מאף פעם לא , ל-Broken Hope יש חמישה אלבומים ברזומה, הגיטריסט שלהם נחשב למפיק על - ובצדק, מתחילת דרכם עם האלבום "Swamped In Gore" בלט סגנונם בנגינת death metal כבד מאד, איטי וקודר, אהבתי ואני עדיין מאד אוהב את כל אלבומי הלהקה הקודמים, "Grotesque Blessings" הוא האלבום החדש, אין הפתעות ואין אכזבות death mertal ישר מהמעיים, מוסיקה עם ביצים של שור, ברוטלית אך לא ברברית, טכנית אך לא פוזואיסטית, שילוב נכון ובוגר של אלמנטים קיצוניים , ניכר

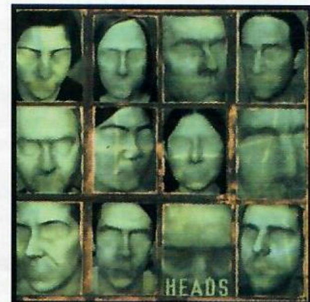
AIDEAN
"PROMISES"
(BRAKE OUT)

החוברת המופקת היטב שמלווה את הדיסק הזה לוקחת אותנו דרך העליות והמורדות של Aidean, 11 שנות היסטוריה (כולל את יותר מ-11 שינויי הרכב בלהקה), מהקמתם ב- 1976 דרך התפרקותם ב 1990 ואם זה שום דבר צריך לתת ללהקה כבוד על כך שהאמינו בעצמם והלכו בעקבות החלומות שלהם רוב הזמן ללא חוזה עם חברת תקליטים. המוסיקה עצמה בכל אופן היא סיפור אחר לגמרי. "Promises" יצא במקור ב- 1988 והיה (למרבה המזל) האלבום היחיד של Aidean. למה Breakout Classics חושבים ששווה לארוז את זה שוב ולהוציא את זה מחדש, קצת מסתורי בעיני. איכות הסאונד וההפקה בהחלט מיושנים בהשוואה לטכנולוגיה שבנמצא ללהקות כיום, אבל מוסיקה טובה תמיד יכולה לעמוד במבחן הזמן, אך המוסיקה הזו לא, אפילו אם אתה תוחם אותה במושג של המוסיקה שהיתה בשנות ה-80' בסגנון ה-hard rock, זה מאד חלש (אני משתמשת במושג hard rock ברשלנות, מיוון שעם כל הסאונד של המוכנת תופים ומלודיות הקלידים המובילות זה נשמע קרוב יותר לפופ מל-rock לדעתי). אך עדיין, אם נותנים ל-Aidean להנות מהספק ומכניסים אותם לקטגוריית ה-hard rock ואז מכניסים את "Promises" ומציבים אותם ליד דברים אחרים שיצאו ב-88' כמו "Fireworks" של Bonefire, או "New Jersey" של Bon Jovi, הם עדיין נראים רע מאד. מה שמעניין הם שלושה שירי דמו בונוס (שניים מתוכם יש בגרסאות המעובדות באלבום) והם נשמעים יותר רוקנרול מכל דבר אחר באלבום. אם זו היתה הלהקה או המפיק שהחליטו על השינוי בכיוון המוסיקלי אין אנו יודעים, אבל התוצאה הסופית היא שעדיף היה שהאלבום הזה ינוח על משכבו בשלום בשנות ה-80'

Yvette Salthouse

שבגרותם וניסיונם העשיר של חברי הלהקה מתבטא באלבום ובכל שיר ושיר, כל מי שאוהב להקות כמו Cannibal ,Vader Corpse, Morbid Angel ועוד ימצא המון הנאה באלבום הזה , מי שלא אוהב / מכיר (??? יש כאלה ??) את הלהקות הנ"ל, מתבקש להתחיל עכשיו ומייד , אף פעם לא מאוחר, גם אני גיליתי את Broken Hope לפני שנה ... "Grotesque Blessings" הוא האלבום להתחיל אתו.

8 גידי פרסקי

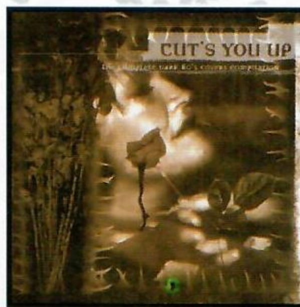
40 Grit
"Heads"
(Metal Blade)

ההא!! למה?! למה זה טוב? מי המציא את ה-new metal המעיק הזה? ושאלת השאלות: למה כמעט כל להקות ה-new shit נשמעות דומות כל-כך אחת לשניה??! טוב, שכנעתם אותי, נהיה קצת יותר אובייקטיבים ופתוחים לרגע בסדר? כשדיברתי עם 40 Grit ניסיתי לרדת לפשר העניין ולהבין אחת ולתמיד מה גורם להן לבזבז זמן וכסף ולצאת עם מוצר נדוש וצפוי כל-כך.
כמה פעמים קרה לכם שקניתם דיסק חדש בקנייה עיוורת (בלי לשמוע קודם) והוא התגלה כנפילה? לא מעט אני מניח. אני לא קניתי את "Heads" ואפילו לא חיפשתי את הנקודות השחורות שלו, אבל... טוב, בסדר מעכשיו באמת נכנס למסלול האובייקטיבי! ההשוואה המיידית המתבקשת היא Machine Head בחומר הישן שלהם עם הרבה השפעות מהחדש, ועם קצת מקוריות והשפעות עצמיות-למרות שקשה למצוא.. הרבה power chords, תיפוף בסיסי, וסולן תאום ל-Robb Flynn יוצרים דיסק נחמד, אם כי לא מאד מעניין. דבר אחד יאמר לזכותם, יש להם משהו שלהרבה להקות דומות בסגנון אין: כתיבת שירים מעניינת והרבה מוטיבציה להוציא מעצמם את הטוב ביותר וזה ניכר בסאונד ובטקסטים בעיקר, וגם ההפקה טובה. Metal Blade הגדילו ראש בזמן האחרון והתחילו להחתים להקות שמאד לא אפיינו את החברה הזאת בעבר הלא רחוק, וזה אומר להקות רוק סטנדרטיות, stoner rock ועכשיו גם new metal. שינוי מבורך? הזמן יאמר. בינתיים עם תעברו ליד הבית שלי לא תשמעו יותר מדי את 40 Grit בוקעים מהחלון למרות שאני מרגיש שחשוב להדגיש את הנקודה שעצם העובדה שהאלבום הזה לא קנה אותי (ואני לא אותו..) לאו דווקא מעידה על חוסר איכותו, וסביר מאד להניח שכל מעריץ של הסגנון הזה באשר הוא יאהב מאד את 40 Grit ואת האיכות היחסית שהם משדרים.

6 ניר שילוני

"Cut's You Up"
"The Complete Dark 80's Covers Compilation"
(MDMA)

מאז שאני זוכר את עצמי הייתי פריק של גרסאות כיסוי או בשמם המקצועי covers ולכן צהלתי עד הגג כשנישלח לי מ-MDMA הישראלית אוסף ה-cover-ים הגותי הראשון מסוגו. אז במה זכינו אתם שואלים? בדיסק נדיר אשר מאחד את מיטב הלהקות בביצועים נדירים יותר ופחות לשירים שכולנו בוודאות מכירים ממוסיקת ה-mainstream על כל

גווניה. Paradise ,Orphaned Land ,Death ,Lost ,Moonspell ,Atrocity ,Evereve Cradle Of Filth, Tiamat ו-Edguy הן רק חלק מחבורות האומנים שהקליטו וביצעו כאן את הגרסאות המטורפות והכי לא קונבנציונאליות שניתן להעלות על הדעת לשירים הבנליים והמוכרים ביותר בעולם. למשל קחו את Dispatched שכבר כתבתי עליהם בעבר שלקחו את "The Final Countdown" של Europe ודפקו לו אחלה של גרסת black\Swedish, או את Dreadful Shadows שכיסו לא אחרת מאשר את Tanita Tikaram המיתולוגית, ולעניות דעתי הוסיפו המון לעניין. גולת הכותרת של האוסף והשיר הכי טוב כאן שייך ל-Subterranean Masquerade הישראלים. המוח מאחורי הפרוייקט הזה, תומר פינק, גרר אתו להקלטות את ישי שוורץ ודורי בר אור מ-Betrayer, קובי פרחי מ- Orphaned Land וגם... Tomas Lindberg שחוץ מבמכולת שלי פה ליד הבית כולם כבר שמעו עליו לפחות 7000 פעם בשנה האחרונה. את כל המאמץ הזה הם ניתבו לכיוון Peter Murphy בשיר הנושא "Cut's You Up", והתוצאה שווה ביקורת שלמה בפני עצמה! לכל אוהבי האוספים למיניהם, לכל אוהבי ה-cover-ים ובכלל לכל מי שמחשיב עצמו כאנין טעם ברוק קלאסי וגותי וגם מעבר לזה. כן ירבו.

ניר שילוני

Garden Of Shadows
"Oracle Moon"
(Wicked World/Earache)

טוק טוק טוק, מישהו שם? אדון מקוריות? גברת יצירתיות? אוף, הם עוד פעם לא בבית. הי רגע, מה זה? הם השאירו לי מכתב! "יצאנו לחופשה תמידית, אנא שמור על בננו המורד והאידיוט אשר לא זכה ללמוד מאתנו כלום. בתודה, אדון וגברת מקוריות-יצירתיות" טוב, כאילו שיש לי ברירה.. יאללא בוא Garden, זזים. וכך התחילה לה הידידות בכפייה - שלי עם הנער האינפנטיל Garden Of Shadows. בהתחלה עוד היה נחמד לנו ביחד והוא היה מנסה להוכיח שהוא לא דביל גמור, ושיחק לפי הכללים המוגדרים, הידועים והמקובלים. בהמשך הזמן וככל שהכרנו טוב יותר (בערך יומיים) הסתבר לי שלילד המונגול שעליו הופקדתי אין טיפת אישיות. כל פן בהתנהגות שלו היה לקוח מילדים מפגרים כמוהו ואפילו במה שהוא היה טוב הוא סחב בקושי. אם אתם שואלים אותי, הוריו נפטרו ממנו בצדק וטוב שעשו כך. הילד חשב שהוא יודע לשיר-טעות מס' 1. הילד חשב שהוא יודע לנגן ומסתבר שחוץ מאקורדים יורדים בסיסיים ומלודיות זולות וגנובות זה רק מוביל אותנו לטעות מס' 2. ולסיכום הבעסות שלי ממנו:

הילד לא יודע מתי להפסיק! בשם אלוהים שמישהו יוציא לו את הבטריות כבר! בקושי שלוש שמיעות של השירים שלו וכבר אני שוקל ברצינות לעבור לבארוק. ילד! אני מקווה מאד בשבילך שכשתגדל תלמד לעשות משהו משל עצמך אתה שומע?! תתפוס את עצמך בידיים, תפעיל את הקופסה הריקה שאתה קורא לה ראש ותחשוב על משהו מקורי, או לכל הפחות תחליף את החברה הגימיקית הזאת שלך, Mary ה'גיטריסטית' במשהו מוצק יותר שמשתמש ביותר משני מיתרים. זהו, מהיום כסאח! נעביר אותך דיברה דיברה, ונתחיל עם: אל תגנוב!!

3½ ניר שילוני

Orphanage
"Inside"
(Nuclear Blast)

נורא מוזר שלא הייתי מודע לקיומם של Orphanage עד האלבום השלישי והנוכחי שלהם, "Inside". ממה שנשמע נראה שיש ללהקה הזאת המון להציע כמעט בכל תחום שתשימו עליו את האצבע. אם מדובר במלודיות מצוצות או בברוטליות המוזרה והלא קונבנציונאלית של הדיסטורשיין והצרחות, או אפילו בשירת ה'קלין' שמגיעה כמעט תמיד משום-מקום ומפתיעה בריכוך שהיא מביאה איתה. Nuclear Blast כתבו בדף המידע שלהם על Orphanage, שלסולן George Oosthoek יש רקע בתיפוף, ותנו לי לומר לכם שזה ממש מורגש. George וחטיבת-הקצב מתואמים להפליא ומצליחים להוציא מעצמם אחלה של שילוב מיוחד ועצבני, ולמרות שיש לי בעיה קלה עם הקול שלו מבחינת האיכות ביחס לשאר הלהקה, אפשר לחיות עם זה. כמעט כל חבר להקה מגיע מרקע מרשים זה או אחר. למשל Lex הגיטריסט מנגן כבר כמה שנים ב-Target והפיק להקות כמו Within Temptation ו-Celestial Season ומאד נהניתי מהריפים הכבדים שהוא מכניס אפילו בקטעים השקטים יותר. נורא כיף לשמוע להקה כמו Orphanage ולדעת שהמושג מקוריות עדיין קיים בגדול, ושגם בימינו כשכל סגנון באמת נטחן עד דק אפשר למצוא את ה'טריגרים' שיפעילו לחלקנו תאים במוח שעדיין לא היינו מודעים לקיומם, ויגרמו למוסיקה להישמע מעניינת מתמיד. אם עדיין לא הבנתם למה בדיוק התכוונתי אז תדמיינו להקות ששינו את פני המוסיקה על כל גווניה כדוגמת: Arcturus Iron Maiden, Amorphis, ואפילו Dissection במובן מסוים, בקיצור חוויה אמיתית שלא ידעתי להעריך עד השמיעה הרביעית. תנו לי עוד Orphanage!

7½ ניר שילוני

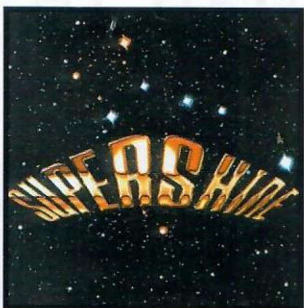
Nevermore
"Dead Heart In A Dead World"
(Century Media)

Warrel Dane הוא ללא ספק מהזמרים הטובים ביותר ששמעתי, אמנם מדובר בבנאדם עם אגו לא קטן (איך אפשר להגיד "לא" ל-Chuck מ-Death..) הציפיות מאלבום חדש של Nevermore היו ענקיות, קשה לומר בוודאות ש-Nevermore מוכרת אלבומים בטירוף כמו למשל כל הרכבי ההסתדרות

שבשוק אבל על דבר אחד אין ויכוח: היא טובה מהם. מימי Sanctuary ועד היום נשמר מעמדה של Nevermore כלהקה סופר איכותית מודל נסתר לחיקוי אצל הרבה הרכבים בעולם, משמיעה של האלבום החדש מתברר דבר אחד: אי אפשר להשאר אדיש מול הקאמבק המדהים הזה, Nevermore הוציאו את אלבומם הטוב ביותר, (וללהקה הזו יש באמתחתה אלבומים במעמד קלאסיקות, מי שלא מכיר את "Garden Of Grey" שיתבייש !!) אין ספק שהזיה וחומריה מהווים מרכיב מרכזי ביצירה של הלהקה האדירה הזו, Warrel מצליח לרגש בכל שיר מחדש, השירה כמו זוחלת אט אט כצמרמורת בגב, עולם קודר ובודד מבעד לעיני היצירה הזו, אפור אך עשיר ומרתק ללא תנאים, Nevermore הציבו כאן קלאסיקה נוספת , ההפקה מעולה, Andy Sneap הוציא מהלהקה את כל הטוב והטבעי שבה, סאונד לפי הספר, קשה לתאר במילים או לכתוב ביקורת על "Dead Heart In A Dead World" בידיעה שהיא תעלם בתוך ים של ביקורות על אלבומים אחרים, מפני שמדובר בלהקה שהגדרתה כסוג מטאל כזה או אחר רק תגרום לה עלבון, לא מפני שהאלבום רך - ההפך, מפני ש-Nevermore הם אחת מלהקות המטאל היחידות שהתואר "אמנים" לא נשמע עליהם פתאטי, אמנות לשמה, ציור קיר עשיר בפרטים על עולם מת, אלבום נצחי- לא ימות לעולם.

9 גידי פרסקי

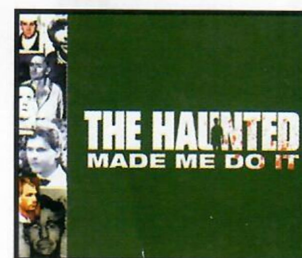

Supershine
Supershine
(Metal Blade)

stoner rock תמיד היה אחד הסגנונות המוזנחים ביותר אצלי בקולקציית הדיסקים. לא ממש התחברתי אף-פעם ללהקות כמו Spiritual Baggers ודומיהן, אבל אני חייב להודות שעם יד על הלב דווקא Supershine פתחו עבורי דלת שמעולם לא הייתי מודע לקיומה לפני כן.. יום אחד צץ ל-Bruce Franklin מ-Trouble לשעבר הרעיון להקים להקת Stoner's, אבל מכיוון שהרעיון היה עדיין גולמי לחלוטין, הוא לא ממש ידע איך להוציא את זה לפועל. מה שנתן לו את ה-push להתחיל לגלגל עניינים הייתה ההופעה של King's X שהתקיימה לו בעיר כמה חודשים אחר-כך. ברוס תפס שיחה צפופה עם Doug Pinnick ו-Jerry Gaskill מ-King's, ובאותה הזדמנות הודה בפניהם

ש-Doug הוא אחד הסולנים הטובים ביותר בעיניו, ושאל אותם את שאלת מיליון הדולר: "האם תסכימו לנגן איתי בהרכב החדש שלי, Supershine"? מיותר לומר שברוס לא ממש ציפה לתשובה חיובית, ומה רבה הייתה הפתעתו כשדווקא אותה הוא קיבל ובהתלהבות! שלושתם נכנסו לסטודיו וצירפו אליהם מתופף נוסף בשם Jeff Olsen והחלו בחזרות ובהקלטות. המוצר שהם יצאו איתו לעולם נשמע מלודי מאד, מיוחד ואפילו די מקורי אם כי יש כאן השפעות מפה ומשם, למרות שבסופו של דבר יש להם את הכיוון שלהם בצורה מוגדרת למדי. המילה חמוד תתאים כאן מאד, וזה מסוג הדיסקים הרגועים שלא מצריכים יותר מדי התעמקות בטקסטים הממוצעים ובנגינה הבסיסית, למרות ששני הפקטורים הנ"ל נשמעים טוב מאד. תשטפו כלים, תסרקו את החתולה, בשלו ספגטי טוב או סתם תתפננו מול הטלוויזיה כש-Supershine מתנגן לו ברקע ותראו לבד כמה תיהנו.

7 ניר שילוני

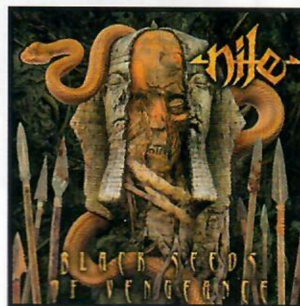

The Haunted
"The Haunted Made Me Do It"
(Earache)

כש-At The Gates התפרקו לפני קרוב לחמש שנים אני מאמין שלאף-אחד מהם עדיין לא הייתה את הקריירה או את הפרוייקט הבא מוכן מראש, אבל הם זרמו עם זה, איש-איש למקומו. בעוד Tomas Lindberg, האיש המרכזי בהרכב פנה לעיסוקים יומיומיים יותר ולקריירת סולו קלילה ולאחר מכן מצא את מקומו ב-Lock Up החייתיים, שאר החברים נשארו יחדיו תחת שם שונה: The Haunted. Adrian Erlandsson והאחים לבית Bjorler חברו לגיטריסט של Witchery, Jensen ול-Peter Dolving, סולן אלמוני יחסית עד אותה תקופה, והגישו לעולם את אלבום הבכורה שלהם שנקרא על-שמם באמצע '98 וקצרו ביקורות נלהבות ביותר ברחבי העולם. הדי הטירוף הגיעו עד לאוזניהם של Cradle Of Filth הבריטיים (שיבקרו אותנו ב-2 בנובמבר- **אתה בא לקריידל?**) שחטפו להם מיד את Adrian שהתאקלם יפה מאד והשאיר את The Haunted מיותמים ממתופף. כאילו שזה לא הספיק גם הסולן הקודם שלהם עזב יחד עם Adrian והחמיר את הבלגן..
שנת 2000 דופקת בדלת, Earache מנדנדת והחבר'ה רוצים להוציא אלבום חדש. אז מה עושים? מעבר לעובדה המצערת שמחרבנים ומכסים, הם השיגו את Per Moller Jensen (חת'כת שם..) כדי שיכתיב את הקצב, והשיגו מאיפשהו גם את Marco Aro כדי שיזמר, ועוד איך שהוא מזמר! Marco עומד בשורה אחת עם הסולנים הטובים ביותר כיום ב-death השוודי כדוגמת Mickael Stanne ודומיו באיכות ואין לי שמץ מאיזה כובע הם שלפו את השפן המוכשר הזה, אבל כל הכבוד! האלבום בנוי נכון ומעניין כמעט מתחילתו עד סופו, ולמרות ששלושת הקטעים הראשונים והקטע האחרון הם אמנם החזקים ביותר, האלבום ממשיך

וסוחף לאורך כל 11 שיריו. טראש שוודי תהיה ההגדרה המדוייקת ביותר במקרה שלנו, ולמרות שאין צל של ספק שהדיסק הקודם שלהם היה טוב הרבה יותר, גם כאן הם מוכיחים שלא לשווא At The Gates נחשבה לאחת מהלהקות השוודיות המעניינות והמוכשרות ביותר בכל הזמנים. הדבר היפה ביותר בעיניי כאן הוא המלודיות של הגיטרה הפשוטות יחסית המשולבות זו בזו בצורה מרשימה ביותר, ועם תלבישו על זה את Marco הפסיכי ואת Per הממונע, תקבלו רצח-עם ממדרגה ראשונה (יש דבר כזה..?).

7½ ניר שילוני

Nile
"Black Seeds Of Vengeance"
(Relapse Records)

Nile נהפכת אט אט להרכב ה-death metal המוביל בסצינה , אין יותר צדק מזה, הלהקה שהחלה את דרכה באנדרגראונד האמריקאי מתחרה כיום עם מפלצות כ-Morbid Angel אבל ללא צל של ספק Nile היא המקורית והמעניינת מביניהם, שילוב שאם לא היה נעשה היה צריך להמציא אותו , פרעונים, מומיות, שמש מצרית קופחת ללא הפוגה, ו-death metal מהמשובחים ששמעתי בחיי, אלבומם הקודם "Amongst The Catatombs" היה יצירת מופת, הציפיות השתלמו - ובגדול!!
"Black Seeds Of Vengeance" הוא אלבום קולוסאלי, יצירת מופת טובה עוד יותר מאלבום הבכורה, מאז "Blessed Are The Sick" של Morbid Angel לא שמעתי כזו רמת ביצוע, בין שיר לשיר יש קטעי מעבר אוריינטליים ואותנטיים לחלוטין , שיר הנושא "Black Seeds Of Vengeance" עוד יגרום להרבה ראשים להידפק, Nile מציגים קונספט קיצוני ומעניין ביותר, חובה להקשיב למכונת ההרג הזו, פשוט לשמוע וללמוד, אך לא להעתיק!! ייחודה של Nile זו המקוריות ,היכולת לחבר באמצעות מוסיקה סופר ברוטלית בין מזרח ומערב, "The Black Flame" הלהבה הזו שורפת ומכה בכל העוצמה , קשה להגדיר במילים עד כמה הצעד שנעשה באלבום זה מעלה את ה-death metal 10 דרגות למעלה, רעידת אדמה פשוטו כמשמעו!!
רוצו לקנות !!

8 גידי פרסקי

Morbid Angel
"Gateways To Annihilation"
(Earache)

אחד הדברים שאני הכי אוהב בעבודה שלי בתור כתב במגזין רוק כבד הוא הכבוד העצום שאני מרגיש כל פעם חדש כשמזדמן לי לכתוב על אלבום חדש של להקה שהשפיעה עלי המון מאז שהתחלתי לשמוע מטאל.
הכרתי לראשונה את Morbid Angel באלבומם השני "Blessed Are The Sick" שהוגדר ע"י מגזינים בעולם כאחד מאבני הדרך החשובות ביותר ב-death מטאל מאז ומתמיד. שאר העולם התוודע ללהקת-העל הזאת ב-1989 באלבום הבכורה שלהם "Altars Of Madness" וכבר אז היה ניתן לזהות את הפוטנציאל האדיר הטמון בחבורה המטורפת הזאת שמוצאה (כמו עוד מיליון להקות death) בטמפה שבפלורידה. לצערי אחד מסימני ההיכר הבולטים ביותר שלהם David Vincent עזב אותם בסוף '96 לטובת אישתו כוכבת הסאדו-מאזו שהקי־מה להקה גותית שבה David עוזר לה בכל מה שהוא רק יכול (gee, I wonder)...
אבל בואו נתמקד בהווה. "Gateways To Annihilation" מציג את Morbid Angel באחד מהאורות המפרגנים ביותר עד היום ומראה להקה שהמסחור כאילו מעולם לא התקיים עבורה. הוא כבד, עמוק וברוטלי בצורה מלחיצה ומראה ללא מעט להקות מתחרות (כאילו שיש יריבות שוות ערך ל-Morbid) מאיפה משתין הדג, ושכיסוח טוטאלי לא תמיד משמעותו חוסר איכות או פרימיטיביות בהכרח.
כבר כשהשיר הראשון, "Kawazu" נפתח בדאבל-בס מסיבי, דיסטורשיין כבד כמו אבן-רחיים ושירתו המעולה של הסולן והבסיסט החדש יחסית (הוא כאן כבר מהאלבום הקודם) Steve Tucker, שעוד לא החלטתי סופית אם הוא נופל במשהו מקודמו, אפשר להבין לאיזה שאול-תחתיות נפלנו.. למרות שמדובר ב-death יכולות הנגינה הוירטואוזיות הנדירה ש-Morbid Angel מביאים איתם פעם נוספת מוכיחים לכולנו שלכל סגנון יש את המלכים הבלתי-מעורערים שלו, ואם בעבר Deicide חלקו עם Morbid את הצמרת, ההיררכיה אמרה את דברה וללא כל ספק Morbid Angel היום בודדים בדומיננטיות ומשאירים את כל שאר הלהקות הגדולות הרחק מאחור.
כשהגעתי לשיר 7 "Opening Of The Gates" כבר נמעכתי לגמרי. יש משהו בלהקה הזאת שפשוט גורם לך לא להאמין שדבר כזה באמת קיים. Pete Sandoval על התופים הוא אחת הסיבות העיקריות לכך. אם חשבתם ש-Vader מהירים, חכו שתשמעו את הבחור הזה כשהסוויצ' שלו על On. Trey Azagthoth הוא הסיבה השניה לחוסר האמונה שמה שנשמע כאן לא מפוברק. אללה איסטר איזו רמה! "Gateways..." הופק ע"י Jim Morris המהולל ב-Morrisound המהולל אף-יותר וזו אחת הסיבות להפקה החלקה והמקצועי. זה לא מסוג האלבומים שצריך לשמוע כדי לקנות. פשוט צריך לקנות. (ולא לחפש ב-Napster!)

8½ ניר שילוני

METAL HAMMER מבצע מיוחד לקוראי

Power Beat
W9-037
גיטרה אקוסטית
440 ש״ח

W-11 Cupid
גיטרה אקוסטית

POD
PreAmp+מולטי אפקט
להקלטות direct והופעות.
היחיד מסוגו בעולם,
מאפשר אותן פונקציות
כמו במגבר Line 6
בחבילה קטנה וקומפקטית.

Alberto Manchini
גיטרה קלאסית
260 ש״ח

מיוזיק סנטר
Music Center
יבואני כלי נגינה

Cupid ST-20M
גיטרה חשמלית
690 ש״ח

CARMEN (mat finish)
גיטרה קלאסית תוצרת ספרד
540 ש״ח

POWER BEAT PS-5000
מערכת תופים כולל מצילות

BESTLER
גיטרה קלאסית
180 ש״ח

Cupid PL-10
מגבר לגיטרה
450 ש״ח

מבחר ענק של כל סוגי כלי הנגינה. משלוחים לכל הארץ. פרטים בטלפון 03-9561740
מיוזיק סנטר: רח׳ פריימן 20 א.ת. ישן ראשון לציון טל: 03-9561740

METAL HAMMER
ISRAELI TRUE METAL FORCE

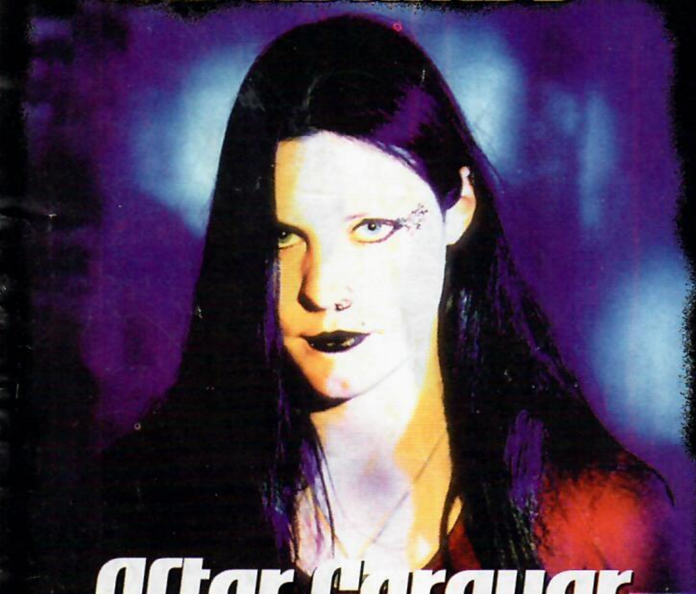
בגליון הבא

The Haunted

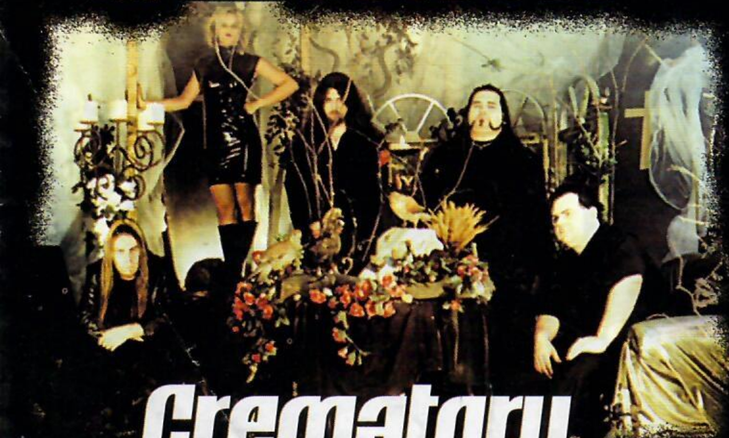
Dispatched

After Forever

Vanize

Crematory

Cannibal Corpse

דיסק מצורף חינם לכל גליון!